

Тимофєєв В.Я.

**РІЧ
ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ**

*Часопис
козаків Буджаку*

КНИГА 3

2012

*** * ***

*Ідеали козацтва не мають строку давності,
бо це ідеали порядності, відданості й патріотизму.*

Відродження козацьких традицій є надзвичайно потрібною і важливою справою. Постає сучасне українське лицарство – духовно постає Україна. Сьогодні нам належить продовжити велику місію козацтва. Козаки знову мають стати захисниками честі й гідності України, її традицій, її культури.

Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності й права, зокрема право на свободу.

«Річ про Буджацьку Січ» - збірка газет, що друкувалися козаками Буджаку; це документальні свідчення про козаків та козачок Південноукраїнського Задністров'я, що в загальному громадському русі прокладали свої, козацькі, шляхи до незалежної держави Україна.

Сучасний загальнодержавний сплеск цікавості до історії козацтва й зокрема уваги до його проблем пояснюється просто: **йде формування національної еліти, яка спирається в своїй діяльності на національний – козацький! – досвід державотворення.**

*** * ***

Укладач: **Тимофєєв Валерій Якович** – теоретик козацького руху, отаман-координатор Українського Буджацького козацтва. Головний редактор альманахів козацтва Буджаку: «Козацький вісник» (1991-1998), «Козак» (1998-2001), «Річ про Адамівську Січ» (2001-2003), «Річ про Буджацьку Січ» (2004-2006), «Річ про Січ» (2007), «Козак Задністров'я» (2008-2010), «Річ про Буджацьку Січ» (2010- т.ч.). Автор 30 монографій та більше 200 наукових і науково-популярних публікацій з історії, історіографії сучасного козацтва і козацької педагогіки та реалізації ідей козаччини в практику діяльності козацьких організацій, громад і навчальних закладів.

*** * ***

**Річ про Буджацьку Січ. Часопис козаків Буджаку. Книга 3.
Видавництво «Гетьман». Білгород-Дністровський. 2012.**

ІСТОРІЯ СУЧАСНОГО КОЗАЦТВА БУДЖАКУ

Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності й права, зокрема право на свободу!

XVIII-XIX ст. Буджак (межиріччя Дунай-Дністер) – це територія останньої козацької вольниці на теренах України. Багато років тому козацтво, як чинник військової та адміністративної влади, чотирма хвилями переміщується у Буджак-Задністров'я: мазепинці (1710), некрасівці (1740), запорожці (1775), задунайці (1830).

З дозволу турецького султана козаки оселилися в пониззі Дністра від Акерману до Кучурган. На території Задністров'я було засновано Кіш Задністрової (інші назви - Подністрової, Акерман-Кучурганської) Січі, яка проіснувала до середини 1780-х років. За вимогою Російської імперії турецький уряд вимушений був переселити запорожців з гирла Дністра за Дунай; утворилася Задунайська Січ, яка проіснувала до 1828 року (за відмову задунайців брати участь у придушенні повстання греків проти турок - османи вирізали третину козаків; задунайцям довелося повертатися в Задністров'я, яке на той час вже було під владою Росії).

Із початку XIX століття, в межиріччі Дунай-Дністер, змінюючи одне одного існують останні козацькі війська на теренах України: Усть-Дунайське козацьке військо (1807), загони Усть-Дунайського Буджацького козацького війська (1807-1827), Дунайське козацьке військо (1828-1856), Новоросійське козацьке військо (1856-1869). Козаки заснували станиці та храми, присвячені Святій Покрові – Бритівка, Великомар'янівка, Козацьке, Переможне, Руська Іванівка, Старокозаче, Царичанки (Стара та Нова), Шабо; в інших селах стояли стани – козацькі гарнізони – Петрівка, Турлаки, Красна Коса, Миколаївка.

Військо складалось з 12 станиць і багатьох станів-хуторів з кількістю козаків 13 тисяч осіб. Столицею козацьких військ був Акерман – сучасний Білгород-Дністровський. Після ліквідації війська переважна більшість козаків залишилась в Буджаку: рядові козаки переводились на становище селян-власників (державних селян); штабні і обер-офіцери були зараховані до дворянства Бессарабської губернії.

XХ ст. 1917-1918. У роки Української революції в Буджаку в новій якості відродилося українське козацтво; воно відіграло важливу роль в політичному і культурному житті краю, будувало Буджацьку козацьку республіку.

1918-1944. За часів румунсько-боярської та німецько-фашистської окупації в Буджаку діяли підпільні міські, селянські та козацькі організації.

1945-1972. У післявоєнний період в Буджаку існували мистецько-культурні нелегальні, напівлегальні та легальні козацькі гурти.

1973-1987. Мистецько-культурні козацькі гурти зорганізовуються в козацькі осередки – нащадків мазепинців, некрасівців, запорожців,

задунайців, які згодом трансформуються в мережу осередків Українського Задністрового Вільного козацтва; налагоджуються контакти із зарубіжними козацькими організаціями Європи та Америки.

1988-1991. Створюються неформальні козацькі гурти – осередок Задністрового козацтва-Адамівська Січ, Буджацький осередок-Буджацька Січ, Задністровий осередок-земляцтво, Задністрова паланка; видається газета «Козацький вісник».

1992-1995. На основі неформальних козацьких гуртів створюються козацькі громадські організації – Буджацьке Січове козацьке військо, Білгород-Дністровська паланка, Задністрове земляцтво, Адамівський Осередок Козацтва; формуються Чотирнадцятирік та Кодекси буття Українського козацтва; видаються три частини збірки «Козацтво», що слугувала козакам за довідник.

1996-1999. Проходить державна реєстрація козацьких громад та дружин, створюються організації – Білгород-Дністровське міжрайонне паланкове козацьке товариство, Білгород-Дністровський міський козацький Кіш, козацький духовий оркестр, Молоді Січі-школи – Долинівська, Старокозацька, Молозька, Адамівська, Випаснянська №1; видається газета «Козак».

XXI ст. 2000-2005. Створюються міська та районна Координаційні ради; затверджуються районні та міські заходи із розвитку козацтва; створюються джурові осередки в школах – Турлацька Січ, Вигінська Січ; до співпраці із козацтвом залучаються хор «Мрія», ансамбль «Веселка», ансамбль «Гроно» та гурт «Русичі», хорова капела «Алкалія»; створюються козацькі організації – Осередок молодих козаків, 1-й Окружний полк ім. П.Орлика, Окремий курінь ім. С.Білого, курінь Війська Запорозького, Монашівська сотня, Білгород-Дністровський районний осередок ЧКЗ, КЮМІР «Шквал», Задністрова Січ, Жіноча громада, військово-спортивний клуб «Патріот», клуб «Козачка», районна «Молода Січ»; створюються козацькі духовні громади – Свято-Рівноапостольського-Кн.Володимира-Білгород-Дністровська, Свято-Покровська-Білгород-Дністровська, Свято-Казанська-Адамівська; буджацькі козаки беруть участь у Помаранчевій революції; видаються газети «Річ про Адамівську Січ», «Річ про Буджацьку Січ»; друкується дванадцятитомник «Архіви козаччини Задністров'я».

2006-2010. Затверджуються програми розвитку Українського козацтва та Патріотичного гарту молоді; створюються Рада керівників громадських організацій козацького спрямування та Координаційна рада з підтримки розвитку Українського козацтва; Шабівський, Гагаузський, Затоцький, Придністровський, Переможненський та Адміністративний курені, районна громада Берегинь; джурові та данові осередки – Випаснянська №2 Січ, Салганська Січ, Великомар'янівська Січ; відновлюється діяльність джурових та данових осередків – Вигінська Січ, Старокозацька Січ; створюються гурт «Отаман та Берегиня», ансамбль «Кредо»; видавництво «СПД СП» (згодом «Отаман», «Гетьман»); видаються газети «Річ про Січ», «Козацтво Задністров'я», «Козак

Задністров'я» - «Січ», «Козак Задністров'я», друкується дев'ятитомник «Сучасне козацтво Південноукраїнського Задністров'я», створюються Інтернет-сайти козаків Задністров'я.

2010-2013. Створюється Асоціація козацьких товариств Буджаку – Українське Буджацьке козацтво; затверджуються регіональні програми Розвитку Українського козацтва, Патріотичного виховання дітей та молоді на засадах козацького лицарства; оновлюється регіональна Рада керівників громадських організацій козацького спрямування; створюються Бритівська Січ, Переможненська Січ, Петрівська Січ, Характерницький, Чорноморський навчально-оздоровчий, Каролінобугазький, Випасненський, Депутатський курені, Асоціація навчально-виховних закладів Українського Буджацького козацтва.

2014-т.ч. Буджацькі козаки беруть участь у подіях Євромайдану (Революції Гідності), захищають Батьківщину на сході України (АТО); до козацтва висвячуються творчий колектив «Дністр» та знані в Буджаку особи; друкуються багатотомники «Архіви козаччини Буджаку», «Архіви козаччини Одещини», енциклопедія сучасного козацького руху Буджаку «Лицарі України», конволют «Час виховувати лицарів»; створюються нові Інтернет-сайти Буджацького козацтва (Задністрової Січі); продовжується видання козацького часопису «Річ про Буджацьку Січ»; затверджується Програма розвитку українського козацтва на 2015-2020 роки, працює оновлена Координаційна рада з питань розвитку козацтва та ін.

У Чотирнадцятиріку (Козацький Звичаєвий Кодекс Задністрових козаків) записано такі вимоги до козаків (цей Кодекс зачитують новaku при посвяті до козацтва):

Не обіцяй і не клянися. Бо людина – то тріска в потоці життя. Не все залежить від наших бажань. Краще вір справі, аніж словам.

Перед Богом всі люди рівні. Не гноби ні татарина, ані ляха і сам також не гнись. Корися в поході Старшині та козацькій громаді, бо ця покора для тебе ярмо, а скупині – то є заручина волі.

Лишнього не хапай. Не всяке добро на добре. Всього на світі з'їсти не вдасться, - то ж бо тримайся посту.

Коли просять, - помагай, - і коли не просять, а треба - помагай.

Родину свою шануй, бо то твоя втіха та рай на землі. Нема на світі притулку, окрім сім'ї.

Умій слухати. Слухай все до кінця. Отамана не перебивай. Гаси дратування та злість. Мовчання від розуму. Втрачай слова, як найдорожчий скарб.

Пам'ятай: один вірний шлях на землі – терпіння. Найвеличніші перемоги на світі – це перемоги над власним «Я».

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку	№01(459) СІЧЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Відбулася Рада Старшини Буджацького козацтва, яка розглянула основні документи, що виносяться на затвердження Колом: концепцію щодо розбудови широкого козацького руху на Буджаку, положення про Буджацьке козацтво, програму діяльності та практичних заходів, положення про Раду Старшини, положення про напрямки, форми й методи роботи представників Буджацького козацтва.

КОНЦЕПЦІЯ БУДЖАЦЬКОГО КОЗАЦТВА щодо розбудови широкого козацького руху в козацьких громадах Буджаку

Буджацьке козацтво – надалі козацтво громад Буджаку - має стати потужною і впливовою дружинно-військовою, громадсько-політичною, виховно-патріотичною, консолідуючою силою Буджаку (межиріччя Дунай-Дністро).

Виходячи з глибоко вкорінених в народі історичних традицій козацтва, прихильного ставлення до ідеї відновлення козацтва, його високого авторитету у різних шарах суспільства, а також сучасних реалій, доцільними є такі головні засади і принципи подальшої розбудови широкого козацького руху в громадах Буджаку:

1. Основним принципом повинна стати «двоповерховість» структурної побудови козацтва Буджаку з виділенням його формальної (офіційної, державної, муніципальної) та громадської (неформальної) частини.

2. Офіційна (реєстрова, муніципальна) частина козацтва Буджаку повинна бути представлена підрозділами спеціального призначення, які б, зокрема, взяли на себе: охорону майна державних та господарських структур: адмінбудинків, тракторних бригад, ферм, гаражів, складів та ін..; охорону громадського порядку (добровільна козацька дружина); утворення спеціальних груп швидкого реагування, оснащених необхідною технікою на випадок надзвичайної ситуації (пожежа, землетрус, буревій та ін.); утворення навчально-виховних закладів козацького спрямування для морально-духовної підготовки молодого покоління з використанням звичаєвих, морально-духовних, військових та інших традицій козащини.

Громадська частина козацтва Буджаку повинна бути представлена єдиною і широкою мережею громадських організацій різних рівнів, які б, зокрема, взяли на себе: комплексну діяльність по сприянню діючій українській армії та флоту; створення козацького вишкільного стрілецького центру для ветеранів, воїнів у запасі, який б дозволяв підтримувати і вдосконалювати свій військово-фаховий рівень; сприяння органам правопорядку на місцях (створення інституту громадських

дільничних-інспекторів); сприяння розвитку ділових, економічних структур козацтва Буджаку на базі звичаїв самозабезпечення, самореалізації в умовах сучасного правового поля України (створення фонду матеріальної та інтелектуальної допомоги); історико-просвітницьку та художньо-мистецьку діяльність серед населення, широкого загалу, що включає всі вікові і соціальні групи незалежно від партійної, конфесійної та іншої приналежності; створення широкої мережі дитячо-юнацьких, молодіжних козацьких організацій на основі вікового досвіду вишколу молодого покоління в дусі патріотизму, культу здорового тіла і духу.

4. Керівництво двома структурами козацтва Буджаку - муніципальною та громадською – за посадою здійснює голова (губернатор), який одночасно обіймає посаду Головного отамана козацтва Буджаку. Фінансування муніципальної структури козацтва Буджаку здійснюється органами місцевого самоврядування, державними та господарськими структурами. Громадські структури козацтва Буджаку діють на основі самофінансування при муніципальній та державній підтримці.

5. Оперативне керівництво козацвом Буджаку здійснює Наказний отаман, кандидатуру якого з числа отаманів-керівників козацтв Буджаку на паритетних засадах визначають Козацька Рада козацтв Буджаку та Головний отаман (голова, губернатор).

6. Козацька Рада козацтва Буджаку включає Раду командирів муніципальних козацьких структур, Раду отаманів козацьких, громадських організацій та Раду Старійшин.

7. Вищим органом козацтва Буджаку є Велика Козацька Рада, яка складається із всіх козаків та козачок (молодиків та берегинь) козацтва Буджаку. Велика Козацька Рада є правомочна, якщо на її зборах присутні більше половини членів (делегатів) козацтва Буджаку.

Відбулося урочисте нагородження козацькими нагородами, яке провели отаман Буджацького козацтва В.Тимофєєв та заступник голови-керівник апарату райдержадміністрації С.Петренко. У вступному слові Світлана Петрівна вказала на вагомий внесок козацької організації у розбудову української держави та підтримку національної ідеї і культури. Досягнення викладача педагогічного училища, керівника народного ансамблю народної пісні «Веселка» М.І.Нікіруя були відзначені орденом Архістратига Михаїла, а голова районної ради ветеранів П.І.Ластовецький отримав Почесну відзнаку Українського козацтва.

Фото на згадку.

Світлана Петрівна поздоровила Михайла Нікіруя та Павла Ластовецького від імені голови райдержадміністрації Василя Чорнолуцького, його першого заступника Вячеслава Маслакова, голови районної ради Валентини Орлової й всього депутатського корпусу.

В свою чергу Михайло Нікіруй зауважив, що в ЗМІ необхідно більше писати про людей, які своєю працею багато зробили для розвитку району. Кожен рік під керівництвом Михайла Івановича проводяться фольклорні експедиції та семінари, в яких збирається матеріал про козацтво.

- Треба робити свою справу, любити свою землю, народ. Служу народів України – сказав Михайло Іванович.

Козаки зробили запрошення вступити до своїх лав Павлу Івановичу й отримали згоду.

Урочиста церемонія пройшла у неповторному козацькому дусі з притаманними ним колоритними й національними традиціями. Отримати такі високі нагороди від Українського козацтва – велика честь, адже їх отримують люди, що посвятили своє життя служінню народу та Україні. На честь Дня Соборності України за багаторічну плідну державну та громадсько-політичну діяльність орденом Богдана Хмельницького було нагороджено ветерана держслужби, депутата чотирьох скликань Павла Ігумнова. Поздоровляємо цих достойників із заслуженими нагородами!

ВИСТУП ОТАМАНА

Шановні побратими!

Сучасне Українське козацтво у своїй діяльності сьогодні керується Постановою Кабінету Міністрів України від 1 серпня 2011 року №885 «Про утворення Координаційної ради з питань розвитку козацтва в Україні» та Концепцією державної Програми Українського козацтва.

Дозволю собі декілька речень мовою цих документів.

Козак - громадянин України, який у добровільному порядку зарахований до списків реєстрового козацького війська, або є прихильником громадської козацької організації і приймає участь у її діяльності.

Здобуття Україною незалежності сприяло активному розвитку козацького руху, який щиро підтримують нащадки козацьких родів та патріотично налаштованих громадян країни. З кожним роком збільшується коло прихильників, які вважають себе козаками, зростає кількість організацій - на кінець 2011 року активно діють 43 Всеукраїнські та міжнародні козацькі організації, загальною чисельністю біля 2 млн. зареєстрованих прихильників.

Концепція спрямовує діяльність центральних органів виконавчої влади (органів місцевого самоврядування) та козацького руху в Україні з метою використання його потенціалу для розвитку кращих історично-національних рис населення країни, забезпечення збереження громадянської злагоди в суспільстві, формуванні толерантності в міжнаціональних відносинах, збереження історичної та культурної спадщини з урахуванням особливостей козацьких організацій, що **відрізняють їх від звичайних об'єднань громадян України.**

Реформування громадянського козацького руху в Україні, зважаючи на його масштабність і багатонаціональність, потребує участі держави у регулюванні діяльності та спрямуванні подальшого розвитку козацтва. Це зумовлено наступними чинниками:

- козацький рух в країні набуває велетенських масштабів, до участі у якому потрапляють все більш широкі та дієздатні представники усіх верств населення, що у свою чергу призводить до активної поляризації в різних осередках руху національно-етнічних прагнень і способів їх реалізації на які вплив державної влади відсутній.

Реформування громадського козацького руху в Україні до рівня національної козацької ідеї, сприятиме консолідації усіх прошарків суспільства на місцевому та міжрегіональному рівнях, навколо участі широкого кола громадян у виконанні важливих державних завдань.

Реформування стихійно створених громадянських козацьких організацій планується провести шляхом їх реєстрації та об'єднання у єдину державно керовану організацію - **Українське козацтво**, на чолі з Гетьманом України. Організаційно Українське козацтво розподілиться, у відповідності до визначеного їм державою цільового призначення, на два взаємно пов'язаних види козацтва – Всеукраїнське козацьке військо та Громадські козацькі організації.

Всеукраїнське козацьке військо України (далі –ВКВ) – воєнізована, владно керована структурна організація, що комплектується за волонтерським принципом (тип - народного ополчення), на яку законодавчо покладається виконання важливих державних завдань. ВКВ відіграватиме провідну роль серед Українського козацтва в Україні.

Підрозділи ВКВ здійснюють свою діяльність за місцем мешкання (розташування підрозділу), через участь у роботі з органами місцевого самоврядування в межах відповідних адміністративно-територіальних одиниць.

На озброєнні передбачається мати стрілецьке озброєння та спорядження, гармати і міномети калібру до 120 мм, ПТРК, ПЗРК, бронетанкову та автомобільну техніку, яка повинна зберігатись на базах і складах ЗС України (МВС) і отримуватись за мобілізаційними нарядами у загрозливий період.

Козаки, що занесені в Державний реєстр, та призначені (обрані) на керівні посади від сотника та писаря сотні укладають контракт з державою про проходження служби у військовому резерві на підставі гл.5 Закону України "Про військовий обов'язок і військову службу».

Забезпечення козаків парадною, повсякденною, польовою формою одягу та спорядженням, у мирний час, здійснюється за Державний рахунок, відповідно до затвердженого Президентом України – Гетьманом України зразка форми одягу.

При введенні тривалих дій в умовах надзвичайного стану та особливого періоду, підрозділи козацтва забезпечуються військовою польовою формою та спорядженням з ресурсів держави, що зберігаються у мобілізаційному резерві.

Громадські козацькі організації (далі – ГКО) – цивільні організації, які об'єднують громадян України лише на засадах єдності інтересів, щодо відродження (підтримання, розвитку) історичних, патріотичних, господарських, культурних, духовних і моральних традицій козацтва в українському суспільстві, проведення фізкультурно-спортивної роботи та військово-патріотичного виховання молоді.

Головним напрямком діяльності організацій (козаків) ГКО є ведення активної участі у забезпеченні збереження громадянської злагоди в суспільстві, формуванні толерантності в міжнаціональних відносинах, досягненні компромісу і консенсусу у питаннях формування та реалізації мовної політики, збереженні історичної та культурної спадщини.

Реформування козацтва в Україні планується провести в три етапи й довести кількість козаків-волонтерів до 800 тис. чол., а офіцерів-контрактників – до 200 тис. чол.

Реалізація Концепції здійснюватиметься шляхом розроблення та запровадження Державної цільової програми реформування та розвитку козацького громадянського руху в Україні.

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку	№02(460) ЛЮТИЙ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Після нас не буде нас, а справи залишаться

Відбулася Рада козацьких отаманів України (Київ) у якій взяв участь отаман Буджацького козацтва В.Тимофєєв. На порядку денному: 1. Проблеми та завдання Українського козацтва. 2. Прийняття отамана Тимофєєва В.Я. до складу РКОУ. 3. Підсумки діяльності РКОУ за 2011 рік. 4. Позиція РКОУ щодо діяльності Координаційної ради при КМУ. 5. Обговорення і затвердження завдань і плану роботи РКОУ на 2012 рік. 6. Створення підрозділів РКОУ. 7. Різне.

Робочий момент РКОУ.

РАДА КОЗАЦЬКИХ ОТАМАНІВ УКРАЇНИ

Рада козацьких отаманів України (РКОУ) створена 28 серпня 2009 р. козацькими отаманами, які вболівають за долю українського козацтва, діє як координаційний орган козацьких організацій України та їх об'єднань, взаємодіє з усіма органами державної влади та місцевого самоврядування, а також громадськими структурами, які поділяють погляди РКОУ щодо шляхів розвитку сучасного козацького руху в Україні.

Головною метою діяльності РКОУ є праця для ідеї Української Самостійної Соборної Держави. Для цього ми зміцнюємо єдність українського козацтва на традиціях Козацького Звичаєвого Права, проводимо роботу для єднання козацтва на теренах України та за її межами, де є українські козацькі громади, щоб спільними зусиллями ми практично змогли захистити природне право Українського народу жити на своїй землі по-українськи; національну честь та гідність держави Україна.

На цей час РКОУ об'єднує:

-3 міжнародні (всеукраїнські) козацькі організації з їхніми осередками по всій Україні (МГО «Реєстрове Українське Народне Козацтво», МГО «Білоцерківська Січ», ВГО «Велике Козацьке Коло»);

-осередки Українського Вільного Козацтва (УВК) діаспори (Канада, США, Австралія);

-місцеві козацькі організації з областей: Вінницької, Волинської, Житомирської, Київської, Кіровоградської, Львівської, Рівненської, Сумської, Хмельницької, Чернігівської та з м. Києва.

Члени РКОУ відкидають взаємну внутрішню боротьбу як найбільше зло і шкідливе явище в житті нашого народу, завжди пам'ятаючи про те, що традиції Українського козацтва належать цілій нації, а не окремій її частині, партії чи групі. РКОУ поважає погляди отаманів, які увійшли до її складу, на свободу віросповідання та не допускає в козацькому русі міжконфесійної чи будь-якої іншої ворожнечі на релігійному та політичному ґрунті.

Всі члени РКОУ автоматично стають уповноваженими РКОУ на території діяльності своєї козацької організації.

Рада козацьких отаманів України ніколи не може бути ліквідована.

Зміст Програмних засад Української козацької ідеї:

1. Єдність козацтва на традиціях Козацького Звичаєвого Права. 2. Консолідація Українського народу на шляху побудови Української козацької держави. 3. Захист природного права Українського народу жити на своїй землі по-українськи. 4. Захист національної честі та гідності держави Україна, її територіальної цілісності та недоторканості її кордонів. 5. Утвердження традиційного сотенно-полкового устрою Українського козацтва як Всеукраїнського козацького руху та створення козацьких поселень.

Для впровадження українського варіанту подальшого розвитку козацького руху в Україні нинішньою державною владою мають бути реалізовані такі першочергові заходи:

1. Прийняття Закону України «Про Українське козацтво». 2. Затвердження Державної програми розвитку Українського козацтва. 3. Створення Державного органу з питань розвитку Українського козацтва. 4. Затвердження єдиної територіальної організаційної структури Українського козацтва. 5. Створення єдиного Державного реєстру козацьких організацій України. 6. Створення в різних регіонах України козацьких ліцеїв та надання їм державної підтримки. 7. Створення в різних регіонах України козацьких Центрів культурно-просвітницької та фізкультурно-спортивної роботи серед дітей та молоді. 8. Створення козацьких поселень. 9. Запровадження постійнодіючих теле- та радіопередач з історії українського козацтва та діяльності сучасного козацького руху. 10. Застосування в навчальних закладах кращих українських козацьких традицій з виховання молоді. Організаційно-фінансова державна підтримка впровадженню в навчальні заклади дитячо-юнацької військово-спортивної патріотичної гри Українського козацтва «Сокіл – Джура».

Основні напрямки діяльності організацій Українського Козацтва:

1. Співпраця з українськими козацькими організаціями в Україні та в діаспорі. 2. Національно-патріотичне виховання дітей і молоді (проведення козацьких вишкільних семінарів і таборів; створення козацьких навчальних закладів; підтримка козацьких ліцеїв; видання навчально-методичної літератури з питань національно-

патріотичного виховання української молоді та розповсюдження її у навчальних закладах в Україні та діаспорі). 3. Застосування в навчальних закладах кращих українських козацьких традицій з виховання молоді. Організаційно-фінансова підтримка впровадженню в навчальні заклади України дитячо-юнацької військово-спортивної патріотичної гри Українського козацтва "Сокіл – Джура". 4. Проведення навчання та виховання козацької старшини (козацькі школи, центри, вишкільні табори). 5. Вшанування українських героїв (проведення урочистостей у місцях перемог українських військ і в історичних козацьких пам'ятних місцях; встановлення пам'ятників і пам'ятних знаків на честь українських героїв). 6. Створення центрального інформаційного сайту. 7. Видання козацького журналу та газети. 8. Розвиток фінансово-економічної бази козацьких організацій.

Канцелярія РКОУ: Електронна адреса: ukrainian.cossak@gmail.com

УРОЧИСТОСТІ В БРИТІВСЬКІЙ СІЧІ

Відбулося Козацькі урочистості в Бритівській Січі, присвячені Дню Захисника Вітчизни. В програмі – святковий концерт силами учнів, виступи та подарунки школі від гостей – В.П.Чорнолуцького (голови районної державної адміністрації), В.В.Орлової (голови районної ради), С.П.Петренко (заступника голови районної державної адміністрації), П.І.Ластовецького (голови районної ради ветеранів України), А.Л.Кротова (голови районної ради ветеранів Афганістану), М.Г.Мерешка (Бритівського сільського голови), К.М.Жбанкова (голови Бритівського осередку ветеранів України), посвята в джури та дани учнів 6 класу.

Після урочистостей – неформальне спілкування - обговорення шляхів патріотичного виховання молоді на традиціях лицарської верстви українського народу – Українського козацтва.

Глядачі: батьки, учні, вчителі, гості.

Виступ артистів 6 класу – джур та Дан Українського козацтва.

Керівництво району.

Козаки Буджацького козацтва.

Фото на згадку.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№03(461) ЛЮТИЙ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

БУДЖАЦЬКЕ КОЗАЦТВО

Мета сучасного Буджацького козацтва – відродження народних традицій державотворення та побудови єдиного патріотично орієнтованого, економічно і соціально ефективного й екологічно безпечного суспільства на принципах козацької ідеї, свободи, соборності, демократії, правової захищеності та соціальної справедливості. Воно прагне сформувати нове покоління, виховане на патріотичних традиціях козацької держави. Розраховує на силу і дух козацького народу, козацької нації.

Населення Дунай-Дністровського міжріччя (Буджаку) має давні козацькі традиції. Перша значна хвиля переселенців-козаків опинилася тут після 1710 року – це були мазепинці. До сьогодні їх нащадки мешкають у Старій та Новій Царичанках (Білгород-Дністровський район). До речі, лише у цих козацьких селах на фронтах дахів - дерев'яні чотиригранні прикраси у формі пернача – символи отамано-полковничої влади (у цьому будинку мешкає козак!).

Після руйнації Запорозької Січі (1775 рік) козацька маса розійшлася по величезних земельних просторах, зокрема й по півдню України, забравши з собою ті вільні думки, проти яких Катериною II було влаштовано погром. Знищення основної організації українського козацтва, Наддніпрянської Січі, не завадило виникненню нових формувань такого типу. Козаки розселилися в перші роки після виходу з Запоріжжя в Очаківській окрузі, на Березані, по Тилігулу, біля Хаджибею і Балти, у пониззі Дністра від Акермана до Бендер, в Буджаку, в дунайських гирлах – у Вилковому, Кілії, біля Тульчи й Галаца. Приймаючи до себе козаків, Туреччина послаблювала позиції Росії на півдні. Козакам надавалася земля для заснування Січі в пониззі Дністра – в Кучурганах, Акерманському повіті, озброєння і коні. Але козацтво виявилось об'єктом політичної гри між Росією і Туреччиною (царський уряд Росії вимагав повернення козаків), тому було вирішено переселяти козаків за Дунай. За час русько-турецької війни 1787-1791 рр. задунайські запорожці створили свою військову організацію і закріпилися на певний час в гирлі Дунаю та розмістили свій Кіш в Дунавцях – в Катирлезі (Очаківська округа відійшла до Росії), а також в місцях нижче Старої Кілії на острові.

Протяжність південних кордонів Російської імперії була відома не тільки козацтву на Україні. Запорозькі козаки, що розходилися по великих південних просторах, зустрічались тут з представниками некрасівських і донських козаків. Поступове переселення їх на Буджак почалося ще з 1709 року (після поразки повстання донських козаків під проводом К.Булавина), а далі один з повсталих отаманів – Г.Некраса привів своїх козаків із сім'ями з Кубані. Переселення мало два

потоки: один йшов в Анатолію, другий – в Дунайську дельту. З'явилися некрасівці і в пониззі Дністра. Тікали за Дунай і донські козаки. Частина їх лишилася в Буджаку після російсько-турецької війни 1768-1774 рр. Сучасні поселення некрасівців – Вилкове (стара назва - Липованське), Приморське (стара назва Жебріяни) Кілійського району, Кислиця, Муравльовка, Стара та Нова Некрасівки Ізмаїльського району, Тучков (район міста Ізмаїл; у ХІХ ст. – один з головних центрів старообрядництва в Європі).

В середині серпня 1787 року розпочалася друга за царювання Катерини ІІ війна з Туреччиною. Османська імперія прагнула повернути Крим, приєднаний до Росії у 1783 р. Російська імперія, з свого боку, мала на меті утвердитися в Північному Причорномор'ї і розширити свої володіння в цьому районі і на Південному Кавказі. З початком війни російське командування відчувало гостру потребу у збільшенні свого військового контингенту, особливо за рахунок бійців, що добре знали театр воєнних дій і противника та бойові якості яких були загальновідомі. Тому уряд змушений був звернутися до колишніх запорожців, які лишилися в Україні. Восени на базі утвореного у 1783 р. полку запорозьких козаків (один з заходів російського уряду, спрямованих на повернення задунайських козаків до Росії) почалося формування козацького війська. Указом від 22 січня 1788 р. воно одержало назву Війська вірних козаків, у протипагу „невірним” задунайським запорожцям. Очолили його колишні запорозькі старшини. Кошовим було призначено Сидора Білого, суддею Антона Головатого, кіннотою командував Захар Чепіга.

Незабаром за героїзм і мужність, виявлені у боях в Причорномор'ї, в тому ж 1788 р. воно було перейменовано в Чорноморське козацьке військо. Ще в ході війни, в 1790 р., Кіш Чорноморського козацького війська розділив територію між Бугом і Дністром, яку заселяли козаки, на три полкових паланки (окружні управління) – Подністрянську, Березанську, Кінбурзьку (тепер Одеська, Миколаївська та Херсонська області). Вони очолювалися призначеними Кошем старшинами і паланковими полковниками. Кожна паланка включала в себе декілька козацьких поселень. На території, яку займала Подністрянська паланка, виникли поселення чорноморців по Дністру: Біляєвка, Калаглія, Кучургани, Глинна, Чобручи, Незавертай, Головківка, Аджидер, Яська та багато інших. За далеко не повними даними, на 1792 р. у Подністрянській паланці існувало 30 селищ, в яких проживало близько 1500 козацьких родин. Крім того, виникло багато хуторів і поселень при риболовецьких заводах, по річках та лиманах. Центром Чорноморського козацького краю і Подністрянської паланки стала Слободзея, де проживало 130 козацьких родин. Тут знаходилася військова резиденція.

На початку ХІХ ст. відносини між Росією та Туреччиною настільки загострилися, що привели до війни 1806-1812 рр. В листопаді-грудні 1806 р. російські війська оволоділи Бессарабію, за виключенням Ізмаїла. Вихід в цей район поставив перед російським командуванням питання про взаємовідносини з біглим сюди українським і російським населенням і задунайськими запорожцями. Зокрема, у фортеці Браїлів, що була оточена російськими військами, знаходилося до трьох тисяч дунайців. Генерал-лейтенант О.Ф.Ланжерон, який командував корпусом на Дунаї, писав в січні 1807 р., що задунайські козаки можуть „наносити шкоду більш, ніж турки і татари”. Тому російське командування вжило низку заходів, щоб залучити задунайських запорожців на свій бік, обіцяючи їм всі пільги, якими користуються чорноморці на Кубані. Все це мало певний ефект. Збігле населення було зацікавлене в легалізації свого положення, а задунайські запорожці опинилися в районі дій російської армії. Враховуючи успіхи у формуванні волонтерського полку з задунайських запорожців і збіглого українського населення, було вирішено створити на Дунаї козацьке військо, давши йому найменування Усть-Дунайського. 20 лютого 1807 р. Усть-Дунайське Буджацьке козацьке військо було офіційно затверджено указом Олександра І.

Уряд, зацікавлений у швидкому заселенні ново приєднаної Бессарабії, дозволив усть-дунайцям селитися в Придунайських степах на правах колоністів. На протязі 1815-1817 рр. в Бессарабію з-за Дунаю вийшло кілька груп козаків, які разом з усть-дунайцями оселилися в Ізмаїльському повіті, заснувавши в 1818 р. с. Дракуля (тепер с. Трудове Кілійського району). Незабаром тут нараховувалося вже 45 козацьких родин. В 1820 р. друга група усть-дунайських козаків і задунайських запорожців, незважаючи на опір земської поліції, в кількості 38 родин оселилася в Акерманському повіті, заснувавши с. Акмангіт (тепер с. Білолісся Татарбунарського району). Частина задунайців у 1823 р. переселили в Ізмаїльську колоністську округу, де засновано с. Новопокровське (тепер с. Покровка Ізмаїльського району). У зв'язку із збільшенням населення в Акмангіті частина задунайських запорожців і усть-дунайських козаків перейшла на нове місце в Акерманському повіті, де в 1827 р. заснувала с. Старокозаче (в Білгород-Дністровському районі). Створення на Дунаї Нової січі, як про це пішли чутки на Україні, викликало серед селянства надії на відродження козацтва. Це призвело до значних втеч населення до Дунайської Січі, що прискорило ліквідацію війська.

Після ліквідації Усть-Дунайського козацького війська переважна більшість козаків лишилась в Бессарабії. Усть-дунайці та задунайські запорожці, які переселялися до них, на протязі 20-х рр. неодноразово зверталися до державних установ з домаганням створення в краї козацького війська, з центром в с. Акмангіт. Російсько-турецька війна, яка розпочалася в 1828 р., пожвавила клопотання козаків. Ці прагнення співпали з намаганням командування збільшити військовий контингент Дунайської армії. В червні 1828 р. уряд дозволив сформувати в Акерманському повіті Бессарабії козацьке військо, яке одержало назву Дунайського (з 1856 р. Новоросійське; проіснувало до 1869 р.), з усть-дунайців, задунайських запорожців, що оселилися в Бессарабії до 1828 р. До війська були зараховані села Акерманського повіту Акмангіт (Білолісся), Старокозаче і Волонтирівка (тепер у районі Штефан Воде Молдови). В 1836 р. до війська були приєднані села Михайлівка, Костянтинівка, Новотроїцьке, Миколаївка, засновані відставними солдатами, та село Петрівка, в якому мешкали селяни-переселенці з Курської губернії (тепер в Білгород-Дністровському, Кілійському, Саратовському районах). Через три роки були приєднані заселені циганами села Фараонівка та Кайри (останнє – с. Крива Балка; обидва в Саратовському районі). За Паризьким миром 1856 р. частина козацької території з станицями Миколаївка та Новотроїцька відійшла до Молдавського князівства. Замість цих земель війську було дозволено придбати у поміщика К. Зіро селище Байрамча, незабаром перейменоване в Миколаївку-Новоросійську. Центр управління війська розміщувався в станиці Волонтирівка. Однак в зв'язку з тим, що в цій станиці не було необхідних помешкань, військове правління до 1856 р. знаходилось в Акермані (нащадки козаків живуть в місті й дотепер). Після придбання військом Миколаївки-Новоросійської воно переїхало в цю станицю. В середині 60-х рр. там знаходились майже всі головні військові установи: шпиталь, головний військовий храм св. Миколи Чудотворця, поштова станція та училище. Дунайське військо мало нести прикордонну службу на Дунаї, Пруті та по Чорноморському узбережжю до Дніпра, внутрішню службу в Бессарабській та Херсонській губерніях, утримувати гарнізони в Ізмаїлі та Акермані. Притягувалися вони для виконання й інших завдань.

В 1856 р., 11 липня, в зв'язку з відторгненням від Росії за Паризьким миром дунайської частини Бессарабії, військо було перейменовано в Новоросійське. З цього часу воно несло кордонну службу на лінії Болград-Татарбунари і далі по Чорноморському узбережжю. Козацькі гарнізони з'явилися в Руській Іванівці, Удобному, Козацькому, Турлаках, Папушойях (Переможному) Білгород-Дністровського району. У грудні 1868 р. в зв'язку з загальною реформою козацьких військ Новоросійське козацьке військо оголошувалося ліквідованим. Це було останнє козацьке військо на терені сучасної України.

Мужність і хоробрість, патріотизм, любов до волі й батьківщини, демократизм, взаємодопомогу, високі моральні цінності лишило козацтво в спадщину українському народу. Не випадково в огляді Одеської військової округи за 1871 р. підкреслювалося, що в українцях „й до цього часу добре зберігається пам'ять про вільне козацтво”, а задунайський запорожець Ананій Коломієць, закінчуючи розповідати Федору Вовку про Задунайську Січ, висловив невмирущі, сповнені глибокої віри в козацтво і його спадкоємців, слова: „А за нас... то наше не пропаде... Досі не пропало, то вже й не пропаде!.. Нашого насіння ніхто не скоренить!” В кінці XIX століття, при проведенні перепису населення Російської імперії, близько 70% мешканців Акерманського повіту вважали себе козаками, або вихідцями з козаків...

У 1917 року на Буджаку знову, в новій якості, відродилося козацтво. Воно відіграло важливу роль в політичному і культурному житті краю, разом з усіма намагалось будувати Буджацьку козацьку республіку, головною військовою силою якої повинно було стати некрасівці, селянське ополчення “вільних козаків”, січових стрільців, українських козацьких дивізій сірожупанників, синьожупанників. До літа 1918 року на Буджаку діяли козацькі загони селянської армії батьки Махна, Чорноморське повстанське козацьке військо (загони отаманів С.Заболотного, Дерев'яги, Я.Кощового, Солтиса, Боровського, Кіршула, Карого, Коваленки, Стратіївського, Солоненка, І.Деркача, Бондаренка, Шевченка), Одеського українського військового Коша (отаман - І.Луценко), Гайдамацькі курені (отаман – О.Сахно-Устимович), Союзу української молоді (Одеська Січ), Татарбунарська козацька сотня. Є свідчення, що за часів румунсько-болярської та німецько-фашистської окупації (1918-1944) на Задністров'ї діяли підпільні козацькі організації. У післявоєнний період до початку 70-х років на Задністров'ї існували численні мистецько-культурні нелегальні, напівлегальні та легальні козацькі гурти, які дали початок Задністровому осередку Українського Вільного козацтва, що діяло на теренах Буджаку в 1973-1987 роках...

Із 1988 року по теперішній час працюють на Буджаку:

козацькі організації – Задністрове земляцтво, Адамівський курінь, Задністрове козацтво, Буджацьке Січове козацьке військо, Білгород-Дністровська паланка, Білгород-Дністровський міський Кіш, Окружний полк ім. П.Орлика, Окремий курінь ім. С.Білого, курінь Війська Запорозького, Монашівська сотня ВЗ, районове товариство ЧКЗ, Братство Козаків-Характерників, Жіноча Громада Берегинь, жіноча громада УК, військово-спортивний клуб «Патріот», клуб «Козачка», Кілійський районний осередок Соборного Козацтва України, Кілійське РКТ УРК, Ізмаїльський районний осередок Придунайсько-Ізмаїльського козацького товариства, Ізмаїльське РКТ, Придунайська Січ ЧКВ, Ізмаїльський міський курінь „Наливайко”, Ізмаїльська паланка МГО Козацтво Запорозьке, Саратовське районне козацьке товариство ЧКВ, Татарбунарське районне товариство ЧКЗ, Болградське РКТ ЧКЗ;

козацькі художні колективи – духовий оркестр, хор української народної пісні «Мрія», ансамбль української народної музики «Веселка», ансамбль української народної музики «Гроно» та гурт «Русичі», народна хорова капела – пошуково-дослідницький фольклористичний гурт «Алкалія» Будинку культури с. Старокозаче, гурт «Отаман», ансамбль «Кредо»;

козацькі навчальні заклади – Білгород-Дністровське училище Південноукраїнського державного педагогічного університету, Старокозацька Січ, Молозька Січ, Випаснянська №2 Січ, Вигінська Січ, Долинівська Січ, Турлацька Січ, Адамівська Січ, Салганська Січ, Петрівська Січ, Бритівська Січ, Великомар'янівська Січ, Миколаївсько-Новоросійська Січ, Михайлівська Січ, Огородненська Січ, Білгород-Дністровські міські школи - №4, №6, №7, №11.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twj/>

СПЕЦВИПУСК

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№04(462) БЕРЕЗЕНЬ 2012 Альманах заснований у жовтні 1991 року	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net		http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Відбулася сесія районної ради, на яку були запрошені представники Буджацького козацтва В.Тимофєєв, В.Лукашевський, Є.Пітюков. В порядку денному – звіти голови районної державної адміністрації В.П.Чорнолуцького: «...Плідно РДА співпрацює із Буджацьким козацтвом; за останні півроку провели вже два широкомасштабні заходи»; голови районної ради В.В.Орлової: «...Співпрацюємо із громадським організаціями – районна рада ветеранів України (Ластовецький П.І.), районна спілка афганців (А.Л.Кротов), «Червона калина» (Орлова В.В.), Задністрова Січ (Тимофєєв В.Я.)».

Наші на сесії.

Відбулася передача до Національного фонду України (Державний архів Одеської області) II частини фонду «Козаччина

Одещини ХХ-ХХІ ст.» (Адамівська школа козацько-лицарського виховання), матеріали до якого зібрані С.Ушановою та В.Тимофєєвим.

Отаман Буджацького козацтва В.Я.Тимофєєв із працівниками архіву – головним спеціалістом С.В.Виногловською та начальником відділу О.О.Солончук.

Відбулося 9 Коло Буджацького козацтва – нарада керівників козацьких громадських організацій Буджаку: Білгород-Дністровського – міста та району. Брала участь: Білоус В.П. (районове товариство ЧКЗ), Городниченко П.М. (Окремий курінь ім. С.Білого), Гавриленко В.О. (Буджацьке січове козацьке військо), Єремєєв В.І. (Бритівський курінь), Зоріло І.С. (хор «Мрія»), Золотар Г.В. (райдержадміністрація), Кішка В.В. (Задністрова Січ), Лукашевський В.В. (Задністрова Січ), Маринеску М.К. (Задністрова Січ), Орлова В.В. (голова райради), Пітюков Є.П. (Задністрова Січ), Римський Г.М. (Задністрова Січ), Ступак О.Т. (Міський Кіш), Тимофєєв В.Я. (Задністрова Січ), Устименко Б.І. (Задністрова Січ), Шефер В.Я. (Задністрова Січ), Яровой О.С. (районове товариство ЧКЗ), Вітряк Б.М. (полк ім. П.Орлика), Майстро М. (МВД) та новаки і новачки – кандидати в козаки, берегині, джури і дани Бритівської Січі.

На порядку денному – обговорення документів, що будуть слугувати підвалинами для розробки Державної програми діяльності Українського козацтва: Постанова КМУ №885 від 1.08.2012 року, План роботи Координаційної ради при КМУ, Концепція Державної програми Українського козацтва, Закон про організації Українського козацтва, Статут Українського козацтва; прийом до лав козацтва – Берегинь: Гусько Л.Д. (начальник відділу освіти), Римську Т.Г. (директор школи №7 м. Білгорода-Дністровського), Волкову К.І. – педагог-організатор Бритівської Січі), Попову Л.Ф. (Окремий курінь ім. С.Білого) та Козаків:

Ковпака В.П. (отаман-наставник Бритівської Січі), Майстро С.В. (головний спеціаліст районної ради), Садовський О.П. (Окремий курінь ім. С.Білого).

Робочий момент Кола-наради.

Шабельний вінок для Березині Волкової К.І.

9 березня відбулося ушанування пам'яті Т.Г.Шевченка – Великого Кобзаря, курінного отамана Петербургського козацького Кошу. В ушануванні брали участь козаки Буджацького козацтва.

Козаки Буджацького козацтва біля пам'ятника Т.Г.Шевченка.

Відбулася Рада Старшини Буджацького козацтва (В.Я.Тимофєєв, В.В.Лукашевський, М.К.Маринеску, Є.П.Пітюков, В.М.Воробйов, О.Т.Ступак, В.В.Тимофєєв, В.Я.Шефер, В.І.Єремєєв, І.С.Зоріло, В.В.Кішка, Г.М.Римський, Б.І.Устименко, В.П.Білоус, О.С.Яровой, П.М.Городниченко, В.О.Гавриленко, С.В.Майстро), яка затвердила зауваження та пропозиції до тексту проекту концепції державної програми розвитку Українського козацтва (стилістично-граматичні та юридичні правки).

Зауваження та пропозиції було відправлено на адресу Координаційної ради з питань розвитку козацтва в Україні при Кабінеті Міністрів України (Міністерство оборони України).

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№05(463) КВІТЕНЬ 2012 Альманах заснований у жовтні 1991 року	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net		http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

В Києві делегація Буджацького козацтва взяла участь:

У круглому столі «Звичаєве право українського козацтва: історія, міфологія та сучасне сприйняття». Отаман Буджацького козацтва В.Тимофєєв виступив із доповіддю «Спроби впровадження норм звичаєвого права українського козацтва у сучасну педагогічну практику». Круглий стіл організували Науково-дослідний інститут козацтва Інституту історії України НАН України, Центр пам'яткознавства НАН України і УТОПІК, Рада козацьких отаманів України, Рада Старійшин організацій Українського козацтва.

Зліва: Ю.Мельниченко (заступник Міністра освіти), Т.Чухліб (академік Національної академії наук, директор Інституту козацтва), А.Грива (заступник Міністра оборони), Г.Тимова (директор Центру пам'яткознавства), св.Володимир (ректор Київської духовної академії).

У XXI Міжнародній науково-практичній конференції «Нові дослідження пам'яток козацької доби України». Конференцію організували Науково-дослідний центр «Часи козацькі», Українське товариство охорони пам'яток історії та культури (УТОПІК), Центр

пам'ятокзнавства НАН України і УТОПІК, Історико-культурна асоціація «Україна-Туреччина».

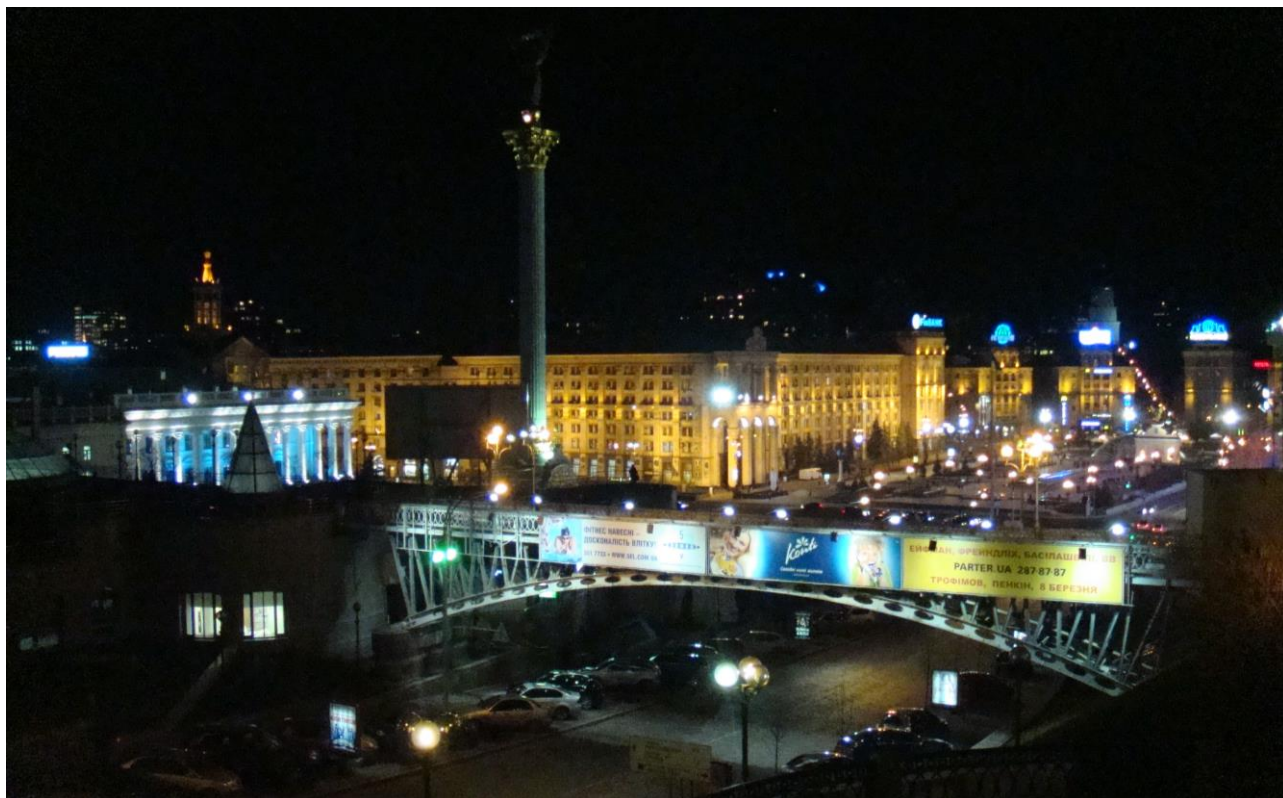
У засідання Ради Старійшин організацій Українського козацтва із порядком денним: 1.Підготовка Народно-Козацького Віче. 2. Український звичай та самоврядування. 3.Звичаєве право – історія та сучасність. 4.Виховання молоді. Козацькі школи. 5.Виконання рішень РСОУК. 6.Різне. 7.Шапка.

Робочий момент засідання Ради Старійшин.

У Першому «Форумі українських справ», якій організували ВГО «Українська справа», Українська Всесвітня Координаційна Рада, Світовий Конгрес Українців, Національний університет «Кієво-

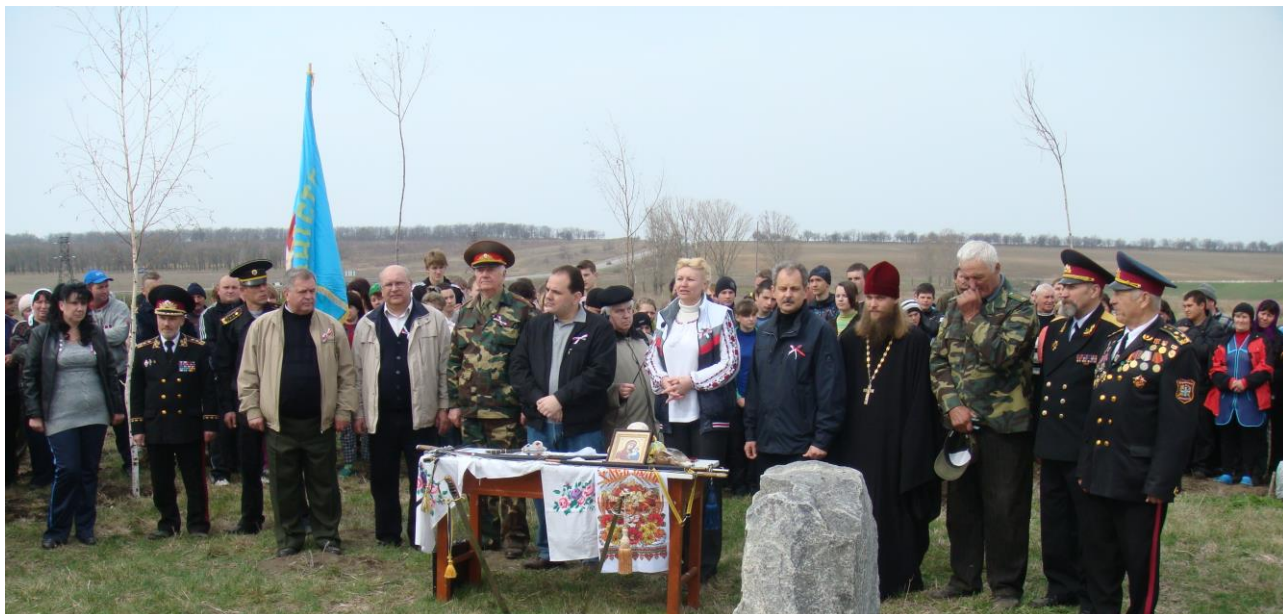
Могилянська Академія». Мета форуму – презентація і обговорення важливих для нації українських справ.

Вечірній Київ.

В рамках проведення районної толоки у Калиновому гаї поблизу с. Монаші відбулася посвята в Березині та козаки директора районного ліцею Тетяни Леонідівни Браткевич та директора Бритівської школи Савчука Віктора Павловича.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№06(464) ТРАВЕНЬ 2012 Альманах заснований у жовтні 1991 року	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net		http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

БУДЖАЦЬКЕ КОЗАЦТВО

Мета сучасного Буджацького козацтва – відродження народних традицій державотворення та побудови єдиного патріотично орієнтованого, економічно і соціально ефективного й екологічно безпечного суспільства на принципах козацької ідеї, свободи, соборності, демократії, правової захищеності та соціальної справедливості. Воно прагне сформувати нове покоління, виховане на патріотичних традиціях козацької держави. Розраховує на силу і дух козацького народу, козацької нації.

Населення Дунай-Дністровського міжріччя (Буджаку) має давні козацькі традиції. Перша значна хвиля переселенців-козаків опинилася тут після 1710 року – це були мазепинці. До сьогодні їх нащадки мешкають у Старій та Новій Царичанках (Білгород-Дністровський район). До речі, лише у цих козацьких селах на фронтах дахів - дерев'яні чотиригранні прикраси у формі пернача – символи отамано-полковничої влади (у цьому будинку мешкає козак!).

Після руйнації Запорозької Січі (1775 рік) козацька маса розійшлася по величезних земельних просторах, зокрема й по півдню України, забравши з собою ті вільні думки, проти яких Катериною II було влаштовано погром. Знищення основної організації українського козацтва, Наддніпрянської Січі, не завадило виникненню нових формувань такого типу. Козаки розселилися в перші роки після виходу з Запоріжжя в Очаківській окрузі, на Березані, по Тилігулу, біля Хаджибею і Балти, у пониззі Дністра від Акермана до Бендер, в Буджаку, в дунайських гирлах – у Вилковому, Кілії, біля Тульчи й Галаца. Приймаючи до себе козаків, Туреччина послаблювала позиції Росії на півдні. Козакам надавалася земля для заснування Січі в пониззі Дністра – в Кучурганах, Акерманському повіті, озброєння і коні. Але козацтво виявилось об'єктом політичної гри між Росією і Туреччиною (царський уряд Росії вимагав повернення козаків), тому було вирішено переселяти козаків за Дунай. За час русько-турецької війни 1787-1791 рр. задунайські запорожці створили свою військову організацію і закріпилися на певний час в гирлі Дунаю та розмістили свій Кіш в Дунавцях – в Катирлезі (Очаківська округа відійшла до Росії), а також в місцях нижче Старої Кілії на острові.

Протяжність південних кордонів Російської імперії була відома не тільки козацтву на Україні. Запорозькі козаки, що розходилися по великих південних просторах, зустрічались тут з представниками некрасівських і донських козаків. Поступове переселення їх на Буджак почалося ще з 1709 року (після поразки повстання донських козаків під проводом К.Булавіна), а далі один з повсталих отаманів – Г.Некраса привів своїх козаків із сім'ями з Кубані. Переселення мало два

потоки: один йшов в Анатолію, другий – в Дунайську дельту. З'явилися некрасівці і в пониззі Дністра. Тікали за Дунай і донські козаки. Частина їх лишилася в Буджаку після російсько-турецької війни 1768-1774 рр. Сучасні поселення некрасівців – Вилкове (стара назва - Липованське), Приморське (стара назва Жебріяни) Кілійського району, Кислиця, Муравльовка, Стара та Нова Некрасівки Ізмаїльського району, Тучков (район міста Ізмаїл; у ХІХ ст. – один з головних центрів старообрядництва в Європі).

В середині серпня 1787 року розпочалася друга за царювання Катерини ІІ війна з Туреччиною. Османська імперія прагнула повернути Крим, приєднаний до Росії у 1783 р. Російська імперія, з свого боку, мала на меті утвердитися в Північному Причорномор'ї і розширити свої володіння в цьому районі і на Південному Кавказі. З початком війни російське командування відчувало гостру потребу у збільшенні свого військового контингенту, особливо за рахунок бійців, що добре знали театр воєнних дій і противника та бойові якості яких були загальновідомі. Тому уряд змушений був звернутися до колишніх запорожців, які лишилися в Україні. Восени на базі утвореного у 1783 р. полку запорозьких козаків (один з заходів російського уряду, спрямованих на повернення задунайських козаків до Росії) почалося формування козацького війська. Указом від 22 січня 1788 р. воно одержало назву Війська вірних козаків, у противагу „невірним” задунайським запорожцям. Очолили його колишні запорозькі старшини. Кошовим було призначено Сидора Білого, суддею Антона Головатого, кіннотою командував Захар Чепіга.

Незабаром за героїзм і мужність, виявлені у боях в Причорномор'ї, в тому ж 1788 р. воно було перейменовано в Чорноморське козацьке військо. Ще в ході війни, в 1790 р., Кіш Чорноморського козацького війська розділив територію між Бугом і Дністром, яку заселяли козаки, на три полкових паланки (окружні управління) – Подністрянську, Березанську, Кінбурзьку (тепер Одеська, Миколаївська та Херсонська області). Вони очолювалися призначеними Кошем старшинами і паланковими полковниками. Кожна паланка включала в себе декілька козацьких поселень. На території, яку займала Подністрянська паланка, виникли поселення чорноморців по Дністру: Біляєвка, Калаглія, Кучургани, Глинна, Чобручи, Незавертай, Головкивка, Аджидер, Яська та багато інших. За далеко не повними даними, на 1792 р. у Подністрянській паланці існувало 30 селищ, в яких проживало близько 1500 козацьких родин. Крім того, виникло багато хуторів і поселень при риболовецьких заводах, по річках та лиманах. Центром Чорноморського козацького краю і Подністрянської паланки стала Слободзея, де проживало 130 козацьких родин. Тут знаходилася військова резиденція.

На початку ХІХ ст. відносини між Росією та Туреччиною настільки загострилися, що привели до війни 1806-1812 рр. В листопаді-грудні 1806 р. російські війська оволоділи Бессарабію, за виключенням Ізмаїла. Вихід в цей район поставив перед російським командуванням питання про взаємовідносини з біглим сюди українським і російським населенням і задунайськими запорожцями. Зокрема, у фортеці Браїлів, що була оточена російськими військами, знаходилося до трьох тисяч дунайців. Генерал-лейтенант О.Ф.Ланжерон, який командував корпусом на Дунаї, писав в січні 1807 р., що задунайські козаки можуть „наносити шкоду більш, ніж турки і татари”. Тому російське командування вжило низку заходів, щоб залучити задунайських запорожців на свій бік, обіцяючи їм всі пільги, якими користуються чорноморці на Кубані. Все це мало певний ефект. Збігле населення було зацікавлене в легалізації свого положення, а задунайські запорожці опинилися в районі дій російської армії. Враховуючи успіхи у формуванні волонтерського полку з задунайських запорожців і збіглого українського населення, було вирішено створити на Дунаї козацьке військо, давши йому найменування Усть-Дунайського. 20 лютого 1807 р. Усть-Дунайське Буджацьке козацьке військо було офіційно затверджено указом Олександра І.

Уряд, зацікавлений у швидкому заселенні ново приєднаної Бессарабії, дозволив усть-дунайцям селитися в Придунайських степах на правах колоністів. На протязі 1815-1817 рр. в Бессарабію з-за Дунаю вийшло кілька груп козаків, які разом з усть-дунайцями оселилися в Ізмаїльському повіті, заснувавши в 1818 р. с. Дракуля (тепер с. Трудове Кілійського району). Незабаром тут нараховувалося вже 45 козацьких родин. В 1820 р. друга група усть-дунайських козаків і задунайських запорожців, незважаючи на опір земської поліції, в кількості 38 родин оселилася в Акерманському повіті, заснувавши с. Акмангіт (тепер с. Білолісся Татарбунарського району). Частина задунайців у 1823 р. переселили в Ізмаїльську колоністську округу, де засновано с. Новопокровське (тепер с. Покровка Ізмаїльського району). У зв'язку із збільшенням населення в Акмангіті частина задунайських запорожців і усть-дунайських козаків перейшла на нове місце в Акерманському повіті, де в 1827 р. заснувала с. Старокозаче (в Білгород-Дністровському районі). Створення на Дунаї Нової січі, як про це пішли чутки на Україні, викликало серед селянства надії на відродження козацтва. Це призвело до значних втеч населення до Дунайської Січі, що прискорило ліквідацію війська.

Після ліквідації Усть-Дунайського козацького війська переважна більшість козаків лишилась в Бессарабії. Усть-дунайці та задунайські запорожці, які переселялися до них, на протязі 20-х рр. неодноразово зверталися до державних установ з домаганням створення в краї козацького війська, з центром в с. Акмангіт. Російсько-турецька війна, яка розпочалася в 1828 р., пожвавила клопотання козаків. Ці прагнення співпали з намаганням командування збільшити військовий контингент Дунайської армії. В червні 1828 р. уряд дозволив сформувати в Акерманському повіті Бессарабії козацьке військо, яке одержало назву Дунайського (з 1856 р. Новоросійське; проіснувало до 1869 р.), з усть-дунайців, задунайських запорожців, що оселилися в Бессарабії до 1828 р. До війська були зараховані села Акерманського повіту Акмангіт (Білолісся), Старокозаче і Волонтирівка (тепер у районі Штефан Воде Молдови). В 1836 р. до війська були приєднані села Михайлівка, Костянтинівка, Новотроїцьке, Миколаївка, засновані відставними солдатами, та село Петрівка, в якому мешкали селяни-переселенці з Курської губернії (тепер в Білгород-Дністровському, Кілійському, Саратовському районах). Через три роки були приєднані заселені циганами села Фараонівка та Кайри (останнє – с. Крива Балка; обидва в Саратовському районі). За Паризьким миром 1856 р. частина козацької території з станицями Миколаївка та Новотроїцька відійшла до Молдавського князівства. Замість цих земель війську було дозволено придбати у поміщика К. Зіро селище Байрамча, незабаром перейменоване в Миколаївку-Новоросійську. Центр управління війська розміщувався в станиці Волонтирівка. Однак в зв'язку з тим, що в цій станиці не було необхідних помешкань, військове правління до 1856 р. знаходилось в Акермані (нащадки козаків живуть в місті й дотепер). Після придбання військом Миколаївки-Новоросійської воно переїхало в цю станицю. В середині 60-х рр. там знаходились майже всі головні військові установи: шпиталь, головний військовий храм св. Миколи Чудотворця, поштова станція та училище. Дунайське військо мало нести прикордонну службу на Дунаї, Пруті та по Чорноморському узбережжю до Дніпра, внутрішню службу в Бессарабській та Херсонській губерніях, утримувати гарнізони в Ізмаїлі та Акермані. Притягувалися вони для виконання й інших завдань.

В 1856 р., 11 липня, в зв'язку з відторгненням від Росії за Паризьким миром дунайської частини Бессарабії, військо було перейменовано в Новоросійське. З цього часу воно несло кордонну службу на лінії Болград-Татарбунари і далі по Чорноморському узбережжю. Козацькі гарнізони з'явилися в Руській Іванівці, Удобоному, Козацькому, Турлаках, Папушойях (Переможному) Білгород-Дністровського району. У грудні 1868 р. в зв'язку з загальною реформою козацьких військ Новоросійське козацьке військо оголошувалося ліквідованим. Це було останнє козацьке військо на терені сучасної України.

Мужність і хоробрість, патріотизм, любов до волі й батьківщини, демократизм, взаємодопомогу, високі моральні цінності лишило козацтво в спадщину українському народу. Не випадково в огляді Одеської військової округи за 1871 р. підкреслювалося, що в українцях „й до цього часу добре зберігається пам'ять про вільне козацтво”, а задунайський запорожець Ананій Коломієць, закінчуючи розповідати Федору Вовку про Задунайську Січ, висловив невмирущі, сповнені глибокої віри в козацтво і його спадкоємців, слова: „А за нас... то наше не пропаде... Досі не пропало, то вже й не пропаде!.. Нашого насіння ніхто не скоренить!” В кінці XIX століття, при проведенні перепису населення Російської імперії, близько 70% мешканців Акерманського повіту вважали себе козаками, або вихідцями з козаків...

У 1917 року на Буджаку знову, в новій якості, відродилося козацтво. Воно відіграло важливу роль в політичному і культурному житті краю, разом з усіма намагалось будувати Буджацьку козацьку республіку, головною військовою силою якої повинно було стати некрасівці, селянське ополчення “вільних козаків”, січових стрільців, українських козацьких дивізій сірожупанників, синьожупанників. До літа 1918 року на Буджаку діяли козацькі загони селянської армії батьки Махна, Чорноморське повстанське козацьке військо (загони отаманів С.Заболотного, Дерев'яги, Я.Кощового, Солтиса, Боровського, Кіршула, Карого, Коваленки, Стратіївського, Солоненка, І.Деркача, Бондаренка, Шевченка), Одеського українського військового Коша (отаман - І.Луценко), Гайдамацькі курені (отаман – О.Сахно-Устимович), Союзу української молоді (Одеська Січ), Татарбунарська козацька сотня. Є свідчення, що за часів румунсько-болярської та німецько-фашистської окупації (1918-1944) на Задністров'ї діяли підпільні козацькі організації. У післявоєнний період до початку 70-х років на Задністров'ї існували численні мистецько-культурні нелегальні, напівлегальні та легальні козацькі гурти, які дали початок Задністровому осередку Українського Вільного козацтва, що діяло на теренах Буджаку в 1973-1987 роках...

Із 1988 року по теперішній час працюють на Буджаку:

козацькі організації – Задністрове земляцтво, Адамівський курінь, Задністрове козацтво, Буджацьке Січове козацьке військо, Білгород-Дністровська паланка, Білгород-Дністровський міський Кіш, Окружний полк ім. П.Орлика, Окремий курінь ім. С.Білого, курінь Війська Запорозького, Монашівська сотня ВЗ, районове товариство ЧКЗ, Братство Козаків-Характерників, Жіноча Громада Берегинь, жіноча громада УК, військово-спортивний клуб «Патріот», клуб «Козачка», Кілійський районний осередок Соборного Козацтва України, Кілійське РКТ УРК, Ізмаїльський районний осередок Придунайсько-Ізмаїльського козацького товариства, Ізмаїльське РКТ, Придунайська Січ ЧКВ, Ізмаїльський міський курінь „Наливайко”, Ізмаїльська паланка МГО Козацтво Запорозьке, Саратовське районне козацьке товариство ЧКВ, Татарбунарське районне товариство ЧКЗ, Болградське РКТ ЧКЗ;

козацькі художні колективи – духовий оркестр, хор української народної пісні «Мрія», ансамбль української народної музики «Веселка», ансамбль української народної музики «Гроно» та гурт «Русичі», народна хорова капела – пошуково-дослідницький фольклористичний гурт «Алкалія» Будинку культури с. Старокозаче, гурт «Отаман», ансамбль «Кредо»;

козацькі навчальні заклади – Білгород-Дністровське училище Південноукраїнського державного педагогічного університету, Старокозацька Січ, Молозька Січ, Випаснянська №2 Січ, Вигінська Січ, Долинівська Січ, Турлацька Січ, Адамівська Січ, Салганська Січ, Петрівська Січ, Бритівська Січ, Великомар'янівська Січ, Миколаївсько-Новоросійська Січ, Михайлівська Січ, Огородненська Січ, Білгород-Дністровські міські школи - №4, №6, №7, №11.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twj/>

СПЕЦВИПУСК

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку

E-mail: Budzakkozak@ukr.net

**№07(465)
ТРАВЕНЬ
2012**

Альманах заснований
у жовтні 1991 року

*Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!*

<http://Budzakkozak.webstolica.ru/>

Прочитай та передай товаришу!

МІСІЯ БУДЖАЦЬКОГО КОЗАЦТВА

Головна мета козацьких організацій Буджаку – формувати вільнолюбиву і незалежну особистість, козака-лицаря, мужнього громадянина, сутність якого розкриває міжнародне козацьке гасло: “Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!”

1. Душу – Богові! Кодекс лицарської духовності козацтва Буджаку.

Дедалі більше політичних і культурних діячів, учителів, батьків звертаються до християнських моральних цінностей як найбільш стійких, універсальних, не підвладних політичній та ідеологічній кон’юктурі. Це означає, що сучасне українське суспільство поступово підходить до визнання й опанування етичних основ християнства, від яких воно було

штучно відлучене протягом багатьох десятиліть і до яких у більшості людей навіть було сформовано різко негативне ставлення.

Ніхто не буде сперечатися, що Церква є носієм духовності. Так воно і є, адже те, чого навчають тут, спрямоване на забезпечення нашого духовного добробуту, і найперше гармонії нашого внутрішнього світу. Багато людей відвідують храми, вважають себе віруючими і повага до традицій та релігії свого народу стримує багатьох з них від хибних кроків. Свою роль тут відіграє і громадська думка, а тому людина буде намагатися жити і діяти так, щоб не було соромно перед людьми.

Лише розвинута моральність, лише прийняття абсолютних вічних норм співжиття допоможе у потрібну годину людині – вона не буде вагатися, втримається, не піде на умовляння, адже матиме приписи на всі випадки життя. А нагородою буде чисте сумління та гармонія внутрішнього світу...

Формування духовності як основної якості козака, визначення його духовних пріоритетів, обґрунтування системи цінностей, на яких має базуватися життя - основні напрями нашої роботи з духовного формування козака-лицаря.

2. Життя – Батьківщині! Кодекс лицарської звитяги козацтва Буджаку.

Козак: готовий боротися до загибелі за волю, честь і славу України; нехтувати небезпекою, коли справа стосується життя рідних, друзів, побратимів, долі Матері-України; з презирством і ненавистю ставиться до ворогів, прагне визволити рідний край від чужих заброд-завойовників; уміє доводити наукову неспроможність ворожих ідей і теорій, спрямованих на послаблення Української держави, на приглушення національної свідомості і самосвідомості, та встановлення національної несправедливості і нерівноправності; здатний відстоювати в будь-яких обставинах життя рідну мову, культуру, мистецтво, духовні традиції, гідність і гордість свого та інших народів; виявляє героїзм, подвижництво в творчій праці і в бою в ім'я свободи і незалежності України; відстоює своє право бути господарем на рідній землі, володарем національних багатств, готовність нікому не давати на поталу своєї материзни і дідизни; здатний і готовий займатися постійно, в тому числі і в години можливого лихоліття, народотворчою і націотворчою діяльністю, будівництвом і зміцненням Української держави.

3. Серце – людям! Заповіді милосердя козацтва Буджаку.

Козак: готовий допомагати найслабшим, найбеззахиснішим – дітям, створювати умови для їхньої радості, попереджувати їхні страждання, замінювати їм у разі необхідності батька і матір, брата і сестру; всебічно допомагає сиротам, вдовам, бабусям і дідусям, турботливо ставиться до безпомічних, постійно їм матеріально підтримує; надає допомогу хворим, інвалідам, потерпілим від злих людей, стихійних сил природи; здатний до співчуття, жалю до людей, які потрапили в біду; готовий допомагати

будь-якій людині, щиро розділити з нею журбу, страждання, горе, зробити все для того, щоб їй стало легше.

4. Честь – нікому! Кодекс лицарської честі козацтва Буджаку.

Козак: любить батьків, вірний у коханні, дружбі, побратимстві, товаришуванні, ставленні до Батьківщини, рідного народу; готовий турбуватися про молодших, зокрема дітей, усіх літніх людей і людей похилого віку; підкреслено шанобливо ставиться до матері, дівчини, жінки, бабусі; виявляє непохитну вірність ідеям, принципам народної моралі, національним і загальнолюдським цінностям; відстоює свободу і незалежність особистості, народу, держави, єдність і соборність українських земель; прагне роботи пожертвування на будівництво храмів, навчально-виховних закладів, просвітних установ, пам'яток історії та культури; готовий проявляти принциповість і непримиренність до зла, аморальності і наступальність у боротьбі з ними; здатний цілеспрямовано й систематично розвивати фізичні і духовні сили, зокрема непохитну силу волі і непоборну силу духу, можливості свого організму, займатися самопізнанням і самовдосконаленням; уміє скрізь і всюди чинити шляхетно, виявляти добродійність, лицарські чесноти, глибоку історичну пам'ять, національну гідність і гордість; турбується про розвиток національних традицій, звичаїв, обрядів, бережливо ставиться до рідної природи, землі, примножує її багатств; прагне внести якнайбільший особистий внесок у підвищення добробуту рідного народу, його матеріального і духовного рівня.

Найголовніша проблема козацтва Буджаку – визначити свою роль у соціально-політичному житті сучасного суспільства. Ще не пробуджена і незадіяна до конкретних державотворчих справ і не організована в козацькі форми інтелектуальна, духовна і практично-дійова енергія сотень тисяч наших співвітчизників; вона ще «дрімає», «спить» і не набуває продуктивних і ефективних, суспільно корисних форм, справ і чину державотворчого характеру; **козаки Буджаку повинні знати, що вони козаки!**

Справжнє відродження козацтва на Україні почнеться тоді, коли до його лав увіллється молодь, що вболіває за народні справи, прагне кращого сьогодення та працює на духовне і матеріально багате майбутнє; коли теперішні козаченьки чітко усвідомлять, що по них судять про все козацтво і народ у цілому, відмовляться від своїх користолюбних цілей і на перше місце поставлять служіння народу; коли між козаками і науковцями-просвітянами встановляться тісні зв'язки та налагодиться співпраця на ниві дослідження історико-культурної спадщини козаччини. Суспільство засновується на ідеї моральності й цементується духовними прагненнями народу. Ідеологія козацтва фундується на таких засадах: Християнство (Православ'я), прагнення до Народовладдя та Самоврядування в організації свого життя й на усвідомленні святого свого обов'язку – захищати рідну українську землю й українську

державність. Це стало в перебігу віків свого роду генетичною особливістю козацького характеру. Й в сучасному суспільстві, коли значний відсоток населення України розгубив, не мав або розміняв свої ідеали на “речовизм” та долари, козацтво за рядом обставин стає найбільш стійким носієм національно-історичних традицій українського народу, здатним зіграти роль свого роду каталізатора громадської самосвідомості, очолити всенародний рух за духовне відродження України-Батьківщини, бо **Козацтво Буджаку має Кодекс Честі!**

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№08(466) ТРАВЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

В Київському міському Будинку Вчителя відбулася презентація підручника з педагогіки для вищих навчальних закладів. В розділі «Козацько-лицарське виховання учнівської та студентської молоді» узагальнено досвід роботи шкіл козацько-лицарського виховання Білгород-Дністровщини: Адамівської, Бритівської, Великомар'янівської, Випасненської, Вигінської, Долинівської, Молозької, Переможненської, Петрівської, Салганської, Старокозацької, Турлацької. Адамівська Січ згадується в підручнику на стор. 244,260,276,280; на стор. 353-368 – окрема стаття отамана Буджацького козацтва В.Я.Тимофєєва про лицарський гарт в школі – «Час виховувати лицарів»!

Співавтори підручника – педагоги-практики та академіки АПН України.

Буджацьке козацтво взяло участь у святкуванні Першого Травня на території Адамівської сільської ради. В програмі – урочиста хода, мітинг, відкриття Дошки пошани, святковий концерт, козацький куліш та юшка.

Козаки разом із ветеранами.

Дошка пошани.

Адамівська школа козацько-лицарського виховання.

Отаман Буджацького козацтва В.Тимофєєв взяв участь у Святі останнього дзвоника в Бикизькій школі (директор Овчеренко Наталія Степанівна). Навчальному закладу від районної ради та районної державної адміністрації було подаровано два комп'ютери.

Фото на згадку: Випускники, вчителі, батьки, гості.

В Одесі відбулася науково-практична конференція «Південна Україна: козацька та після козацька доба (XVI-XX ст.)». Від Буджацького козацтва в конференції взяли участь отамани В.Тимофєєв, В.В'юн, О.Плужник, О.Полежаєв та історик-хроніст С.Ушанова.

Відкриття конференції. На трибуні академік Т.Чухліб.

Наша делегація.

В рамках конференції відбулося засідання НМР НДІК НАНУ. В перебігу засідання – виступи Тараса Чухліба (Київ), Віктора Брехуненка (Київ), Валентина В'юна (Миколаїв), Сергія Гуцалюка (Одеса), Валерія Тимофєєва (Білгород-Дністровський). Було прийнято нових членів до НМР: професора Одеського національного університету Олену Бачинську, професора Миколаївського філіалу університету «Україна» Валентина В'юна, професора Інституту української археографії НАНУ Віктора Брехуненка, кошового старшину УК Сергія Гуцалюка.

Пленарне засідання НМР НДІ Козацтва НАН України.

Президія НМР НДІ Козацтва НАН України.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№09(467) ЧЕРВЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

МІСІЯ УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА

Головна мета козацьких організацій України – формувати вільнолюбиву і незалежну особистість, козака-лицаря, мужнього громадянина, сутність якого розкриває міжнародне козацьке гасло: **“Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!”**

1. Душу – Богові! Кодекс лицарської духовності козацтва Буджаку.

Дедалі більше політичних і культурних діячів, учителів, батьків звертаються до християнських моральних цінностей як найбільш стійких, універсальних, не підвладних політичній та

ідеологічній кон'юнктурі. Це означає, що сучасне українське суспільство поступово підходить до визнання й опанування етичних основ християнства, від яких воно було штучно відлучене протягом багатьох десятиліть і до яких у більшості людей навіть було сформовано різко негативне ставлення.

Ніхто не буде сперечатися, що Церква є носієм духовності. Так воно і є, адже те, чого навчають тут, спрямоване на забезпечення нашого духовного добробуту, і найперше гармонії нашого внутрішнього світу. Багато людей відвідують храми, вважають себе віруючими і повага до традицій та релігії свого народу стримує багатьох з них від хибних кроків. Свою роль тут відіграє і громадська думка, а тому людина буде намагатися жити і діяти так, щоб не було соромно перед людьми.

Лише розвинута моральність, лише прийняття абсолютних вічних норм співжиття допоможе у потрібну годину людині – вона не буде вагатися, втримається, не піде на умовляння, адже матиме приписи на всі випадки життя. А нагородою буде чисте сумління та гармонія внутрішнього світу...

Формування духовності як основної якості козака, визначення його духовних пріоритетів, обґрунтування системи цінностей, на яких має базуватися життя - основні напрями нашої роботи з духовного формування козака-лицаря.

2. Життя – Батьківщині! Кодекс лицарської звитяги Українського козацтва.

Козак: готовий боротися до загибелі за волю, честь і славу України; нехтувати небезпекою, коли справа стосується життя рідних, друзів, побратимів, долі Матері-України; з презирством і ненавистю ставиться до ворогів, прагне визволити рідний край від чужих заброд-завойовників; уміє доводити наукову неспроможність ворожих ідей і теорій, спрямованих на послаблення Української держави, на приглушення національної свідомості і самосвідомості, та встановлення національної несправедливості і нерівноправності; здатний відстоювати в будь-яких обставинах життя рідну мову, культуру, мистецтво, духовні традиції, гідність і гордість свого та інших народів; виявляє героїзм, подвижництво в творчій праці і в бою в ім'я свободи і незалежності України; відстоює своє право бути господарем на рідній землі, володарем національних багатств, готовність нікому не давати на поталу своєї матерізми і

дідизни; здатний і готовий займатися постійно, в тому числі і в години можливого лихоліття, народотворчою і націотворчою діяльністю, будівництвом і зміцненням Української держави.

3. Серце – людям! Заповіді милосердя Українського козацтва.

Козак: готовий допомагати найслабшим, найбеззахиснішим – дітям, створювати умови для їхньої радості, попереджувати їхні страждання, замінювати їм у разі необхідності батька і матір, брата і сестру; всебічно допомагає сиротам, вдовам, бабусям і дідусям, турботливо ставиться до безпомічних, постійна їм матеріально підтримує; надає допомогу хворим, інвалідам, потерпілим від злих людей, стихійних сил природи; здатний до співчуття, жалю до людей, які потрапили в біду; готовий допомагати будь-якій людині, щиро розділити з нею журбу, страждання, горе, зробити все для того, щоб їй стало легше.

4. Честь – нікому! Кодекс лицарської честі Українського козацтва.

Козак: любить батьків, вірний у коханні, дружбі, побратимстві, товаришуванні, ставленні до Батьківщини, рідного народу; готовий турбуватися про молодших, зокрема дітей, усіх літніх людей і людей похилого віку; підкреслено шанобливо ставиться до матері, дівчини, жінки, бабусі; виявляє непохитну вірність ідеям, принципам народної моралі, національним і загальнолюдським цінностям; відстоює свободу і незалежність особистості, народу, держави, єдність і соборність українських земель; прагне роботи пожертвування на будівництво храмів, навчально-виховних закладів, просвітних установ, пам'яток історії та культури; готовий проявляти принциповість і непримиренність до зла, аморальності і наступальність у боротьбі з ними; здатний цілеспрямовано й систематично розвивати фізичні і духовні сили, зокрема непохитну силу волі і непоборну силу духу, можливості свого організму, займатися самопізнанням і самовдосконаленням; уміє скрізь і всюди чинити шляхетно, виявляти добротність, лицарські чесноти, глибоку історичну пам'ять, національну гідність і гордість; турбується про розвиток національних традицій, звичаїв, обрядів, бережливо ставиться

до рідної природи, землі, примножує її багатств; прагне внести якнайбільший особистий внесок у підвищення добробуту рідного народу, його матеріального і духовного рівня.

Найголовніша проблема Українського козацтва – визначити свою роль у соціально-політичному житті сучасного суспільства. Ще не пробуджена і незадіяна до конкретних державотворчих справ і не організована в козацькі форми інтелектуальна, духовна і практично-дійова енергія сотень тисяч наших співвітчизників; вона ще «дрімає», «спить» і не набуває продуктивних і ефективних, суспільно корисних форм, справ і чину державотворчого характеру; **козаки України повинні знати, що вони козаки!**

Справжнє відродження козацтва на Україні почнеться тоді, коли до його лав увіллється молодь, що вболіває за народні справи, прагне кращого сьогодення та працює на духовне і матеріально багате майбутнє; коли теперішні козаченьки чітко усвідомлять, що по них судять про все козацтво і народ у цілому, відмовляться від своїх користолюбних цілей і на перше місце поставлять служіння народу; коли між козаками і науковцями-просвітянами встановляться тісні зв'язки та налагодиться співпраця на ниві дослідження історико-культурної спадщини козаччини. Суспільство засновується на ідеї моральності й цементується духовними прагненнями народу. Ідеологія козацтва фундується на таких засадах: Християнство (Православ'я), прагнення до Народовладдя та Самоврядування в організації свого життя й на усвідомленні святого свого обов'язку – захищати рідну українську землю й українську державність. Це стало в перебігу віків свого роду генетичною особливістю козацького характеру. Й в сучасному суспільстві, коли значний відсоток населення України розгубив, не мав або розміняв свої ідеали на “речовизм” та долари, козацтво за рядом обставин стає найбільш стійким носієм національно-історичних традицій українського народу, здатним зіграти роль свого роду каталізатора громадської самосвідомості, очолити всенародний рух за духовне відродження України-Батьківщини, бо **Козацтво України має Кодекс Честі!**

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№10(468) ЧЕРВЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПІСЛЯ НАС НЕ БУДЕ НАС, А СПРАВИ ЗАЛИШАТЬСЯ... ІДЕОЛОГІЯ, СТРАТЕГІЯ І ТАКТИКА КОЗАЧЧИНИ.

Підтверджуючи правоту Нобелівського комітету, який признає синусоїдальність розвитку виключно важливим відкриттям сучасної цивілізації, в останній час багато уваги приділяється історії козацтва, повторюючи на новому витку етногенетичної спіралі розвиток інтересу до витоків національної культури. **Це характерне для етапу формування національної еліти, патріотичний настрій якої спрямований на обґрунтування української державності.**

За своєю суттю український народ показав себе козацькою нацією з прогресивними козацькими звичаями і традиціями, українською національною ідеєю в козацькому варіанті. В українському народі дух козацтва живе в способі життя, діяльності і поведінці, в розвитку козацьких форм самоврядування.

Активізація політичного життя під гаслом визволення України ініціювала відродження козацько-лицарських традицій в Україні, появи козацьких осередків та об'єднання їх в єдине Українське козацтво. Сприйняття козацтва як споконвічної сили, що виборювала волю України, призвела до масовості руху й появи сили-силенної козацьких організацій. Тому сьогодні актуально вивчення процесу становлення сучасного козацтва, його цілей, сутності козацького руху, місця його у розбудові сучасної України. Феномен козацтва потребує серйозного осмислення для пошуку оптимальних шляхів використання відроджуваного козацтва в сучасних умовах, зрозуміння та передбачення місця козацтва в українському суспільстві й державі ХХІ століття...

I. ІДЕОЛОГІЯ КОЗАЦТВА.

Із початку організації козацького руху в 1990 році поняття «політика» було виключено з лексики козаків, як непотрібне, та ще й з поняттям «партія», як небезпечне. Таким чином, рух за відродження козацтва прийняв форму громадської організації, а не громадсько-політичної; це цілком влаштувало існуючу тоді владу, що не бажала ділитися ні з ким цією владою. В цей час й була узаконена сторона, що визначила рамки, у яких повинно було рухатися козацтво у своєму розвитку. Ці рамки не давали козакам змоги утвердитися на своїй землі своїми традиційними формами влади. Широкі можливості вступу осіб до козацьких товариств без обмежень, осіб, які не мають необхідного козацького родоводу, козацької духовної та моральної особливості й других позитивних якостей, якими відрізняються козаки від других членів громади, створила у русі цілий ряд негативних явищ; ці явища, в якійсь мірі, викликали недовіру до козацтва із боку родових козаків й некозацького населення, що мешкає на одній землі із козаками, які своїми моральними вчинками йшли в розріз із високою традиційною мораллю козаків.

Особливо потрібно відмітити випадковий підбір керівних органів козацтва. Це отаманський корпус, куди на Колах (Кругах) проривалися люди, які не відповідають вимогам посади отамана за своїм рівнем розвитку й за другими якостями. Це слідство вузького розуміння з боку вищого керівництва цілей та завдань ідеологічного виховання середньої отаманської ланки як основного організаційного та формуючого чинника дій козаків та їх масової свідомості, особливо в період відродження в первородній козацькій структурі – станиці, містечку, хуторі. Отаманський корпус не став достойним провідником козацької ідеології в силу своєї низької компетенції в питаннях політики, економіки, релігійно-морального виховання козаків.

Вплив «ідеологічної перековки», якою були охоплені всі шари населення СРСР, безумовно, необхідно було б нейтралізувати, особливо в усвідомленні отаманським корпусом своїй ідеології. Справа ця не проста, потребує вона матеріальних затрат, лекторських та викладацьких кадрів, які сповідують козацький спосіб життя, які добре знають історію, економіку, політику, право, філософію, підвалини православної віри та другі науки, що необхідні в повсякденній роботі отаманів з козаками та некозацькими мешканцями. На порядку денному стоїть питання організації подібного короткотермінового Козацького Університету, де б отамани й старшина могли, в залежності від рівня їх підготовки, за короткий термін отримати знання та ідеологічний заряд.

Недооцінка в розробці та пропаганді козацької ідеології із боку вищих структур козацтва призвела до буксування на місці руху за відродження козацтва, малому приплину, або ж уплину козаків в існуючих громадах, розколу на Колах, альянсу деяких отаманів з лідерами мафіозних кіл, до послаблення дисципліни в лавах козацтва, проявів вчинків козаками, отаманами, що не відповідають високій козацькій моралі, до викривлення трактування провінційними «козацькими істориками» ролі й завдань відроджуваного козацтва, що викликає в суспільстві серед некозацького населення нерозуміння такого феномену, яким є для держави козацтво.

Відсутність чіткої, хоча б коротко сформульованої козацької концепції-ідеології, свого добре налагодженого пропагандистського апарату, своєї преси дає можливість антикозацьким силам на всіх рівнях в різних виданнях, в правоохоронних органах та владних структурах вести скажену атаку на козацтво, використовуючи найменші негативні явища та факти, що проявляються в козацькому русі.

Необхідно відмітити, що провідниками й розповсюджувачами козацької ідеології можуть бути козаки, добре освічені, із високим інтелектом, які віддані справі відродження козацтва, а не випадкові люди із низьким освітнім рівнем. Але, на жаль, оглядаючись на моду і не дивлячись на сутність розвитку козацької ідеології з її високими принципами у справі становлення козацтва та виконання перспективних планів життєдіяльності козацької громади, з'явилися заступники отаманів з ідеології, які досить смутно уявляють свої обов'язки та в силу свого рівня знань не можуть бути корисними у цій важливій для сучасного козацтва сфері.

Багато хто не розуміє важливості для відродженого козацтва мати таку сильну зброю впливу на соціальну психологію козацької громади, впливати на політику держави за допомогою своєї ідеології. Чи ми втратили віру в реальні можливості відродження козацтва, чи ми чекаємо «княжої милості», щоб нас зарахували на державну службу із харчами та одностроєм? Чи ми боїмося, що своя програма відродження, заснована на постулатах козацької ідеології, може викликати гнів у провладних структур? Або, намагаючись витравити з своєї свідомості ідеологію антикозацтва, яка, треба признати, були сильна й нам здавалася досить переконливою, сьогодні боїмося самого слова «ідеологія», в якому політика, економіка, духовність, мораль, культура, право, філософія потребують обґрунтованості та ув'язки із законами та життям суспільства?

Приклад рішення лише одного аспекту ідеології – політики, в якому основне – влада, дає множину непередбачуваних перепон козакам при веденні традиційного козацького самоврядування. Цей шлях від рад, голів адміністрацій до отаманського правління.

Потрібні козакам в досягненні успіху й чітко розроблені ідеологічні постулати, щоб вони йшли до влади не як сліпці, потрапляючи до безкінечних правових «капканів», вправно розставлених на їх шляху чиновниками провладних структур.

Як б не була козацька ідеологія для сприймання владою, якщо її основи будуть розроблені із відповідністю до законів держави і традиціями козацтва, що не приносять шкоди чесним людям громади, вона стане провідною зіркою на шляху відродження козацтва й допоможе багатьом козацьким громадам отримати упевненість в своїх діях.

II. СТРАТЕГІЯ КОЗАЦТВА.

Стратегія козацтва: **вистояти, зберегтися, перемогти.**

Найближче наше завдання – **вистояти.**

Що ж таке вистояти? Це уникнути спокуси можливості легких заробітків. Проявити стійкість під тиском й погрозами, зберегти дисципліну, не піддаватись загальному занепаду духу, зберегти єдність, безжалісно викривати зрадників, укорінену агентуру, яка працює на розкол під благовидними привидами заміни отаманів на більш достойних, ділення козаків за різними признаками: червоний-білий, реєстровий-нереєстровий, вільний-характерник.

Сила ж наша у єдності, координації дій, єдиній політиці. Тільки це змушує всіх рахуватися з нами.

Дуже важливо зберегти честь та совість Козацтва. Вистояти під ударами індивідуальних репресій проти вождів козацтва на різних рівнях. Вистояти й не допустити розчленування козацтва.

Ми повинні не сприяти діям людям, що руйнують Вітчизну, а при можливості всіляко їм протидіяти, викликаючи проти них народне обурення.

Ми повинні постійно ставити перед владою всіх рівнів безліч питань. На кожен їх вимогу виявляти повну готовність, але одночасно висувати десять-двадцять об'єктивних розумних вимог виконання цих вимог. Гра ніколи не повинна йти у одні ворота. Ми не можемо собі дозволити ковтати мовчки всіляке безглуздя, яке виходить від чиновників. Діяти належить тільки так, якщо завтра ми не хочемо стати катами свого народу за жменю зелених папірців.

Вистояти – скорішим чином створити загони територіальної самооборони. Мова йде про життя козацьких організацій. Одночасно треба всюди говорити, що ми готуємося до державної служби (що є чистою правдою). Й у нас немає ніяких незаконних збройних формувань, тільки дружини охорони порядку, охоронні структури, велика кількість аматорів-охотників із помповими рушницями (далі все скоро прийде).

Завжди ми повинні показувати населенню, що діємо в їх інтересах, що ми єдиний їх захист від свавілля та беззаконня.

Міліція, регіональні управління, а особливо прикордонники та армія повинні бачити в нас союзників, опору та резерв. Конфліктні ситуації, а їх будуть провокувати наші вороги, повинні швидко вирішуватися особистими контактами з офіцерами-козаками та чесними

офіцерами-патріотами. Такі є, їх багато. Налагоджуйте терміново зв'язки. Тільки в такому напрямі будь-яка провокація отримає швидке мирне розв'язання.

Друге завдання - **зберегтися**.

На даному етапі у державній машині, яка ділить владу між Президентом та Урядом, нам запропонувати нема чого. Більшості панів, які займають високі посади (треба знати, що значна частина їх не слугує Батьківщині), ми кістка поперек горла, від якої хотілося б поскоріше звільнитися. Дуже ми їм заважаємо.

Питання про державну службу ми самі підняли супротив їх бажання та намірів. Ось і намагаються вони саму ідею служіння так викривити, щоб, з одного боку, козацтво заплямувати, створив під виглядом козацьких загонів найманих катів з безрідної швали, яка втратила корені, що за малі гроші на все піде; з другого боку, намагаються неприйнятними умовами назавжди відштовхнути справжніх козаків від бажання служити й працювати на своїй землі, разом натравити на козаків всіх, указуючи пальцем, дивіться, вони опричники нові, льгот-привілеїв нахапали (хоча це брехня), й проти народу.

Чим скоріше зрозуміємо, що з нами грають нечесно, що при такому розкладі ми завжди у програші, тим скоріше зрозуміємо, що не потрібні, шкідливі ми руйнівникам держави, що скоро будемо дуже потрібні його відновникам. Вони йдуть. Будемо потрібні, якщо до тої пори не витратимо себе, не заплямуємо по вуха так, що через два-три роки від нас нормальні люди будуть шарахатися.

Зберегтися ми повинні в ім'я минулого й прийдешнього. Але як? По-перше, зберігаючи єдність. Доки ми разом – доти ми непереможні. Мати єдину козацьку організацію, єдиного для всього козацтва виборного отамана (гетьмана), єдиний виконавчий орган – правління, посилене представниками з місць. Деякі пропонують назвати його козацьким урядом. Мати законодавчий орган, що регулярно збирається, - Раду отаманів, яка визначає єдину політику. Вести активну політичну діяльність, всіляко показуючи широким верствам населення, що діємо ми на благо держави та народу.

Ми не повинні відштовхувати ініціативи державних структур, що направлені на організацію державної служби козацтва. Однак, ми повинні вимагати, щоб ініціативи ці відповідали інтересам як держави, так і козацтва. Не треба впадати в ідіотичну радість при появі чергових сфабрикованих для підриву ідеї служіння козацтва документів, про які їх творці знають, що вони нічого нікому не дають й залишаться на папері. При всьому цьому треба зберігати спокій. Наша візьме.

Важливо усвідомити: ми всі козаки і всі рівноправні. Кожен повинен робити свою справу: один служить, взявши зобов'язання державної служби для себе через військо, але він козак війська – великого організму, який, в свою чергу, частка цілого – Козацтва; другий працює на заводі, обробляє землю, сіє, дітей виховує, у Храмі служить, службу несе в правлінні війська, відділу, краю, станиці.

Без другого не буде повноцінного першого. Так було в Козацтві завжди. Не можна сьогодні лукавим нашим супостатам дати виділити першого й забути другого. Це буде кінцем Козацтва й початком становленням під видом Козацтва найманства. Дуже сьогодні цього хочуть «доброзичливці» в державних структурах.

Головне завдання – **перемогти!** Перемогти в повному об'ємі. Перемогти для нас не є прийняти з поклоном невідомо що. Перемогти для нас – зайняти те саме місце в системі державних відношень, яке займали наші діди до розкозачування.

Нехай нас не обвинувачують у тому, що ми вимагаємо для себе чогось особливого.

Ми вимагаємо в інтересах держави століттями встановленої і діючої системи державного служіння козацтва народові. Козацтва, яке при нормальному державному підході надійно прикриє кордони, дасть дуже значну кількість сільськогосподарської продукції, якщо буде впевнено, що земля ця його, військова.

Ми переможемо, браття! Переможемо, якщо встоїмо перед спокусою отримати подачку, зрадити великій справі повного становлення козацтва. Нехай кожний пам'ятає й знає, що шлях, по якому ми з вами йдемо за волею Господа нашого, не гра в козачків-

отаманчиків. Тут немає більше місця вибору між «хочу-не хочу». Є жорстке «треба». Треба сьогодні триматися всім разом, йти всім разом до кращої долі задля нас всіх.

Зуміють нас обдурити, привабити, роздрібнити – ніщо нас не спасе і прощення в віках не буде. До речі, вороги тільки й чекають нашого розбрату. Поодинокі задавлять кожне військо, відділ, край, земляцтво. Ніколи вони не простять нам нашого козацького духу, ніколи не приймуть й не нагородять навіть зрадників. Зрадників вони теж покарають вже за те, що посміли форму надіти й називатися козаками. Ненависні ми руйнівникам всі без винятку. Так що даремно деякі плазуни метуть хвостом в приймальнях у демократичних начальників й даремно ті, що сидять в президіях на з'їздах демократів, гадають, що ці демони їх за своїх тримають. Все до пори. Доки ми сильні, вони й маріонеток-клоунів вітають.

Дуже важливо думати про нашу зміну. Козачат в нас мало й це дійсно велика біда. Ворог робить ставку ще й на наше вимирання. Крім того, що **ми дуже мало зважаємо на молодь**, а це злочин, народжуваність на козацьких землях така, що через десять-п'ятнадцять років в державі стане в десять раз менше козаків. Думайте, брати! Можлива перемога, але якщо всього доб'ємося, то для кого?

І все ж знаємо: **Вистіймо! Збережемося! Переможемо!**

III. ТАКТИКА КОЗАЦТВА.

Що для нас є українське козацтво у минулому й сучасному часі? Що ми активно «відроджуємо» й намагаємось «використати»? Чи зможе козацтво зайняти свою нішу в ХХІ столітті? Як в сучасних умовах силами громадської організації відродити тип козака-лицаря? На якій основі відроджувати козацтво? **Ми розуміємо – найголовніша проблема козацтва – визначити свою роль у соціально-політичному житті сучасного суспільства.**

Зміни геополітичної ситуації (тероризм, територіальні претензії Румунії до України – Буджак) висунули на порядок денний питання про додаткові гарантії захищеності та безпеки, територіальної, державної цілісності, забезпечення мирного проживання населення, підтримки на достатньому рівні мобілізаційних ресурсів. Цими обставинами в теперішній час продиктована увага державних структур до українського козацтва. На сучасному етапі в Україні, Російській Федерації та Білорусії козацтва відроджуються головним чином як громадські організації з культурологічними, господарськими, виховними, охоронними та іншими функціями. Трансформація цих організацій у військові донедавна не передбачалася. Лише в Придністров'ї на рівні закону визначено, що козацтво виступає як громадський рух з воєнізованим характером діяльності, а головним його завданням є захист Вітчизни, сприяння зміцненню та розвитку державності і державної влади.

Оформлення й згуртування козаччини швидше відбувається в тих регіонах, де загострюються міжетнічні, міжнаціональні, міждержавні конфлікти (Кубань, Прикавказ'я, Придністров'я). Відсутність можливостей виконання військових функцій призводить (як показує досвід) до розброду і хитань у козацькому середовищі, яке в свою чергу веде до невизначеності подальшої долі і самого козацтва. Ситуація може змінитися лише за умови **часткової зміни пріоритетів козаччини із військових на господарські й культурні**. Це не означає, що козакам на державному рівні не може бути довірено охороняти кордони країни чи наглядати за правопорядком усередині держави. Сучасні козацькі формування можуть стати повноцінною національною гвардією, яка буде поставлена на службу народу. У цьому випадку необхідна допомога держави. І не стільки матеріальна, скільки юридична. Але лише на державному рівні мають бути вирішені питання щодо юридичного статусу козацьких військ.

Законодавча база відродження та розвитку Українського козацтва нерозвинена, тому процес розбудови козацьких організацій іде мляво. Істотною перешкодою розвитку козацтва є концептуальна невизначеність цього процесу. Історія українського державотворення переконливо свідчить про те, що в цьому історичному процесі, порівняно з іншими суспільно-політичними силами, козацтво відіграло вирішальну, провідну роль. Тому національні інтереси України вимагають створення державних документів, зокрема законів,

постанов, які б сприяли подальшому розвитку українського козацтва як могутньої націотворчої і державотворчої потуги, залучення до його лав найширших верств співгромадян з метою пробудження і спрямування їхньої енергії на розв'язання історичних завдань, що стоять перед нашим суспільством і державою.

Для історичних козацьких структур основним змістом і суттю їхнього існування була специфічна військова справа у відповідних суспільно-політичних та природно-географічних умовах. Завдяки цьому на засадах архаїчних військово-лицарських традицій сформувалась комплексна система козацького військового буття – козацько-лицарське мистецтво. Це мистецтво (специфічне бойове мистецтво зі зброєю та на його основі – рукопаш; козацьке звичаєве право; елементи архаїчної військової магії; пісенно-енергетична практика; особливе світосприйняття) і є сутністю української козацької спадщини. Тільки через відродження і поширення основ військово-лицарської спадщини ми можемо вести мову про реальне наслідування, а отже і відповідність сучасного козацтва історичним аналогам. Але до сьогодні розуміння пріоритетності дійсного відродження українських козацьких традицій у цьому контексті не досягнуто.

Факти неспростовно свідчать, що високі духовні набутки українського козацтва, його видатних представників – державних і політичних керманів, діячів науки і культури на сьогодні залишаються невідомими широким верствам нашого суспільства. Не пробуджена і незадіяна до конкретних державотворчих справ і не організована в козацькі форми інтелектуальна, духовна і практично-дійова енергія сотень тисяч наших співвітчизників; вона ще «дрімає», «спить» і не набуває продуктивних і ефективних, суспільно-корисних форм, справ і чину державотворчого характеру; **козаки ще не усвідомили, що вони козаки!**

Вважаємо, що справжнє відродження козацтва на Україні почнеться тоді, коли до його лав увіллється молодь, що вболіває за народні справи, прагне кращого сьогодення та працює на духовно і матеріально багате майбутнє; коли теперішні козаченьки чітко усвідомлять, що по них судять про все козацтво і народ у цілому, відмовляться від своїх користололюбних цілей і на перше місце поставлять служіння народу; коли між козаками і науковцями-просвітянами встановляться тісні зв'язки та налагодиться співпраця на ниві дослідження історико-культурної спадщини козащини. І тоді відроджене козацтво стане тією широкою суспільно-політичною і культурницькою течією, яка згуртує всі верстви українського народу і зможе цивілізованими методами вирішувати нагальні питання сьогодення в ім'я народу і для народу.

Спроба сучасних реформаторів збудувати нове суспільство з орієнтацією лише на економічні, ринкові розрахунки, неминуче провалиться. Суспільство засновується на ідеї моральності й цементується духовними прагненнями народу. Ідеологія козацтва фундується на таких засадах: Християнство (Православ'я), прагнення до Народовладдя та Самоврядування в організації свого життя й на усвідомленні святого свого обов'язку – захищати рідну українську землю й українську державність. Це стало в перебігу віків свого роду генетичною особливістю козацького характеру. Й в сучасному суспільстві, коли значний відсоток населення України розгубив, не мав або розміняв свої ідеали на «речовизм» та долари, козацтво за рядом обставин стає найбільш стійким носієм національно-історичних традицій українського народу, здатним зіграти роль свого роду каталізатора громадської самосвідомості, очолити всенародний рух за духовне відродження України-Батьківщини.

Історія вчить, що ефективне те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності і права...

Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!

Слава Україні! Слава козакам!

Нехай ці слова служать дороговказом для нас...

За матеріалами ЗМІ.

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку	№11(469) ЧЕРВЕНЬ 2012	Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ЧАС ВИХОВУВАТИ ЛИЦАРІВ

Після нас не буде нас, а справи залишаться...

Сучасний загальнодержавний сплеск цікавості до історії козацтва й зокрема уваги до його проблем пояснюється просто: **йде формування національної еліти, яка спирається в своїй діяльності на національний – козацький! – досвід державотворення.**

Історичні умови буття українського народу породили самобутній феномен – козацтво. Воно втілювало в собі фізичне і духовне здоров'я нації, інтелектуальну силу, життєздатність, оптимізм і енергію. Це була об'єднана, згуртована, ідейно і духовно зцементована, суворо дисциплінована національна сила, яка очолювала боротьбу проти чужоземних ворогів. Майже чотириста років тому козаки так виклали королівським послам свою роль і призначення: «Подібно до наших предків, хочемо й ми користуватися вольностями життя, маєтностями і свободами, що належать рицарським людям... Дбаємо про те, щоб так само, як ми отримали від своїх предків ті права і вольності, щоб і наші наступники прийняли їх цілими і непорушними, з примноженням слави. І щоб вони один після одного передавали їх у прийдешні часи».

Відродження козацьких традицій є надзвичайно потрібною і важливою справою. Постане сучасне українське лицарство – духовно постане Україна. Сьогодні нам належить продовжити велику місію козацтва. Козаки знову мають стати захисниками честі й гідності України, її традицій, її культури.

Народна мудрість говорить: якщо хочеш залишити про себе пам'ять на п'ятдесят років - вирощуй сад, на сто - будуй будинок, на тисячу - виховуй сина. Народ, що бажає зберегти себе в історії, повинен піклуватися про виховання своїх синів.

НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ ГОЛОВНЕ – УВАГА ДО ШКОЛИ

Держава живе й розвивається доти, доки в ній живе багатим духовним життям школа. А для цього школа повинна стати осередком зустрічі дитинства із справді загальнолюдським - дитинча має частіше зазирати у вічність - саме школа стоїть у витоків духовності суспільства...

Проблеми виховання дітей та молоді мені знайомі не з книг; тридцятип'ятирічний педагогічний досвід (двадцятирічний директорський), п'ятнадцятирічний досвід роботи на керівних посадах в органах державної виконавчої влади та органах місцевого самоврядування дають підстави робити пропозиції щодо його покращання.

Сучасний його стан загрозливий. Якщо рівень навчання в загальноосвітніх школах становить 0,6 від можливої одиниці, то рівень виховання - 0,3; поза школою взагалі панує антивиховання. Цей стан погіршується, бо практично не зроблено спроби змінити в країні ситуацію з мораллю на кращу і школа залишається єдиним гарантом виховання дитини порядною людиною, патріотом України. **Тому на сучасному етапі розвитку держави головне - увага до школи - первинному осередку формування громадянина, патріота.**

ГОЛОВНА МЕТА ОСВІТИ – ВИХОВАННЯ; ОСНОВНИЙ НАПРЯМОК СУЧАСНОГО ВИХОВАННЯ – ФОРМУВАННЯ ДУШІ

Рівень розвитку освіти - мірило рівня кваліфікації і культури будь-якого суспільства, важливий показник його прогресу або регресу. Найважливішою закономірністю розвитку системи освіти є єдність її структурних елементів: навчання і виховання. В системі освіти виховання відіграє провідну роль, а навчання є тільки засіб виховання. Навчання, відірване від виховання і без опори на нього розвиває тільки розум, накопичує знання і не може дати позитивних результатів. Лише поєднання навчання і виховання особистості формує у неї культуру самостійного мислення, розвиває і зміцнює духовні здібності і характер, формує світогляд, моральні норми і соціальну позицію.

Ми часто зустрічаємо людей назверх освічених, енциклопедично озброєних знаннями, а всередині в них пустеля, як говориться в Біблії, «гроші пофарбовані, поваплені» і тому в теперішній час нам потрібні люди не тільки озброєні знаннями, а й духовно, психічно, фізично спроможні розвивати творчі здібності свої та навколишніх; співпрацювати з людьми різних філософських, політичних, релігійних поглядів; здатні вирішувати проблеми сьогодення й майбутнього; особи з великим культурним та духовним потенціалом; особи **виховані**.

Досвід практичної роботи свідчить, що головна мета освіти - виховання; навчання повинно бути підпорядковано вихованню.

Школа - єдиний соціальний інститут, який, виховуючи учнів сьогодні, працює на перспективу. Саме тут висока професійна майстерність педагога-вихователя стимулює потребу школяра стати свідомішим, самовдосконалюватися, щоб реалізуватися як громадянин.

Виховання - це, в першу чергу, **щеплення моралі та створення** в учнів навичок життя в моральній атмосфері, бо глибока моральна криза в нашій країні є наслідком прогалин і в освітньому процесі, зокрема у недооцінці ролі духовності української національної школи, яка виступає одним із важливих елементів збереження і розвитку спільноти, її духовного ядра і постачає суспільству свідомих громадян, носіїв духовності.

Загальної системи народного виховання для всіх народів немає, у кожного народу своя, особлива, національна система виховання. Вона базується на рідній, національній мові.

Рідна школа – це головна основа національного життя держави, основа рідної школи – національне виховання. Наше національне виховання – це козацьке виховання, бо українці – нація козацька; козаки були типовими представниками рідного народу, вони втілювали волелюбний національний характер, відображали його потреби, інтереси, прагнення; і вони створили самобутню і високоефективну, близьку до європейської, національну систему освіти і виховання – козацьку педагогіку, яку впроваджують в свою роботу колективи навчальних закладів Південноукраїнського Задністров'я, бо творче впровадження в життя ідей і засобів козацького виховання має забезпечити формування фізично здорових, морально чистих і по-лицарськи мужніх та сильних духом громадян незалежної України. Тому, конкретизуючи основну мету освіти, наголошую - **виховання повинно бути національним.**

Зупинюся ще на декількох аспектах, які конкретизують основну мету освіти. Перший, що пов'язаний із розвитком режиму життя, - розвиток усіх здібностей людини й особливо тих, які притаманні конкретній особі. Якщо людину навчати та виховувати у тісній атмосфері одного фаху, то по сусідству із цим фахом утворюється вакуум, у який втягується «виховання вулиці», навички, отримані від таких ж вузьких фахівців. Тому виховання та підпорядковане йому навчання повинні готувати особу, моральну особу, особу, яка легко оволодівала б любим фахом.

Повідомляти відомості може телевізор, комп'ютер. Виховувати людину може тільки педагог-творець. Освіта, що підпорядкована завданням виховання - творчість, творчість особливо тонкої структури, що потребує уваги, загостреної інтуїції і, як всяка творчість, - **свободи.**

Педагог - творець, тому не потрібно ставати йому на заваді детальними вимогами програм, методичних вказівок. Якщо педагог щось особливо любить (творчість поета, письменника, художника, якийсь розділ математики, біології та ін.), то для нього необхідно надавати можливість прищепити цю любов своїм учням. Педагог мусить (хоча б якійсь мірі) прагнути вложити в учня хороші риси своєї особи. Небезпечно, коли хороший виконавець методичних вимог одночасно дріб'язковий, бездуховний та ін. Все це так або інакше відобразиться (можливо, не зараз) на його учнях.

З всього цього, впливає **другий аспект - школа повинна мати своє обличчя, а педагог повинен бути особою.**

Школа - це вихователі, викладачі, бібліотекар, працівники їдальні, й увесь її обслуговуючий персонал. Але головне (певна річ) - директор школи, який визначає її (школи) «особу», «душу», який створює в ній атмосферу доброзичливості до учнів й учителів між собою. Загальновизнано, що якість навчально-виховної роботи більшою мірою залежить від якості керівника школи, ніж від рівня педагогічної майстерності вчителів й вихователів. Неможливо педагогічним працівникам компенсувати негативний вплив першої особи. Тому я бачу **наступний аспект - ефективне управління можливе лише за умови, що особа-керівник бачить перспективу розвитку закладу, розуміє завдання і специфічні особливості його, володіє необхідними навичками керування колективом й має відповідні якості для цього.**

Школа - це й приміщення, чисті, привітні, красиві й індивідуальні. І, звичайно, у школі повинні бути й списки випускників (у нашій школі навчалися такі особи). Кожен має згадувати свою школу завдяки тому особливому, що було в

ній. Тому ще одна аспект - школа повинна мати свою репутацію, й для цього конче необхідно знати - хто з достойних людей її закінчив, а самій школі варто цікавитися долею своїх вихованців.

В підґрунті козацького гарту лежить щоденна практична робота козацьких організацій. Головна мета їх діяльності – формувати вільнолюбиву і незалежну особистість, козака-лицаря, мужнього громадянина, сутність якого розкриває козацьке гасло: **“Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!”**

Загально визнано, що суспільство засновується на ідеї моральності й цементується духовними прагненнями народу. Ідеологія козацтва фундується на таких засадах: Християнство (Православ'я), прагнення до Народовладдя та Самоврядування в організації свого життя й на усвідомленні святого свого обов'язку – захищати рідну українську землю й українську державність. Це стало в перебігу віків свого роду генетичною особливістю козацького характеру. Й в сучасному суспільстві, коли значний відсоток населення України розгубив, не мав або розміняв свої ідеали на «речовизм» та долари, козацтво за рядом обставин стає найбільш стійким носієм національно-історичних традицій українського народу, здатним зіграти роль свого роду каталізатора громадської самосвідомості, очолити всенародний рух за духовне відродження України-Батьківщини, бо **Козацтво має Кодекс Честі!**

Душу – Богові! Кодекс лицарської духовності козацтва.

Дедалі більше політичних і культурних діячів, учителів, батьків звертаються до християнських моральних цінностей як найбільш стійких, універсальних, не підвладних політичній та ідеологічній кон'юктурі. Це означає, що сучасне українське суспільство поступово підходить до визнання й опанування етичних основ християнства, від яких воно було штучно відлучене протягом багатьох десятиліть і до яких у більшості людей навіть було сформовано різко негативне ставлення.

Ніхто не буде сперечатися, що віра є носієм духовності. Так воно і є, адже те, чого навчають в християнстві, спрямоване на забезпечення нашого духовного добробуту, і найперше гармонії нашого внутрішнього світу. Багато людей відвідують храми, вважають себе віруючими і повага до традицій та релігії свого народу стримує багатьох з них від хибних кроків. Свою роль тут відіграє і громадська думка, а тому людина буде намагатися жити і діяти так, щоб не було соромно перед людьми.

Лише розвинута моральність, лише прийняття абсолютних вічних норм співжиття допоможе у потрібну годину людині – вона не буде вагатися, втримається, не піде на умовляння, адже матиме приписи на всі випадки життя. А нагородою буде чисте сумління та гармонія внутрішнього світу...

Тому формування душі як основної якості людини, визначення її духовних пріоритетів, обґрунтування системи цінностей, на яких має базуватися життя дитини – основний напрямок сучасного виховання...

Життя – Батьківщині! Кодекс лицарської звитяги козацтва.

Козак: готовий боротися до загину за волю, честь і славу України; нехтувати безпекою, коли справа стосується життя рідних, друзів, побратимів, долі Матері-України; з презирством і ненавистю ставиться до ворогів, прагне визволити рідний край від чужих заброд-завойовників; уміє доводити наукову неспроможність ворожих ідей і теорій, спрямованих на послаблення Української

держави, на приглушення національної свідомості і самосвідомості, та встановлення національної несправедливості і нерівноправності; здатний відстоювати в будь-яких обставинах життя рідну мову, культуру, мистецтво, духовні традиції, гідність і гордість свого та інших народів; виявляє героїзм, подвижництво в творчій праці і в бою в ім'я свободи і незалежності України; відстоює своє право бути господарем на рідній землі, володарем національних багатств, готовність нікому не давати на поталу своєї материзни і дідизни; здатний і готовий займатися постійно, в тому числі і в години можливого лихоліття, народотворчою і націотворчою діяльністю, будівництвом і зміцненням Української держави.

Серце – людям! Заповіді милосердя козацтва.

Козак: готовий допомагати найслабшим, найбеззахиснішим – дітям, створювати умови для їхньої радості, попереджувати їхні страждання, замінювати їм у разі необхідності батька і матір, брата і сестру; всебічно допомагає сиротам, вдовам, бабусям і дідусям, турботливо ставиться до безпомічних, постійна їм матеріально підтримує; надає допомогу хворим, інвалідам, потерпілим від злих людей, стихійних сил природи; здатний до співчуття, жалю до людей, які потрапили в біду; готовий допомагати будь-якій людині, щиро розділити з нею журбу, страждання, горе, зробити все для того, щоб їй стало легше.

Честь – нікому! Кодекс лицарської честі козацтва.

Козак: любить батьків, вірний у коханні, дружбі, побратимстві, товаришуванні, ставленні до Батьківщини, рідного народу; готовий турбуватися про молодших, зокрема дітей, усіх літніх людей і людей похилого віку; підкреслено шанобливо ставиться до матері, дівчини, жінки, бабусі; виявляє непохитну вірність ідеям, принципам народної моралі, національним і загальнолюдським цінностям; відстоює свободу і незалежність особистості, народу, держави, єдність і соборність українських земель; прагне роботи пожертвування на будівництво храмів, навчально-виховних закладів, просвітних установ, пам'яток історії та культури; готовий проявляти принциповість і непримиренність до зла, аморальності і наступальність у боротьбі з ними; здатний цілеспрямовано й систематично розвивати фізичні і духовні сили, зокрема непохитну силу волі і непоборну силу духу, можливості свого організму, займатися самопізнанням і самовдосконаленням; уміє скрізь і всюди чинити шляхетно, виявляти добротність, лицарські чесноти, глибоку історичну пам'ять, національну гідність і гордість; турбується про розвиток національних традицій, звичаїв, обрядів, бережливо ставиться до рідної природи, землі, примножує її багатств; прагне внести якнайбільший особистий внесок у підвищення добробуту рідного народу, його матеріального і духовного рівня.

ГОЛОВНЕ ЗАВДАННЯ ШКОЛИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ – ПРОТИСТОЯННЯ БЕЗДУХОВНОСТІ, РУЙНАЦІЇ МОРАЛІ

Труднощі та проблеми школи впливають із сучасних труднощів громади - економічних, демографічних, соціальних.

Термінове розв'язання всіх проблем школи неможливо (особливо соціально-економічних, фінансових, частково методичних), але проблеми виховання ми повинні вирішувати негайно; **головне завдання школи на сучасному етапі - протистояння бездуховності, руйнації національної моралі.**

Громада живе й розвивається доти, доки в ній живе багатим духовних життям школа, тому школа повинна і може стати осередком духовності, берегинею духу громади; для цього **вона має бути відкритим навчально-виховним закладом з громадсько-державним управлінням.**

Один з шляхів вирішення проблем сучасного виховання учнів – **національно-патріотичне виховання у формі козацько-лицарського гарту («лише виховуючи українця, можна виховати українця»)** та розумні ідеологізація і політизація виховного процесу (формування патріота, громадського діяча починається з його участі в діяльності дитячих і юнацьких громадських організацій); якби мали таке виховання, 7 млн. українців-шукачів долі за кордоном наводили б лад сьогодні на своїй землі, в своїй державі; а це - не найгірші громадяни.

Неможливо виховати особистість тільки в школі; **школа виховує разом із сім'єю, виробничими колективами, громадою.**

У вихованні національно свідомих козака та козачки є чотири ступеня (етапи): **родинно-дошкільний гарт козаченяти та леліняти, родинно-шкільний гарт козака та лелі, джури та дани, громадсько-родинний гарт молодика та берегині, громадсько-родинний гарт козака та козачки.**

Кожен з етапів козацько-лицарського гарту має свої особливості й проводиться:

1. Родинно-дошкільний – через роботу з батьками дошкільнят та введенням спеціальних курсів до програми дитячого садочка.

2. Родинно-шкільний – у формі роботи школи козацько-лицарського гарту: А.Класна робота за рахунок шкільного компоненту (варіативної складової навчального плану) з основних дисциплін козацько-лицарського виховання. Б.Позакласна робота за рахунок годин гуртків, у формі Козацької республіки (самоврядування учнівського колективу) та класних козацьких загонів. В.Позашкільна робота у формі діяльності дитячо-юнацької організації «Молода Січ» Українського козацтва.

3. Громадсько-родинний – у формі діяльності учнівського куреня Українського козацтва та місцевого осередку жіночої громади Українського козацтва.

4. Громадсько-родинний таборний - на всіх етапах козацького гарту (в тому числі й у «вишах») - через систематичний фізичний, психологічний, трудовий, морально-духовний вишкіл.

Основна мета сучасного козацько-лицарського гарту – **формування в родині, школі і громадському житті творчу особистість козака-лицаря, захисника рідної землі з яскраво вираженою українською національною свідомістю і самосвідомістю, світоглядом і характером, високою мораллю і духовністю.**

У період розбудови незалежної України у громадському, шкільному і родинному житті нам потрібен насамперед **культ лицарства**: лицарський дух не дасть нудити у духовній нищості, історичному безпам'ятстві; тому включення потенціалу козацько-лицарської духовності у виховний процес значно активізує формування вільної, з стійкими морально-вольовими якостями, силою духу особистості.

Українська козацька духовність – це **історично сформована система духовних багатств лицарської верстви рідного народу, яка виробила і в своєму**

бутті, способу життя відобразила найвищі цінності його національної душі, філософії, характеру, світогляду, моралі, правосвідомості, естетики; це лицарська духовність, компоненти якої розвиваються у напрямі довершеності, найглибшого відображення потреб, інтересів української нації, держави.

Практичний досвід стверджує, що школа козацько-лицарського гарту може (й повинна!) бути центром духовного життя, берегинею духу громади, але для цього їй потрібно бути **національній, мати національно налаштовані кадри, лицарів духовності у самій школі**, а в підґрунті – сформовану громадську думку та козацькі звичаї і традиції громади.

Козацько-лицарський напрямок в сучасній педагогіці я особисто вважаю найперспективнішим напрямком в теорії сучасного виховання громадянина, патріота України; за цим напрямком майбутнє; він буде слугуватиме підґрунтям державної системи виховання, бо ми, браття, козацького роду!

ШКОЛА КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО ГАРТУ – ОСНОВА СУЧАСНОЇ СИСТЕМИ ВИХОВАННЯ КОЗАКА ТА БЕРЕГІНИ

Загально визнано, що у період моральної кризи, дегероїзації і деморалізації значної частини нашого суспільства творче відродження культурно-освітніх і виховних національних козацьких традицій – одна з необхідних і найважливіших граней зміцнення могутності України.

Офіційна українська педагогіка не заперечує того, що козацтво стало найдосконалішою формою вияву генетично закодованих здібностей і можливостей нашого народу. І тому в концепції національного виховання реалізація науково обґрунтованих і випробуваних історією козацько-лицарських виховних традицій – вважається одним із найефективніших українознавчих підходів у навчально-виховній роботі.

Школа козацько-лицарського гарту (виховання) – громадський (на базі загальноосвітньої школи) навчально-виховний заклад нового типу, покликаний дати учням додаткову козацько-лицарську освіту, забезпечити їх надійний духовний зв'язок з предками, розвинути стосунки з сучасниками і зорієнтувати козачат на інтереси нащадків, бо творче відродження в житті ідей і засобів козацької педагогіки має забезпечити виховання фізично здорових, морально чистих і по-лицарські мужніх та сильних духом громадян незалежної України.

Концепція школи цього типу звертає увагу педагогів на виховний потенціал Кодексу буття Українського козацтва, куди входять Кодекс лицарської честі, Кодекс лицарської духовності та Заповіді милосердя. Впровадження в виховну роботу вимог Кодексів забезпечує формування та виховання такого духовного стану молоді – молодих громадян України, козаків, яке в народі збереглося як розуміння козацького духу, того особливого соціального положення українського козацтва в суспільстві, яке слугувало опорою народу і державі протягом віків.

У практичній роботі школи козацького гарту дотримуються **основних змістовних компонентів сучасного козацько-лицарського виховання молоді**, які втілені у наступних циклах і напрямках навчального плану:

	Цикли предметів (блоки)	Напрямки	Девіз напрямку (основна ідея)
I	КУЛЬТУРА ТІЛОВИХОВАННЯ (Напрямки 1,2).	1. Система здоров'я.	Від козацьких секретів здоров'я, тіловиховання – до олімпійських вершин.
		2. Козацька військова справа.	Рідну Україну захищай поліцарському, до загину.
II	ДУХОВНА КУЛЬТУРА (Напрямки 3,4,5).	3. Родовід.	Козацькому роду нема переводу.
		4. Традиції.	Любіть Україну, як сонце любіть.
		5. Козацька культура.	Козацькими шляхами – до висот української духовності.
III	КУЛЬТУРА ПРЕДМЕТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ (Напрямки 6,7,8).	6. Природа.	Плекати український храм природи.
		7. Праця-навчання.	Всеукраїнська толока, особиста праця – тобі, Державна Україна.
		8. Наука-техніка.	Науку і техніку – на службу нації, Україні.
IV	СОЦІАЛЬНА КУЛЬТУРА (Напрямки 9,10).	9. Державна-нація.	В душі і серці кожного із нас – Соборна Україна.
		10. Історія козацтва	Козацька наша слава не вмре, не поляже.

Лише виховуючи українця, можна виховати українця. Тому історія вчить, що ефективне те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка зі зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності й права.

Навчально-виховні заклади, що працюють в напрямку козацько-лицарського виховання, функціонують за універсальними законами розвитку соціальних систем, тому потребують комплексу основних концептуально-методичних документів. Документи розроблені автором статті, пройшли апробацію в навчально-виховних закладах козацького спрямування Південноукраїнського Задністров'я, надруковані у виданнях та виставлені в Інтернеті:

1. Тимофєєв В.Я. Школа козацько-лицарського виховання – Берегиня духу села. З досвіду роботи Адамівської загальноосвітньої школи I-II ступенів Білгород-Дністровського району. Журнал «Наша школа» (Одеса), №5-6, вересень-грудень 2000 р. 2. Тимофєєв В.Я. Організація учнівського самоврядування в школі козацько-лицарського виховання. Журнал «Наша школа» (Одеса), №2, березень-квітень 2002 р. 3. Тимофєєв В.Я. Адамівська Січ – школа козацько-лицарського виховання. Вид. «СП «Петрекс». Білгород-Дністровський. 2004. 4. Тимофєєв В.Я. Дитячий та юнацький козацький рух. Вид. «Отаман». Білгород-Дністровський. 2009. 5. Тимофєєв В.Я. Козацький гарт. Вид. «Отаман». Білгород-Дністровський. 2011. 6. <http://Kozakbiblio.web-box.ru/> 7. <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

В.Я.Тимофєєв, отаман Буджацького козацтва.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
 м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
 E-mail:Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<p>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</p>	<p>№12(470) ЧЕРВЕНЬ 2012</p>	<p><i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i></p>
<p>E-mail: Budzakkozak@ukr.net</p>	<p>Альманах заснований у жовтні 1991 року</p>	<p>http://Budzakkozak.webstolica.ru/</p>

Прочитай та передай товаришу!

КОЗАЦТВО БУДЖАКУ ОСТАННЬОЇ ЧВЕРТІ ХХ СТ.

...Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності й права...

Буджак – це територія останніх козацьких військ на теренах України (із кінця ХVІІІ ст. і до останньої чверті ХІХ ст. козацтво, як чинник військової та адміністративної влади, трьома хвилями – мазепинці, некрасівці, запорожці - переміщується на Задністров'я-Буджак). В межиріччі Дунай-Дністра, змінюючи одне одного, існують останні козацькі війська на теренах України: Кіш Подністрянської Січі (1775-1782; під тиском Росії турки переселили його за Дунай, де й було створено Задунайську Січ), Вірних козаків (1783-1788), Чорноморське козацьке (1788-1807), Усть-Дунайське козацьке (1807), Усть-Дунайське Буджацьке козацьке (1807-1827), Дунайське козацьке (1828-1856), Новоросійське козацьке (1856-1869). Столицею козацьких військ був Акерман (сучасний Білгород-Дністровський). Із 1856 року столиця – Миколаївка-Новоросійська, але більшість адміністративних установ війська залишалися в Акермані до 1863 року. В 1869 році, у зв'язку із загальною реформою козацьких військ, останнє козацьке військо на теренах України було ліквідоване і козаків переведено до розряду державних селян.

Але вже в кінці ХІХ століття, при проведенні перепису населення Російської імперії, близько 70% мешканців станиць та станів Акерманського повіту вважали себе козаками, або вихідцями з козаків.

У 1917 році на Буджаку знову, в новій якості, відродилося козацтво. Воно відіграло важливу роль в політичному і культурному житті краю, намагалося будувати Буджацьку козацьку республіку, маючи зв'язки із кубанцями та донцями, отаманська верхівка яких мріяла про створення Кубанської та Донської республік. Головною військовою силою Буджацької республіки повинні були стати некрасівці, селянське ополчення “вільних козаків”, січових стрільців, підрозділів українських козацьких дивізій сірожупанників, синьожупанників. До літа 1918 року на Буджаку діяли козацькі загони селянської армії батьки Махна, Чорноморське повстанське козацьке військо (загони отаманів С.Заболотного, Дерев'яги, Я.Кошового, Солтиса, Боровського, Кіршула, Карого, Коваленки, Стратіївського, Солоненка, І.Деркача, Бондаренка, Шевченка), Одеського українського військового Коша (отаман - І.Луценко), Гайдамацькі курені (отаман – О.Сахно-Устимович), Союзу української молоді (Одеська Січ), Татарбунарська козацька сотня.

Є свідчення, що за часів румунсько-боярської та німецько-фашистської окупації (1918-1944) на Задністров'ї діяли підпільні козацькі організації.

У післявоєнний період до початку 70-х років на Задністров'ї існували мистецько-культурні нелегальні, напівлегальні та легальні козацькі гурти, які дали початок Задністровому осередку Українського Вільного козацтва, що діяло на теренах Буджаку в 1973-1987 роках...

Сучасне козацтво Буджаку пройшло в своєму розвитку ряд етапів:

Етап «Вільнокозацький». 1973-1987. В 1970-ті роки цього періоду мистецько-культурні нелегальні, напівлегальні та легальні козацькі гурти («Вусачі» та ін.), трансформуються в

аморфну мережу неструктурованих та слабоструктурованих осередків (нащадки мазепинців та запорожців - Білгород-Дністровський район – **Білгород-Дністровський** (М.Русін, М.Бевз), **Старокозаче** (О.Кочубинський), **Петрівка** (В.Негода), **Переможне-Папушойя** (В.Сергеев), **Турлаки** (С.Федоров); нащадки запорожців та некрасівців - Кілійський район – **Кілія** (Л.Суворов, І.Малий), **Вилкове** (Л.Соколов, М.Маковецький), **Мирне** (В.Казаков), **Трудове** (Ф.Задорожний), **Шевченкове** (Х.Юрченко), **Приморське** (В.Мішков); нащадки некрасівців та запорожців - Ізмаїльський район – **Ізмаїл** (В.Корнев, І.Лісовий), **Стара Некрасівка** (В.Селезньов), **Муравльовка** (Д.Макаров, Я.Тимофеев), **Першотравневе** (П.Волощук), програми діяльності яких практично не мають чіткого ідеологічного спрямування, зосереджуючись на мистецькому та військово-спортивному напрямку й лише некрасівці ще й на духовному (старовірство). Після 1983 року виникає більш-менш організована мережа козацьких осередків, що вочевидь пов'язано із «перебудовою» та налагодженням контактів із зарубіжними козацькими організаціями Європи та Америки, зокрема із Українським Вільним козацтвом, козацьким земляцтвом Болгарії. Мережа ця не мала єдиного центру управління. Ініціаторами створення осередків, як правило, виступали родові старійшини.

Етап «Розбудовний». 1988-1991. Створюються неформальні легальні козацькі гурти в Адамівці – **осередок Задністрового козацтва** (отаман В.Тимофеев-старий, козацька старшина В.Гуцан, В.Гончаров, Д.Завацький, А.Редько та ін.), в місті Білгороді-Дністровському – **Буджацький осередок** (отаман І.Деордиця, козацька старшина – Б.Устименко, В.Мисюк, О.Зуєв та ін.) та **Задністровий осередок** (отаман М.Слепухін, козацька старшина А.Токарев, Ю.Корнев, В.Кучер та ін.), в Білгород-Дністровському районі – **Задністрова паланка** (отаман Л.Городецький, козацька старшина Є.Костецький, П.Білоусенко, А.Берлізов, Г.Марин, Д.Серцевич, Ф.Панаїт, Ю.Денисов та ін.); козаки-задністровці беруть участь у святкуваннях 300-річчя Запорозького козацтва, Дня козаків Півдня Бессарабії; видається регіональна газета **«Козацький вісник»** (редактор В.Тимофеев-старий).

Етап «Перехідний». 1992-1995. Створюються неформальні та формальні козацькі громадські організації, активізується їх діяльність – **Буджацьке січове козацьке військо** (отамани І.Деордиця, кн. В.Долгорукий-Аргутинський, козацька старшина М.Скляренко, Б.Устименко, О.Ступак, М.Вітряк, В.Бойчев, О.Зуєв, В.Мисюк, О.Черв'як, В.Воробйов, Г.Мельниченко та ін.), **Білгород-Дністровська паланка** (отаман Л.Городецький, козацька старшина Є.Костецький, П.Білоусенко, А.Берлізов, Г.Марин, Д.Серцевич, Ф.Панаїт, Ю.Денисов, П.Смаглій, В.Тимофеев-старий, Є.Хоменко, І.Хоменко, А.Майстро, В.Якименко, Г.Римський та ін.), **Задністрове земляцтво** Всесвітньої спілки козаків (отаман М.Слепухін, козацька старшина Ю.Корнев, А.Токарев, Ю.Ломовцев, В.Кучер, Г.Антонов, О.Некрасов, С.Пронін, Г.Глущенко, Є.Дмитренко, Ю.Харчук та ін.), **Адамівський осередок козацтва** – Адамівський курінь Задністрового козацтва (отаман В.Тимофеев-старий, козацька старшина А.Редько, В.Гончаров, В.Гуцан, Д.Завацький, М.Маринеску, А.Кульчицький, Ю.Ніколайчук, В.Рибальченко, О.Чеботюк, В.Тимофеев-молодший, Р.Куліков, О.Козаченко, І.Одорожа, В.Білоус, Ф.Козубенко, В.Козубенко, Ю.Лавриненко, С.Подолько, В.Деревенча, Д.Лазуренко, Ф.Макаренко, С.Макаренко, С.Редько, О.Харченко, І.Гамар, А.Антонюк, І.Даниленко та ін.), починається робота із вивчення козацької виховної спадщини в **Білгород-Дністровському училищі** Південноукраїнського державного педагогічного університету (викладачі В.Юрченко, В.Лобанова, О.Виштак, І.Головань), видаються три частини збірки **«Козацтво»** (В.Тимофеев-старий).

Етап «Ресстровий». 1996-1999. Проходить державна реєстрація козацьких громад, створюються нові козацькі організації – **Білгород-Дністровське міжрайонне козацьке товариство пасічників** (отаман Л.Городецький, козацька старшина А.Берлізов, П.Білоусенко, І.Денисів, І.Тищенко, Ф.Панаїт, А.Миряков, М.Савчин, Я.Арезда, Г.Марин, Д.Серцевич, Ю.Денисів, М.Скляренко, М.Дейна, І.Лісичин, В.Тимофеев-старий, В.Тимофеев-молодший, В.Гуцан, Л.Гречко, Д.Завацький, І.Гамар, А.Майстро, В.Якименко та ін.), **Білгород-Дністровський міський Кіш** (отамани М.Скляренко, О.Царенков, козацька старшина В.Бойчев, Б.Устименко, М.Дейна, В.Воробйов, О.Черв'як, В.Павлюк, М.Скиба та ін.), **Саратське районне козацьке товариство** (отаман С.Іванов), **Ізмаїльський міський курінь «Наливайко»** (отаман А.Гриченко), **Татарбунарське районне козацьке товариство** (отаманша О.Гусаренко), залучаються козаки до співпраці із владою, створюються козацькі художні колективи - **духовий оркестр** (керівник С.Радченко); створюються школи козацько-лицарського виховання та джурові

осередки в школах – **Долинівській** (директор Т.Тома, завуч М.Долгошеєнко, педагог-організатор Т.Молчанова), **Старокозацькій** та **Молозькій** (педагог І.Лісцин), **Миколаївсько-Новоросійській** (завуч В.Фоменчук, педагог-організатор Г.Настаченко), **Адамівській** (директор В.Тимофєєв-старий, завуч П.Лавриненко, педагог-організатор В.Гриценко, педагоги С.Тимофєєва-молодша, В.Вронська, Н.Галицька, К.Граждан, Р.Буравицька, І.Корженко та ін.), **Випаснянській №1** (педагог В.Гавриленко), видається регіональна газета «Джура», «Козак» із додатками (редактор В.Тимофєєв-старий).

Етап «Установчий», який почався в останній рік ХХ ст., а закінчився в перші роки ХХІ ст. Створюються районна та міська Координаційні ради з питань розвитку козацтва при голові райдержадміністрації (голова П.Ігумнов) та міському голові, затверджуються районні заходи із розвитку козацтва (2002-2005 рр.), створюються джурові осередки в школах: **Турлацькій** (директор Т.Тодорова, педагог В.Чумаченко, педагог-організатор Л.Коваленко), **Вигінській** (директори В.Біленко, О.Вдовиченко, педагоги А.Берлізов, М.Поліщук), створюються козацькі художні колективи: **хор української народної пісні «Мрія»** (керівник І.Зорило), **ансамбль української народної музики «Веселка»** (керівники М. та В. Нікіруй), **ансамбль української народної музики «Гроно»** та **гурт «Русичі»** (керівник Б.Нікіруй), **народна хорова капела – пошуково-дослідницький фольклористичний гурт «Алкалія»** Будинку культури с. Старокозаче (керівник В.Вареник), створюються нові козацькі організації: **Білгород-Дністровський міський Кіш** (отамани М.Скляренко, В.Гавриленко, О.Мица, козацька старшина В.Бойчев, Б.Устименко, М.Дейна, В.Воробйов, О.Черв'як, В.Павлюк, М.Скиба, С.Горлачов, В.Кулинський, І.Оленев, Б.Вітряк та ін.), **Окружний полк ім. П.Орлика** (отамани О.Царенков, М.Врублевський, козацька старшина В.Єремєєв, П.Лабунець, І.Мамонтов, С.Ковалів, М.Скиба та ін.), **Окремий курінь ім. С.Білого** (отаман П.Городниченко, козацька старшина Ю.Сокоєв, О.Сокоєв та ін.), **курінь Війська Запорозького** (отаман М.Возний, козацька старшина В.Жуковський, В.Лесін та ін.), **Монашівська сотня** (отаман В.Ткаченко, козацька старшина В.Парпалак та ін.), **Білгород-Дністровське районне товариство ЧКЗ** (отаман В.Білоус, козацька старшина О.Яровий та ін.), **Болградське районне козацьке товариство** (отаман В.Копитін), **Кілійське районне козацьке товариство** (отаман М.Сокольніков), **Кілійський районний осередок Соборного козацтва України** (отаман А.Палій), **Ізмаїльський районний осередок Придунайсько-Ізмаїльського козацького товариства** (отаман Ю.Закіров), **Ізмаїльське районне козацьке товариство** (отаман С.Желязков), **Придунайська Січ** (отаман М.Деревенча), **Ізмаїльська паланка козацтва Запорозького** (отамани М.Підпригора, В.Ромашук), **КЮМІР «Шквал»** (керівник В.Тимофєєв-старий), **Задністрова Січ** (отаман В.Тимофєєв-старий, козацька старшина В.Смаковський, В.Лукашевський, В.Тимофєєв-молодший, М.Дейна, І.Лелеченко, О.Черв'як, В.Павлюк, Ю.Щербина, А.Кривенко, М.Скибенко та ін.), **жіноча громада** (керівник Л.Горлачова), **військово-спортивний клуб «Патріот»** (керівник В.Гавриленко), **клуб «Козачка»** (керівник Л.Васелінга), видається газета «Річ про Адамівську Січ», «Річ про Буджацьку Січ» (редактор В.Тимофєєв), друкується двадцятитомник «Архіви козаччини Задністров'я» (С.Тимофєєва-молодша, В.Тимофєєв-старий).

Історія невблаганна: ніщо не повертається в традиційних формах, час диктує свої. Не всі форми відповідають сучасності і в козацькій діяльності: нині інший тип виробничих відносин, побуту, потреб та свідомості. Але козацький дух не втрачає сили, енергії, цілеспрямованості. Тому не можуть не використовуватися такі принципи козацтва, як любов до сім'ї, роду і нації; до рідної природи, оселі, землі; дух лицарства і волелюбності, життєносний дух побратимства; дух особової, соціальної і національної самосвідомості, гідності та честі...

Козацтво Буджаку ХVІІІ століття: це громади мазепинців, що живуть за традиціями Доби Козаччини; це громади некрасівців, що живуть за Заповітом Гната Некраси; це Вольниця, що живе за Звичайним кодексом Запорозького козацтва – Кіш Подністрянської Січі, який розташувався від Акерману до Бендер (1775-1782) та Задунайська Січ (під тиском Росії турки переселили Подністрянську Січ за Дунай).

Козацькі війська на Буджаку останньої чверті ХVІІІ-ХІХ століть – це державна структура й були ці війська на службі Російської імперії - Вірних козаків (1783-1788), Чорноморське козацьке (1788-1807), Усть-Дунайське козацьке (1807), Усть-Дунайське Буджацьке козацьке (1807-1827), Дунайське козацьке (1828-1856), Новоросійське козацьке (1856-1869).

Козацтво Буджаку першої чверті ХХ століття – короткий час незалежності, але новоявлені отамани-гетьмани не змогли відродити минулу славу (чи за браком часу, чи завадили особисті амбіції, що стали на перепоні згуртуванню).

На порубіжні ХХ-ХХІ століть козацтво Буджаку опинилося на перепутті, в туману проблем, а козацькі осередки («реєстрові», «громадські», «вільні», «звичаєві») міркували - що відроджувати? Традиції мазепинців, некрасівців, Січі? Устрій Буджацьких козацьких військ ХІХ століття? Козацтво доби Скоропадського? Брати приклад з сучасного козацтва Росії? Там козацтво на протязі віків співпрацювало із владою (співпрацює й сьогодні), тому має закон про козацтво та спеціальне управління при президентові.

Відбувалися Ради та наради, круглі столи та конференції, дискусії та консультації й, нарешті, в кінці 2000 року був розроблений проект програмного документу козацтва Буджаку – **«Місія Буджацького козацтва»**, який дотепер слугує фундаментом для розробки всіх основних документів козацьких організацій Буджаку, а на початку 2001 року затверджений **перспективний план розвитку Буджацького козацтва**, за яким діяльність організацій зосереджується на вирішенні актуальних проблем козацького життя:

Розділи, напрямки	Школи козацького гарту	Молода Січ	Козацькі осередки
I. Культура тіловиховання: 1. Система здоров'я. 2. Козацька військова справа.	<i>Семінар «Актуальні проблеми козацького самоврядування».</i>		
	<i>Гра «Джура» («Січ»).</i> <i>Гра «Патріот».</i> <i>Кадетка.</i> <i>Сезонні таборування.</i>	<i>Військові збори-гра (таборування).</i>	<i>Військові збори-гра (таборування).</i>
II. Духовна культура: 3. Родовід. 4. Традиції. 5. Козацька культура.	<i>Збір матеріалів та друк збірок «Життєписи та спомини козаків-ветеранів».</i>		
	<i>Козацький родовід.</i>	<i>14-рік Традицій.</i> <i>Козацькі ритуали.</i>	<i>Регіональний козацький музей.</i>
III. Культура предметної діяльності: 6. Природа. 7. Праця-навчання. 8. Наука-техніка.	<i>Окремий загін Характерників (МНС, ГО-ТО, ДТСААФ).</i>		
	<i>Осередок МАН-Характерників при ЦПОВ.</i>	<i>Осередки Характерників «Молоді Вовки», «Сірі Вовки».</i>	<i>Альманах «Річ про Буджацьку Січ».</i>
IV. Соціальна культура: 9. Держава-нація. 10. Історія козацтва.	<i>Збір матеріалу для написання сучасної історії козацтва Задністровщини-Буджаку.</i>		
	<i>Школа лідера шкільного самоврядування.</i>	<i>Семінар для молодіжних лідерів.</i>	<i>Школа-семінар для керівного складу козацьких осередків.</i>
<i>Програма розвитку козацтва Буджаку: 2002-2005, 2007-2010, 2011-2015.</i>			

Мета сучасного Буджацького козацтва – відродження народних традицій державотворення та побудови єдиного патріотично орієнтованого, економічно і соціально ефективного й екологічно безпечного суспільства на принципах козацької ідеї-звичаю, свободи, соборності, демократії, правової захищеності та соціальної справедливості. Воно прагне сформувати нове покоління, виховане на патріотичних традиціях козацької держави. Розраховує на силу і дух козацького народу, козацької нації. Додержується старовинного козацького гасла: **«Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!»**

В.Тимофєєв, С.Ушанова

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
 м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
 E-mail: Generalotaman@rambler.ru http://zurnal.lib.ru/t/twja/

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№13(471) ЧЕРВЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Старшина Буджацького козацтва поздоровила голову Ради Старійшин Буджацького козацтва полковника УК Маринеску М.К. із ювілеєм – 77 річницею.

Полковник УК Маринеску Микола Костянтинівич

В рамках проведення науково-практичної конференції «Південна Україна: козацька та після козацька доба (XVI-XX ст.)» відбулася поїздка учасників конференції до м.Бендери та с.Варниця із відвідуванням пам'ятних місць, пов'язаних із гетьманом І.Мазепою.

...Внутрішня й зовнішня політика Мазепи цілком виразно сприяла зростові козацької старшини, зміцненню її економічної бази й соціального становища й перетворенню її на зверхній стан Гетьманщини, а тим самим і на провідну верству в Козацько-Гетьманській державі. Таку ж саму політику

необхідно б було вести й сучасному уряду, в тому числі, й з метою формування морального фундаменту суспільства...

Бендерська фортеця.

На цьому місці 22 вересня 1709 року помер Гетьман України Іван Мазепа .

...Постать Івана Мазепи неоднозначно трактується сучасними політиками: від абсолютного неприйняття до абсолютної фетишизації, але ми завжди дивились на нашого гетьмана очима чужинців. Треба дивитись на Мазепу очима українця.

Лише час угомонить пристрасті навколо постаті гетьмана України Мазепи й визначить його місце в історії нашої Країни-України...

Варниця (Молдова). Правий беріг Дністра.

В Арцизі відбувся кущовий семінар членів громадських рад при районних державних адміністраціях Буджаку (райони – Арцизський, Білгород-Дністровський, Болградський, Ізмаїльський, Кілійський, Ренійський, Саратський, Татарбунарський, Тарутинський). В семінарі взяла участь делегація Буджацького козацтва на чолі із отаманом В.Тимофєєвим.

Робочий момент семінару.

На запрошення запорізьких козаків делегація Буджацького козацтва (козаки, Берегині, керівництво району) взяла участь у Всекозацькій Тризні (проводили козаки України, ближнього та далекого зарубіжжя – Росії, Білорусі, Придністров'я, Болгарії, Франції, Німеччини та ін.) на о.Хортиця (Запоріжжя).

Делегація Буджацького козацтва в Січі. На другому плану – Дніпрогес.

Делегація Буджацького козацтва біля Козацького дубу.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twjaj/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№14(472) ЧЕРВЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Відбувся конкурс «Красуня району-2012». Отаман Буджацького козацтва генерал-отаман УК В.Тимофєєв входив до складу журі. Переможці конкурсу – Постирнак Інна (с.Миколаївка) та Лукаш Вікторія (с.Шабо).

Фото на згадку. Журі конкурсу із красунями.

3 нагоди Дня Конституції України відбулися урочистості в Будинку культури с.Монаші та Калиновому гаї. В програмі: урочисте засідання, прийняття старших школярів до когорти волонтерського руху «Самоврядування успіху» (учнівське самоврядування), посвята в козаки (депутата районної ради Кравченка Сергія Вікторовича) та в березині

(директора Миколаївського НВК Фоменко Наталії Іванівни), куліш козацький та неформальне спілкування.

Тепер ти – вільний серед вільних, козак серед козаків!

Волонтери.

Ритуал посвяти в Березині.

Керівництво району.

Із керівництвом району біля козацького куреня.

Зліва: Маринеску М.К., Воробйов В.М., Тимофєєв В.Я., Ступак О.Т.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twjaj/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

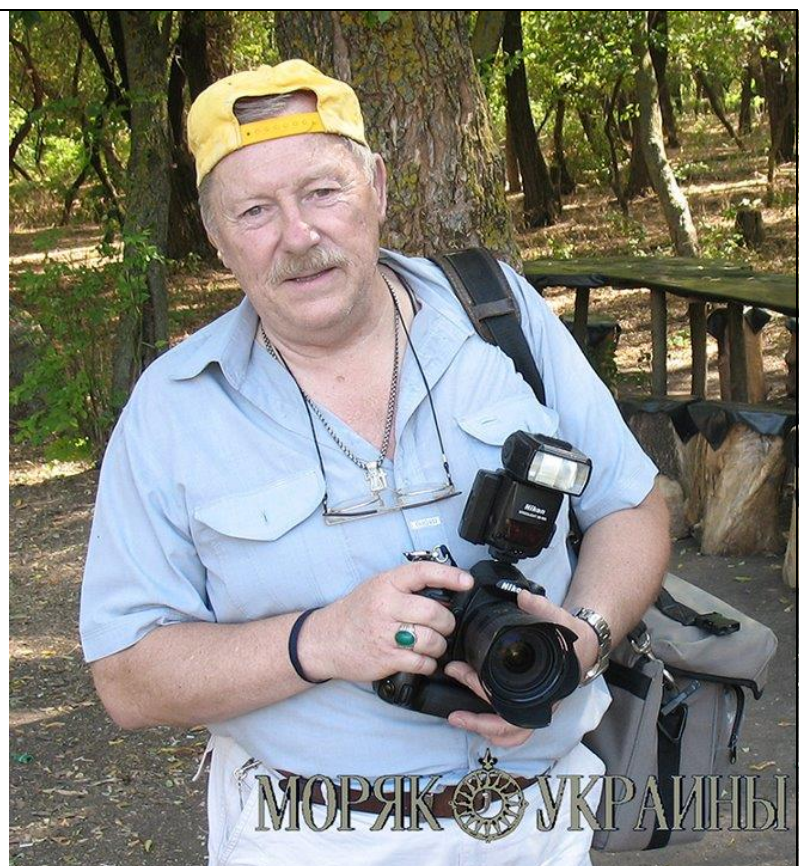
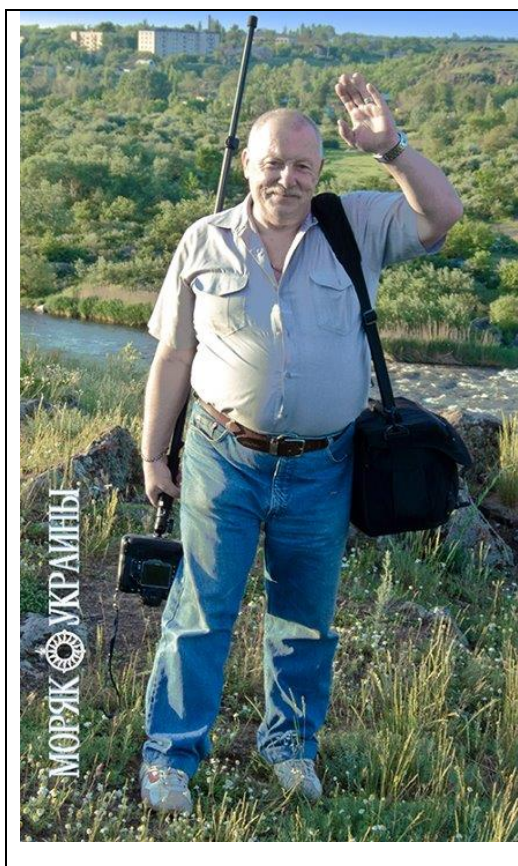
Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку	№15(473) ЛИПЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Відійшов у вічність Нікітін Микола Миколайович – автогонщик (чемпіон СРСР), професійний кіно-відео-оператор (навчався у ВГУКі, працював на Московській та Одеській кіностудіях, на Інтере та АТВ, останні роки – митець-фотохудожник, фотокореспондент редакції «Моряк України»), представник Буджацького козацтва в Одесі.

Світла йому пам'ять!

КОЛЯ С БЛИЖНИХ МЕЛЬНИЦ (ПАМЯТИ ТОВАРИЩА)

Коля всегда был большим ребенком и любил только сложные игрушки. Помню, в годы развала Союза все жаловались на нехватку топлива. А он достал журнал «Юный техник» и мастерил двигатель на водороде. На воде хотел ездить. Пожалуй, только этот проект он не довел до конца, увлекся гонками. Все остальное он схватывал на лету и доводил до совершенства. Разброс интересов даже трудно представить. Учась во ВГИКе (Всесоюзный госинститут кинематографии в Москве), Коля снимал курсовую о «зелененьких» человечках. Снимать тему пришельцев в конце семидесятых, когда в каждой организации по несколько комитетчиков, мало кто мог отважиться. Коля делал то, что хотел, и всегда изобретательно и неповторимо. При переходе госстудии ТВ на цветное кинопроизводство Никитин спорил с химиками о процессе проявления и добивался своего с длиннющими формулами. Когда увлекся автогонками, за восемь лет стал кандидатом в мастера спорта международного класса. Едешь с области из командировки – он просит проехать через Мельницы. Там в гараже родительской усадьбы у него была «конюшня» под стать самой крутой Формуле. Варил все сам. Укреплял дугами прочности, растачивал движок, ставил коробку передач с новых моделей так, что гаишники иногда долго не могли понять, откуда у «копейки» такие навороты.

Как-то монтировал снятый им сюжет. Смотрю, монтажер из полутора минут видео не выбросил ни единого плана. Оказалось, что снято уже все монтажно. Одинаковой длины ритмичные планы чередовались, как в классическом учебнике: общий, средний, крупный и наоборот.

На телевидение он пришел мальчишкой в осветительский цех, а очень скоро снимал только для Центрального телевидения. Были часовые «Сельские часы», которые хвалили на самом высоком партийном уровне. Были колоритные съемки Старой Одессы, которые надо было делать рано утром, чтобы не было не единой машины или людей в современных нарядах, в стилистике столетней старины, и это он делал мастерски. Когда ехал в Турцию от «Интера» во времена иракской войны, он взялся за английский словарь. Затем еще долго смешил несколькими универсальными фразами на все случаи жизни.

Однажды он поехал снимать квартиру Бабеля для Польского телевидения. Там он и встретил Галченка. С художником Галиной Лекаревой он настолько сдружился, что, уже будучи семьей, они делали общее дело как одна творческая личность. За почти полтора десятка лет Галя и Коля побывали на различных симпозиумах художников многих стран, организовали кучу самобытных выставок, развили целое направление «Арт-туризма» с учетом местной специфики и южного колорита. Они вытащили буквально из забвения уникальные архитектурные памятники на территории Одесской области. И Никитин

создал серию фотографий, которые поражают даже профессионалов. Казалось бы, развалина развалиной, а у него на снимке она живет, искрит солнечными бликами и излучает такой жизненный оптимизм, что, кажется, простоит еще лет триста в таком состоянии и будет радовать десятки новых поколений!

Один приятель также поехал поснимать усадьбу Курисов под Одессой. Потом долго удивлялся. Как Никитин так снял, что на фото – дворец дивной красоты, а в реальности – камни да развалины! У него было полно учеников. Он докапывался до глубин устройства любого процесса и мог делиться находками на уровне открытий. Порой, ты уже забыл, о чем его спрашивал. А он через месяц звонит и говорит: - Тут я по твоему вопросу нашел новую информацию. Бросаю ссылку, почитай.

Я тайком брал у него уроки светописи и не переставал удивляться. Каждый год, (с девятого по одиннадцатый) мы шли на Юморину и снимали в две камеры. Его снимки отличались добротой, выразительным жанром и широтой действия. В этом году он сослался на непогоду. Жаловался на то, что пиявки пропали. Раньше он каждую весну чистил кровь герудотерапией. Врачи журили его, что пропускал время профилактики. Сердечникам полагалось раз в полгода обследоваться, даже если и чувствуешь себя более-менее. Под Новый год взялся собирать весь свой архив «Моряка Украины». Лет пять он снимал. Собралось дисков десятка три. За три месяца все систематизировал и собрал на один жесткий диск. Как чувствовал...

В молодости ему нагадали смерть в 88 лет. А первый инфаркт в 60. С инфарктом угадали. За свои неполные 66 Коля Никитин пережил два инфаркта и на еще один случайный ночной инсульт сил уже не хватило. Он ушел первого июля в час ночи.

Он был добрым и улыбочивым.

Снимки Николая Никитина можно посмотреть на странице «Моряка Украины» в Живом Журнале и на странице «Море и жизнь» в сети Фейсбук.

Анатолий Венгрук. Всеукраинская еженедельная газета «Моряк Украины» (Одесса). №26, 04.07.2012.

Збирачі документів про козацтво Буджаку – Ушанова С.В. та Тимофєєв В.Я. передали до Національного архівного фонду України III частину своєї колекції документів «Задністрова Січ» (I – «Адамівський Осередок Козацтва», II – «Адамівська школа козацько-лицарського виховання»). Керівництво Державного архіву Одеської області звернулося до дарувальників із відозвою:

«Керівництво Державного архіву Одеської області висловлює Вам глибоку вдячність за неоціненний внесок у розвиток архівної справи і передачу на державне зберігання безцінних для історії документів, які безперечно, є складовою частиною Національного архівного фонду

України. Завдяки Вам до фондів архіву надійшли документи, історичне значення яких важко переоцінити.

Сподіваємось на подальшу співпрацю з Вами в питаннях передачі документів на державне зберігання. Тема виховання молоді на патріотизмі, морально чистих, активних і сильних духом громадян України в наш час дуже актуальна. Ваші матеріали заслуговують всебічного вивчення і займають гідне місце у фонді Держархіву.

Бажаємо Вам творчих успіхів, оптимізму, втілюйте свої життєві ідеали в реальність. А ми, архівісти, зберігачі історії, надамо Вам у цій благородній справі всебічну допомогу.

З повагою Директор Державного архіву Одеської області І.І.Ніточко».

Для керівників громадських організацій району відбувся круглий стіл «Захист прав жінок та розвиток громадських ініціатив в районі», який готували районна рада та Буджацьке козацтво. Були обговорені питання: Реалізація проектів та програм розвитку місцевого самоврядування в районі. Про досвід громадських організацій та ініціативних груп громадян району в реалізації соціальних проектів місцевого, обласного та міжнародного значення.

Робочий момент круглого столу.

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№16(474) СЕРПЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Відбулося засідання Президії районної організації ветеранів. Від козаків участь прийняв член Президії - отаман Буджацького козацтва Тимофєєв В.Я.

Робочий момент засідання Президії.

Відбувся Пленум районної організації ветеранів.

Керівництво району.

Делегати Пленуму.

В роботі Пленуму взяла участь делегація Буджацького козацтва: Тимофєєв В.Я., Лукашевський В.В., Маринеску М.К., Воробйов В.В., Ступак О.Т.

Делегація Буджацького козацтва.

Пленум розглянув питання святкування 21 річниці Незалежності України, 68 річниці визволення району від німецько-румунських окупантів, про проведення звітно-виборчих зборів в первинних організаціях, про підготовку до районного форуму ветеранів України.

На екрані фоторозповідь про роботу районної організації ветеранів. На кадрі – делегація Буджацького козацтва.

Відбулося засідання Ініціативної групи Ради Старшини Буджацького козацтва. Було розглянуто питання про проведення в Білгороді-Дністровському Міжнародної науково-практичної педагогічної конференції.

Ініціативна група Ради Старшини Буджацького козацтва.

Делегація Буджацького козацтва взяла участь у святкуванні 21 річниці Незалежності України, що проходило в с.Шабо.

Початок свята.

Козаки із заступником голови райдержадміністрації С.П.Петренко.

**Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>**

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№17(475) ВЕРЕСЕНЬ 2012 Альманах заснований у жовтні 1991 року	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net		http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Старшина Буджацького козацтва поздоровила Почесного Генерального Суддю Буджацького козацтва полковника УК Устименко Б.І. із ювілеєм – 75 річницею.

Почесний Генеральний Суддя Буджацького козацтва полковник УК Борис Іванович Устименко в оточенні друзів-літераторів об'єднання «Буджак».

**У ВИДАВНИЦТВІ «ОТАМАН» ВИДАНО КНИГУ КОЗАКА ЄВГЕНА ХОМЕНКА
ІЗ СЕРІЇ «ПРИРОДА Й МАТЕМАТИКА» (Ч.3. ПРОСТІ ЧИСЛА)**

...Математика – одна з найдревніших наук; вона була, є і буде; вона - мова природи і всіх богів. Цю велич математики людство завжди розуміло, ось чому й винайшло фігури шостого виміру! Тому ми повинні самі відкривати світ, який нас оточує. А пошуки знань безкінечні і різномірні, як сама природа...
Є.Хоменко.

Хоменко Євген Васильович народився й живе на Білгород-Дністровщині. Коли вчився в школі, технікумі, «виші», «в математиці не було мені рівних». Отримав освіту, працював; у вільний час «я почав займатися своєю наукою».

Перший математичний твір, у якому дає оригінальну геометричну трактовку фізико-математичних модулів – «енергія», «простір», «час» та ін., написав у 1978 році. Потім були й другі твори; відгуки на них знаних вчених - фізиків та математиків.

В Українському козацтві з перших років його відродження (має Реєстрову грамоту за №1, підписану гетьманом В.Мулявою); активіст РУХу Чорновола, патріот.

Активно працює в Науковому курені Задністрової Січі; є заступником курінного отамана.

Вважає: **«Кожна людина повинна себе вдосконалювати; є такий закон природи, Бога; а не будемо це робити – перестанемо тоді жити».**

Із передмови.

Євген Хоменко: «Коли я писав III частину книги «Природа й математика», у мене з'явився онук Владиславчик (синок моєї меншої дочки). Життя продовжується (продовжується й книга) і це надихає мене на подальшу творчість...

Хочу висловити глибоку вдячність **Земцовій Лілії Сергіївні** – завідуючій відділом центральної Білгород-Дністровської міської бібліотеки ім. М.Горького та **Тимофєєву Валерію Яковичу** – отаману Буджацького козацтва, завідуючому оргвідділом Білгород-Дністровської районної ради. Без цих, щирих серцем та благородних душею людей, мої книги з'явилися б набагато пізніше.

Дякую Вам, мої помічники!»

Зліва: Тимофєєв В.Я., Зємцова Л.С., автор книги Хоменко Є.В.

Збирачі документів про козацтво Буджаку – Ушанова С.В. та Тимофєєв В.Я. передали до Національного архівного фонду України IV частину своєї колекції документів «Буджацьке козацтво» (I – «Адамівський Осередок Козацтва», II – «Адамівська школа козацько-лицарського виховання», III – «Задністрова Січ»).

Відбувся Форум громадських рад Одеської області з метою налагодження конструктивного зв'язку та вдосконалення механізму взаємодії інститутів громадянського суспільства з органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування на засадах партнерства і взаємної відповідальності в процесі реалізації Стратегії державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні. У Форумі (у складі об'єднаної делегації Білгород-Дністровщини) взяв участь отаман Буджацького козацтва В.Тимофєєв.

Делегація Білгорода-Дністровського (району та міста).

Виступає голова ОДА Матвійчук Е.Л.

Велика Громадська рада перед початком Форуму.

Велика громадська рада Одещини створила робочу групу з розробки Плану заходів з реалізації Стратегії державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства в Одеській області на 2012-2015 роки та затвердила склад Ради голів громадських рад області.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

**Інформаційно-
аналітичний
альманах
козаків Буджаку**

E-mail: Budzakkozak@ukr.net

**№18(476)
ВЕРЕСЕНЬ
2012**

Альманах заснований
у жовтні 1991 року

*Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!*

<http://Budzakkozak.webstolica.ru/>

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Відбулося засідання Ради Старшини Буджацького козацтва, яка розглянула хід підготовки до проведення в Білгороді-Дністровському Міжнародної науково-практичної педагогічної конференції та 11 Кола Буджацького козацтва. Розглянуто питання про святкування 25-ї річниці сучасної української козацької педагогіки, запропоновано до розгляду на Колі заходів із святкування 520-ї річниці Українського козацтва, обговорено зміст Закритого листа керівництва Буджацького козацтва до козаків Буджаку.

Старшинська Рада Буджацького козацтва із головою Координаційної ради С.П.Петренко.

Відбулося Одинадцятье Коло Буджацького козацтва. Коло розглянуло питання: 1. Про затвердження заходів із святкування 520-ї річниці Українського козацтва та 25-ї річниці сучасної української козацької педагогіки. 2. Закритий лист керівництва Буджацького козацтва до козаків Буджаку. 3. Завдання козацьких організацій Буджаку на сучасному етапі.

Президія Кола.

Делегати від козацьких колективів Буджаку.

На базі Навчально-оздоровчого куреня (сmt. Затока, отаман Ступак О.Т.) відбулося засідання Ради Старшини Буджацького козацтва, на якому було розглянуто хід підготовки до проведення 12 Кола Буджацького козацтва, присвяченому 520-й річниці Українського козацтва та 25-й річниці сучасної української козацької педагогіки. У

засіданні взяв участь секретар Науково-Методичної ради Науково-дослідного інституту козацтва Національної Академії Наук України, писар Ради Старійшин організацій Українського козацтва Олекса Трачук.

Президія Ради Старшини Буджацького козацтва.

МЕМОРАНДУМ

про взаєморозуміння та співпрацю між Білгород-Дністровською районною державною адміністрацією Одеської області, Білгород-Дністровською районною радою Одеської області, Білгород-Дністровською районною радою ветеранів України та Буджацьким козацтвом

25 жовтня 2012 р.

м. Білгород-Дністровський

Білгород-Дністровська районна державна адміністрація Одеської області в особі її голови Чернолуцького Василя Павловича, що діє на підставі Закону України «Про місцеві державні адміністрації», Білгород-Дністровська районна рада Одеської області в особі її голови Орловій Валентині Володимирівни, що діє на підставі Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Білгород-Дністровська районна рада ветеранів України в особі її голови Ластовецького Павла Івановича, що діє на підставі Статуту та Буджацьке козацтво в особі отамана Тимофєєва Валерія Яковича, що діє на підставі Статуту, далі – Сторони: розуміючи невідкладність впровадження заходів щодо створення системи патріотичного виховання дітей та молоді в Білгород-Дністровському районі, спрямованої на виховання у особистості любові до української держави, включення до системи її знань розуміння свого громадянського обов'язку на основі національних і загальнолюдських духовних цінностей; усвідомлюючи, що знецінення традиційних (у тому числі козацьких) норм моралі і загальнолюдських цінностей, пропаганда жорстокості, бездуховності, насильства, у тому числі через засоби масової інформації, невизначеність в оцінці подій історичного минулого нашої держави негативно впливають на процес виховання підростаючого покоління українців; визнаючи необхідність налагодження взаємодії та скоординованої роботи з питань патріотичного виховання між органами виконавчої влади, місцевого самоврядування та громадських об'єднань, що повинна стати одним із чинників зменшення і, у майбутньому, ліквідації негативних явищ у дитячому та молодіжному середовищах; враховуючи, що існуюча в Білгород-

Дністровському районі практика проведення заходів з патріотичного виховання має безсистемний, епізодичний характер, що не дозволяє у повному обсязі використати потенціал для досягнення кінцевої мети – виховання громадянина-патріота; докладаючи зусиль щодо створення системи патріотичного виховання в Білгород-Дністровському районі, яка передбачає: формування і розвиток соціально значущих цінностей, громадянськості й патріотизму в процесі виховання і навчання в освітніх установах усіх типів, масову патріотичну роботу, організовану і здійснювану державними структурами, громадськими рухами і організаціями, діяльність засобів масової інформації, наукових та інших установ та організацій, творчих спілок, спрямовану на розгляд і висвітлення проблем патріотичного виховання, на формування і розвиток особистості громадянина і захисника Вітчизни; домовились про наступне:

Стаття 1. Сторони поєднують свої зусилля у виконанні районної цільової програми патріотичного виховання дітей та молоді «Патріот» в Білгород-Дністровському районі на 2013-2015 роки. Сторони поєднують свої зусилля у пошуку недержавних джерел фінансування цієї програми. **Стаття 2.** В рамках дії цього Меморандуму Сторони зобов'язуються: сприяти реалізації заходів, які передбачені районною цільовою програмою патріотичного виховання дітей та молоді «Патріот» в Білгород-Дністровському районі на 2013-2015 роки; діяти виключно в інтересах суспільства та місцевих громад, а не в інтересах окремих осіб та організацій; поєднувати інформаційні, матеріальні та інтелектуальні ресурси у процесі виконанні цього Меморандуму; сприяти регулярному оперативному обміну інформацією через проведення консультацій, обговорень та нарад за участю Сторін. **Стаття 3.** З метою реалізації спільних дій в рамках цього Меморандуму кожна Сторона, згідно з законодавством, сприяє доступу іншої Сторони до відповідної інформації за прийнятних для Сторін умов. **Стаття 4.** Сторони в ході реалізації цього Меморандуму керуються чинним законодавством. Інформація, отримана в рамках реалізації Меморандуму (за винятком конфіденційної інформації, яка відповідно до законодавства не підлягає розголошенню), може бути доступною для Сторін. За взаємною домовленістю Сторони можуть вносити в даний Меморандум зміни та доповнення, які оформлюються окремими протоколами. Меморандум не накладає на Сторони жодних фінансових чи інших зобов'язань, крім обумовлених у ньому. Інші практичні дії пов'язані з реалізацією районної цільової програми патріотичного виховання дітей та молоді «Патріот» в Білгород-Дністровському районі на 2013-2015 роки Сторони здійснюють шляхом укладання окремих угод, зокрема із сільським радами та закладами освіти і культури району, громадськими, благодійними, релігійними організаціями і фондами тощо. Розбіжності, пов'язані з тлумаченням та реалізацією Меморандуму, мають вирішуватися шляхом переговорів та консультацій між Сторонами. Сторони будуть вживати заходи щодо нерозголошення конфіденційної інформації, отриманої одна від одної. **Стаття 5.** Меморандум набирає чинності з дня його підписання Сторонами. Термін дії Меморандуму встановлюється на три роки та автоматично продовжується на наступні п'ять років при відсутності заперечень Сторін. Меморандум укладено **25 жовтня 2012** року у місті Білгород-Дністровський у чотирьох примірниках українською мовою, при цьому всі чотири тексти є автентичними.

Білгород-Дністровська районна державна адміністрація Одеської області. Голова **В.П. Чернолуцький.**

Білгород-Дністровська районна рада Одеської області. Голова **В.В. Орлова.**

Білгород-Дністровська районна рада ветеранів України. Голова **П.І. Ластовецький.**

Буджацьке козацтво. Отаман **В.Я. Тимофєєв.**

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.

м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,

E-mail: Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№19(477) ЖОВТЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Відбувся Форум ветеранів району, присвячений Дню людини поважного віку. У Форумі взяла участь делегація Буджацького козацтва – Тимофєєв В.Я., Лукашевський В.В., Маринеску М.К., Пітюков Є.П., Устименко Б.І., Ступак О.Т., Воробйов В.М.

Делегація Буджацького козацтва.

Президія Форуму ветеранів.

Делегація Буджацького козацтва прийняла участь у Форумі козацьких та громадських організацій (Вінниця), де представники-делегати презентували свої діючі проекти, що успішно реалізуються в різних областях України, ділилися власним досвідом і напрацюваннями. Форум відбувся у приміщенні Вінницького обласного краєзнавчого музею. Організатори: КТ «Вінницький козацький полк ім. Івана Богуна» (отаман В.Воловодюк), Вінницький обласний краєзнавчий музей (директор К.Висоцька), управління внутрішньої політики Вінницької ОДА.

Учасники Форуму.

До 25-річчя відродження козацької педагогіки, у Києві відбулася **Всеукраїнська науково-практична конференція «Державотворчі і освітньо-виховні традиції українського козацтва»** в якій взяла участь делегація Буджацького козацтва. Конференцію організували Національний педагогічний університет ім. М.П.Драгоманова, Академія наук вищої школи, Науково-дослідний інститут козацтва Інституту історії НАНУ, Національна спілка краєзнавців України, Всеукраїнський громадсько-політичний тижневик «Освіта», Педагогічний музей НАПН України. В програмі доповіді академіків Ю.Руденка, Т.Чухліба, Д.Омельченко, М.Дубини, О.Биковської, О.Падалки, О.Вишневської, М.Євтуха, М.Недюхи, Л.Вовк, Г.Біленької, О.Шпака.

Виступали науковці, освітяни, громадські діячі за проблемними напрямками: Історія і теорія розвитку Українського козацтва та його освітньо-виховних традицій. Впровадження козацької педагогіки в практику родинного і шкільного виховання. Використання козацької педагогіки в навчально-виховному процесі з предмету Захист Вітчизни та військово-патріотичного виховання учнівської молоді.

Отаман Буджацького козацтва В.Тимофєєв мав доповідь «Школа козацько-лицарського гарту – основа сучасної системи виховання козака та берегині».

Президія конференції.

Учасники конференції.

Учасники конференції.

Адамівський школі козацько-лицарського виповнилося 55 років. З нагоди ювілею в Адамівці відбулися урочистості, святковий концерт та банкет.

Знаменна група.

Ліворуч – майбутні випускники, праворуч – випускники різних років.

Президія свята.

Козацький банкет.

Педагогічний колектив школи.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку	№20(478) ЖОВТЕНЬ 2012	Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ЧАС ВИХОВУВАТИ ЛИЦАРІВ **Після нас не буде нас, а справи залишаться...**

Сучасний загальнодержавний сплеск цікавості до історії козацтва й зокрема уваги до його проблем пояснюється просто: йде формування національної еліти, яка спирається в своїй діяльності на національний – козацький! – досвід державотворення.

Історичні умови буття українського народу породили самобутній феномен – козацтво. Воно втілювало в собі фізичне і духовне здоров'я нації, інтелектуальну силу, життєздатність, оптимізм і енергію. Це була об'єднана, згуртована, ідейно і духовно зцементована, суворо дисциплінована національна сила, яка очолювала боротьбу проти чужоземних ворогів. Майже чотириста років тому козаки так виклали королівським послам свою роль і призначення: «Подібно до наших предків, хочемо й ми користуватися вольностями життя, маєтностями і свободами, що належать рицарським людям... Дбаємо про те, щоб так само, як ми отримали від своїх предків ті права і вольності, щоб і наші наступники прийняли їх цілими і непорушними, з примноженням слави. І щоб вони один після одного передавали їх у прийдешні часи».

Відродження козацьких традицій є надзвичайно потрібною і важливою справою. Постане сучасне українське лицарство – духовно постане Україна. Сьогодні нам належить продовжити велику місію козацтва. Козаки знову мають стати захисниками честі й гідності України, її традицій, її культури.

Народна мудрість говорить: якщо хочеш залишити про себе пам'ять на п'ятдесят років - вирощуй сад, на сто - будуй будинок, на тисячу - виховуй сина. Народ, що бажає зберегти себе в історії, повинен піклуватися про виховання своїх синів.

НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ ГОЛОВНЕ – УВАГА ДО ШКОЛИ

Держава живе й розвивається доти, доки в ній живе багатим духовним життям школа. А для цього школа повинна стати осередком зустрічі дитинства із справді загальнолюдським - дитинча має частіше зазирати у вічність - саме школа стоїть у витоків духовності суспільства...

Проблеми виховання дітей та молоді мені знайомі не з книг; тридцятип'ятирічний педагогічний досвід (двадцятирічний директорський), п'ятнадцятирічний досвід роботи на керівних посадах в органах державної виконавчої влади та органах місцевого самоврядування дають підстави робити пропозиції щодо його покращання.

Сучасний його стан загрозливий. Якщо рівень навчання в загальноосвітніх школах становить 0,6 від можливої одиниці, то рівень виховання - 0,3; поза школою взагалі панує антивиховання. Цей стан погіршується, бо практично не зроблено спроби змінити в країні ситуацію з мораллю на кращу і школа залишається єдиним гарантом виховання дитини порядною людиною, патріотом України. **Тому на сучасному етапі розвитку держави головне - увага до школи - первинному осередку формування громадянина, патріота.**

ГОЛОВНА МЕТА ОСВІТИ – ВИХОВАННЯ; ОСНОВНИЙ НАПРЯМОК СУЧАСНОГО ВИХОВАННЯ – ФОРМУВАННЯ ДУШІ

Рівень розвитку освіти - мірило рівня кваліфікації і культури будь-якого суспільства, важливий показник його прогресу або регресу. Найважливішою закономірністю розвитку системи освіти є єдність її структурних елементів: навчання і виховання. В системі освіти виховання відіграє провідну роль, а навчання є тільки засіб виховання. Навчання, відірване від виховання і без опори на нього розвиває тільки розум, накопичує знання і не може дати позитивних результатів. Лише поєднання навчання і виховання особистості формує у неї культуру самостійного мислення, розвиває і зміцнює духовні здібності і характер, формує світогляд, моральні норми і соціальну позицію.

Ми часто зустрічаємо людей назверх освічених, енциклопедично озброєних знаннями, а всередині в них пустеля, як говориться в Біблії, «гроші пофарбовані, поваплені» і тому в теперішній час нам потрібні люди не тільки озброєні знаннями, а й духовно, психічно, фізично спроможні розвивати творчі здібності свої та навколишніх; співпрацювати з людьми різних філософських, політичних, релігійних поглядів; здатні вирішувати проблеми сьогодення й майбутнього; особи з великим культурним та духовним потенціалом; особи **виховані**.

Досвід практичної роботи свідчить, що **головна мета освіти - виховання; навчання повинно бути підпорядковано вихованню.**

Школа - єдиний соціальний інститут, який, виховуючи учнів сьогодні, працює на перспективу. Саме тут висока професійна майстерність педагога-вихователя стимулює потребу школяра стати свідомішим, самовдосконалюватися, щоб реалізуватися як громадянин.

Виховання - це, в першу чергу, **щеплення моралі та створення** в учнів навичок життя в моральній атмосфері, бо глибока моральна криза в нашій країні є наслідком прогалин і в освітньому процесі, зокрема у недооцінці ролі духовності української національної школи, яка виступає одним із важливих елементів збереження і розвитку спільноти, її духовного ядра і постачає суспільству свідомих громадян, носіїв духовності.

Загальної системи народного виховання для всіх народів немає, у кожного народу своя, особлива, національна система виховання. Вона базується на рідній, національній мові.

Рідна школа – це головна основа національного життя держави, основа рідної школи – національне виховання. Наше національне виховання – це козацьке виховання, бо українці – нація козацька; козаки були типовими представниками рідного народу, вони втілювали волелюбний національний характер, відображали його потреби, інтереси, прагнення; і вони створили самобутню і високоефективну, близьку до європейської, національну систему освіти і виховання – козацьку педагогіку, яку впроваджують в свою роботу колективи навчальних закладів Південноукраїнського Задністров'я, бо творче впровадження в життя ідей і засобів козацького виховання має забезпечити формування фізично здорових, морально чистих і по-лицарськи мужніх та сильних духом громадян незалежної України. Тому, конкретизуючи основну мету освіти, наголошую - **виховання повинно бути національним.**

Зупинюся ще на декількох аспектах, які конкретизують основну мету освіти. **Перший**, що пов'язаний із розвитком режиму життя, - **розвиток усіх здібностей людини й особливо тих, які притаманні конкретній особі.** Якщо людину навчати та виховувати у тісній атмосфері одного фаху, то по сусідству із цим фахом утворюється вакуум, у який втягується «виховання вулиці», навички, отримані від таких ж вузьких фахівців. Тому виховання та підпорядковане йому навчання повинні готувати особу, моральну особу, особу, яка легко оволодівала б любим фахом.

Повідомляти відомості може телевізор, комп'ютер. Виховувати людину може тільки педагог-творець. Освіта, що підпорядкована завданням виховання - творчість, творчість особливо тонкої структури, що потребує уваги, загостреної інтуїції і, як всяка творчість, - **свободи.**

Педагог - творець, тому не потрібно ставати йому на заваді детальними вимогами програм, методичних вказівок. Якщо педагог щось особливо любить (творчість поета, письменника, художника, якийсь розділ математики, біології та ін.), то для нього необхідно надавати можливість прищепити цю любов своїм учням. Педагог мусить (хоча б якийсь мірі) прагнути вложити в учня хороші риси своєї особи. Небезпечно, коли хороший виконавець методичних вимог одночасно дріб'язковий, бездуховний та ін. Все це так або інакше відобразиться (можливо, не зараз) на його учнях.

З всього цього, впливає **другий аспект - школа повинна мати своє обличчя, а педагог повинен бути особою.**

Школа - це вихователі, викладачі, бібліотекар, працівники їдальні, й увесь її обслуговуючий персонал. Але головне (певна річ) - директор школи, який визначає її (школи) «особу», «душу», який створює в ній атмосферу доброзичливості до учнів й учителів між собою. Загальновизнано, що якість навчально-виховної роботи більшою мірою залежить від якості керівника школи, ніж від рівня педагогічної майстерності вчителів й вихователів. Неможливо педагогічним працівникам компенсувати негативний вплив першої особи. Тому я бачу **наступний аспект - ефективне управління можливе лише за умови, що особа-керівник бачить перспективу розвитку закладу, розуміє завдання і специфічні особливості його, володіє необхідними навичками керування колективом й має відповідні якості для цього.**

Школа - це й приміщення, чисті, привітні, красиві й індивідуальні. І, звичайно, у школі повинні бути й списки випускників (у нашій школі навчалися такі особи). Кожен має згадувати свою школу завдяки тому особливому, що було в ній. Тому **ще одна аспект - школа повинна мати свою репутацію, й для цього конче необхідно**

знати - хто з достойних людей її закінчив, а самій школі варто цікавитися долею своїх вихованців.

В підґрунті козацького гарту лежить щоденна практична робота козацьких організацій. Головна мета їх діяльності – формувати вільнолюбиву і незалежну особистість, козака-лицаря, мужнього громадянина, сутність якого розкриває козацьке гасло: **“Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!”**

Загально визнано, що суспільство засновується на ідеї моральності й цементується духовними прагненнями народу. Ідеологія козацтва фундується на таких засадах: Християнство (Православ'я), прагнення до Народовладдя та Самоврядування в організації свого життя й на усвідомленні святого свого обов'язку – захищати рідну українську землю й українську державність. Це стало в перебігу віків свого роду генетичною особливістю козацького характеру. Й в сучасному суспільстві, коли значний відсоток населення України розгубив, не мав або розмінював свої ідеали на «речовизм» та долари, козацтво за рядом обставин стає найбільш стійким носієм національно-історичних традицій українського народу, здатним зіграти роль свого роду каталізатора громадської самосвідомості, очолити всенародний рух за духовне відродження України-Батьківщини, бо **Козацтво має Кодекс Честі!**

Душу – Богові! Кодекс лицарської духовності козацтва.

Дедалі більше політичних і культурних діячів, учителів, батьків звертаються до християнських моральних цінностей як найбільш стійких, універсальних, не підвладних політичній та ідеологічній кон'юнктурі. Це означає, що сучасне українське суспільство поступово підходить до визнання й опанування етичних основ християнства, від яких воно було штучно відлучене протягом багатьох десятиліть і до яких у більшості людей навіть було сформовано різко негативне ставлення.

Ніхто не буде сперечатися, що віра є носієм духовності. Так воно і є, адже те, чого навчають в християнстві, спрямоване на забезпечення нашого духовного добробуту, і найперше гармонії нашого внутрішнього світу. Багато людей відвідують храми, вважають себе віруючими і повага до традицій та релігії свого народу стримує багатьох з них від хибних кроків. Свою роль тут відіграє і громадська думка, а тому людина буде намагатися жити і діяти так, щоб не було соромно перед людьми.

Лише розвинута моральність, лише прийняття абсолютних вічних норм співжиття допоможе у потрібну годину людині – вона не буде вагатися, втримається, не піде на умовляння, адже матиме приписи на всі випадки життя. А нагородою буде чисте сумління та гармонія внутрішнього світу...

Тому формування душі як основної якості людини, визначення її духовних пріоритетів, обґрунтування системи цінностей, на яких має базуватися життя дитини – основний напрямок сучасного виховання...

Життя – Батьківщині! Кодекс лицарської звитяги козацтва.

Козак: готовий боротися до загину за волю, честь і славу України; нехтувати небезпекою, коли справа стосується життя рідних, друзів, побратимів, долі Матері-України; з презирством і ненавистю ставиться до ворогів, прагне визволити рідний край від чужих заброд-завойовників; уміє доводити наукову неспроможність ворожих ідей і теорій, спрямованих на послаблення Української держави, на приглушення національної свідомості і самосвідомості, та встановлення національної несправедливості і нерівноправності; здатний відстоювати в будь-яких обставинах життя рідну мову, культуру, мистецтво, духовні традиції, гідність і гордість свого та інших народів; виявляє героїзм, подвижництво в творчій праці і в бою в ім'я свободи і

незалежності України; відстоює своє право бути господарем на рідній землі, володарем національних багатств, готовність нікому не давати на поталу своєї материзни і дідизни; здатний і готовий займатися постійно, в тому числі і в години можливого лихоліття, народотворчою і націотворчою діяльністю, будівництвом і зміцненням Української держави.

Серце – людям! Заповіді милосердя козацтва.

Козак: готовий допомагати найслабшим, найбеззахиснішим – дітям, створювати умови для їхньої радості, попереджувати їхні страждання, замінювати їм у разі необхідності батька і матір, брата і сестру; всебічно допомагає сиротам, вдовам, бабусям і дідусям, турботливо ставиться до безпомічних, постійна їм матеріально підтримує; надає допомогу хворим, інвалідам, потерпілим від злих людей, стихійних сил природи; здатний до співчуття, жалю до людей, які потрапили в біду; готовий допомагати будь-якій людині, щиро розділити з нею журбу, страждання, горе, зробити все для того, щоб їй стало легше.

Честь – нікому! Кодекс лицарської честі козацтва.

Козак: любить батьків, вірний у коханні, дружбі, побратимстві, товаришуванні, ставленні до Батьківщини, рідного народу; готовий турбуватися про молодших, зокрема дітей, усіх літніх людей і людей похилого віку; підкреслено шанобливо ставиться до матері, дівчини, жінки, бабусі; виявляє непохитну вірність ідеям, принципам народної моралі, національним і загальнолюдським цінностям; відстоює свободу і незалежність особистості, народу, держави, єдність і соборність українських земель; прагне роботи пожертвування на будівництво храмів, навчально-виховних закладів, просвітних установ, пам'яток історії та культури; готовий проявляти принциповість і непримиренність до зла, аморальності і наступальність у боротьбі з ними; здатний цілеспрямовано й систематично розвивати фізичні і духовні сили, зокрема непохитну силу волі і непоборну силу духу, можливості свого організму, займатися самопізнанням і самовдосконаленням; уміє скрізь і всюди чинити шляхетно, виявляти добротність, лицарські чесноти, глибоку історичну пам'ять, національну гідність і гордість; турбується про розвиток національних традицій, звичаїв, обрядів, бережливо ставиться до рідної природи, землі, примножує її багатств; прагне внести якнайбільший особистий внесок у підвищення добробуту рідного народу, його матеріального і духовного рівня.

ГОЛОВНЕ ЗАВДАННЯ ШКОЛИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ – ПРОТИСТОЯННЯ БЕЗДУХОВНОСТІ, РУЙНАЦІЇ МОРАЛІ

Труднощі та проблеми школи впливають із сучасних труднощів громади - економічних, демографічних, соціальних.

Термінове розв'язання всіх проблем школи неможливо (особливо соціально-економічних, фінансових, частково методичних), але проблеми виховання ми повинні вирішувати негайно; **головне завдання школи на сучасному етапі - протистояння бездуховності, руйнації національної моралі.**

Громада живе й розвивається доти, доки в ній живе багатим духовних життям школа, тому школа повинна і може стати осередком духовності, берегинею духу громади; для цього **вона має бути відкритим навчально-виховним закладом з громадсько-державним управлінням.**

Один з шляхів вирішення проблем сучасного виховання учнів – **національно-патріотичне виховання у формі козацько-лицарського гарту («лише виховуючи українця, можна виховати українця»)** та розумні ідеологізація і політизація виховного процесу (формування патріота, громадського діяча починається з його

участі в діяльності дитячих і юнацьких громадських організацій); якби мали таке виховання, 7 млн. українців-шукачів долі за кордоном наводили б лад сьогодні на своїй землі, в своїй державі; а це - не найгірші громадяни.

Неможливо виховати особистість тільки в школі; **школа виховує разом із сім'єю, виробничими колективами, громадою.**

У вихованні національно свідомих козака та козачки є чотири ступеня (етапи): **родинно-дошкільний гарт козаченяти та леліняти, родинно-шкільний гарт козака та лелі, джури та дани, громадсько-родинний гарт молодика та берегині, громадсько-родинний гарт козака та козачки.**

Кожен з етапів козацько-лицарського гарту має свої особливості й проводиться:

1. Родинно-дошкільний – через роботу з батьками дошкільнят та введенням спеціальних курсів до програми дитячого садочка.

2. Родинно-шкільний – у формі роботи школи козацько-лицарського гарту: А.Класна робота за рахунок шкільного компоненту (варіативної складової навчального плану) з основних дисциплін козацько-лицарського виховання. Б.Позакласна робота за рахунок годин гуртків, у формі Козацької республіки (самоврядування учнівського колективу) та класних козацьких загонів. В.Позашкільна робота у формі діяльності дитячо-юнацької організації «Молода Січ» Українського козацтва.

3. Громадсько-родинний – у формі діяльності учнівського куреня Українського козацтва та місцевого осередку жіночої громади Українського козацтва.

4. Громадсько-родинний таборовий - на всіх етапах козацького гарту (в тому числі й у «вишах») - через систематичний фізичний, психологічний, трудовий, морально-духовний вишкіл.

Основна мета сучасного козацько-лицарського гарту – **формування в родині, школі і громадському житті творчу особистість козака-лицаря, захисника рідної землі з яскраво вираженою українською національною свідомістю і самосвідомістю, світоглядом і характером, високою мораллю і духовністю.**

У період розбудови незалежної України у громадському, шкільному і родинному житті нам потрібен насамперед **культ лицарства**: лицарський дух не дасть нудити у духовній ницості, історичному безпам'ятстві; тому включення потенціалу козацько-лицарської духовності у виховний процес значно активізує формування вільної, з стійкими морально-вольовими якостями, силою духу особистості.

Українська козацька духовність – це **історично сформована система духовних багатств лицарської верстви рідного народу**, яка виробила і в своєму бутті, способу життя відобразила найвищі цінності його національної душі, філософії, характеру, світогляду, моралі, правосвідомості, естетики; це лицарська духовність, компоненти якої розвиваються у напрямі довершеності, найглибшого відображення потреб, інтересів української нації, держави.

Практичний досвід стверджує, що школа козацько-лицарського гарту може (й повинна!) бути центром духовного життя, берегинею духу громади, але для цього їй потрібно бути **національній, мати національно налаштовані кадри, лицарів духовності у самій школі, а в підґрунті – сформовану громадську думку та козацькі звичаї і традиції громади.**

Козацько-лицарський напрямок в сучасній педагогіці я особисто вважаю найперспективнішим напрямком в теорії сучасного виховання громадянина, патріота України; за цим напрямком майбутнє; він буде слугуватиме підґрунтям державної системи виховання, бо ми, браття, козацького роду!

ШКОЛА КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО ГАРТУ – ОСНОВА СУЧАСНОЇ СИСТЕМИ ВИХОВАННЯ КОЗАКА ТА БЕРЕГИНИ

Загально визнано, що у період моральної кризи, дегероїзації і деморалізації значної частини нашого суспільства творче відродження культурно-освітніх і виховних національних козацьких традицій – одна з необхідних і найважливіших граней зміцнення могутності України.

Офіційна українська педагогіка не заперечує того, що козацтво стало найдосконалішою формою вияву генетично закодованих здібностей і можливостей нашого народу. І тому в концепції національного виховання реалізація науково обґрунтованих і випробуваних історією козацько-лицарських виховних традицій – вважається одним із найефективніших українознавчих підходів у навчально-виховній роботі.

Школа козацько-лицарського гарту (виховання) – громадський (на базі загальноосвітньої школи) навчально-виховний заклад нового типу, покликаний дати учням додаткову козацько-лицарську освіту, забезпечити їх надійний духовний зв'язок з предками, розвинути стосунки з сучасниками і зорієнтувати козачат на інтереси нащадків, бо творче відродження в житті ідей і засобів козацької педагогіки має забезпечити виховання фізично здорових, морально чистих і по-лицарські мужніх та сильних духом громадян незалежної України.

Концепція школи цього типу звертає увагу педагогів на виховний потенціал Кодексу буття Українського козацтва, куди входять Кодекс лицарської честі, Кодекс лицарської духовності та Заповіді милосердя. Впровадження в виховну роботу вимог Кодексів забезпечує формування та виховання такого духовного стану молоді – молодих громадян України, козаків, яке в народі збереглося як розуміння козацького духу, того особливого соціального положення українського козацтва в суспільстві, яке слугувало опорою народу і державі протягом віків.

У практичній роботі школи козацького гарту дотримуються **основних змістовних компонентів сучасного козацько-лицарського виховання молоді**, які втілені у наступних циклах і напрямках навчального плану школи цього типу:

	Цикли предметів (блоки)	Напрямки	Девіз напрямку (основна ідея)
I	КУЛЬТУРА ТІЛОВИХОВАННЯ (Напрямки 1,2).	1. Система здоров'я.	Від козацьких секретів здоров'я, тіловиховання – до олімпійських вершин.
		2. Козацька військова справа.	Рідну Україну захищай по-лицарському, до загибелі.
II	ДУХОВНА КУЛЬТУРА (Напрямки 3,4,5).	3. Родовід.	Козацькому роду нема переводу.
		4. Традиції.	Любіть Україну, як сонце любіть.
		5. Козацька культура.	Козацькими шляхами – до висот української духовності.

III	КУЛЬТУРА ПРЕДМЕТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ (Напрямки 7,8).		6.Природа.	Плекати український храм природи.
			7.Праця-навчання.	Всеукраїнська толока, особиста праця – тобі, Державна Україна.
			8.Наука-техніка.	Науку і техніку – на службу нації, Україні.
IV	СОЦІАЛЬНА КУЛЬТУРА (Напрямки 9,10).		9.Державанація.	В душі і серці кожного із нас – Соборна Україна.
			10.Історія козацтва	Козацька наша слава не вмере, не поляже.

Лише виховуючи українця, можна виховати українця. Тому історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка зі зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності й права.

Навчально-виховні заклади, що працюють в напрямку козацько-лицарського виховання, функціонують за універсальними законами розвитку соціальних систем, тому потребують комплексу основних концептуально-методичних документів. Ці документи розроблені автором статті, пройшли апробацію в навчально-виховних закладах козацького спрямування Південноукраїнського Задністров'я, надруковані у виданнях та виставлені в Інтернеті:

1. Тимофеев В.Я. Школа козацько-лицарського виховання – Березиня духу села. Журнал «Наша школа» (Одеса), №5-6, вересень-грудень 2000.
2. Тимофеев В.Я. Організація учнівського самоврядування в школі козацько-лицарського виховання. Журнал «Наша школа» (Одеса), №2, березень-квітень 2002.
3. Тимофеев В.Я. Адамівський курінь «Молодої Січі». Всеукраїнський громадсько-політичний тижневик «Освіта» (Київ), №52, 06-13.11.2002.
4. Тимофеев В.Я. Адамівська Січ – школа козацько-лицарського виховання. Вид. «Петрекс». Білгород-Дністровський. 2004. <http://kozakbiblio.web-box.ru/optimisation.html/suchasna-kozacka-pedagogka/timofv-vja-adamvska-sch-shkola/>
5. Тимофеев В.Я. Виховання козака-лицаря. Вид. СПД СП. Білгород-Дністровський. 2007.
6. Тимофеев В.Я. Дитячий та юнацький козацький рух. Вид. «Отаман». Білгород-Дністровський. 2009. <http://www.osvita.org.ua/referat/pedagogics/4673/>
<http://kozakbiblio.web-box.ru/optimisation.html/suchasna-kozacka-pedagogka/timofv-vja-kozackij-ditjachij-ta/>
7. Тимофеев В.Я. Козацький гарт. Вид. «Отаман». Білгород-Дністровський. 2011. <http://kozakpedagog.webstolica.ru/info> <http://kozakbiblio.web-box.ru/optimisation.html/suchasna-kozacka-pedagogka/timofv-vja-kozackij-gart/>
8. <http://Budzakkozak.webstolica.ru/> <http://Kozakpedagog.webstolica.ru/>
9. <http://www.proza.ru/avtor/timeich/> <http://Kozakbiblio.web-box.ru/>
10. <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

В.Я.Тимофеев, отаман Буджацького козацтва.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофеев В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail:Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку

**№21(479)
ЖОВТЕНЬ
2012**

*Душу – Богові!
Життя – Батьківщині!
Серце – людям!
Честь – нікому!*

E-mail: Budzakkozak@ukr.net

Альманах заснований
у жовтні 1991 року

<http://Budzakkozak.webstolica.ru/>

Прочитай та передай товаришу!

СУЧАСНЕ КОЗАЦТВО БУДЖАКУ

...Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала Богом дані їй вольності й права...

Буджак – це територія останніх козацьких військ на теренах України (із кінця XVIII ст. і до останньої чверті XIX ст. козацтво, як чинник військової та адміністративної влади, трьома хвилями – мазепинці, некрасівці, запорожці - переміщується на Задністров'я-Буджак). В межиріччі Дунай-Дністра, змінюючи одне одного, існують останні козацькі війська на теренах України: Кіш Подністрянської Січі (1775-1782; під тиском Росії турки переселили його за Дунай, де й було створено Задунайську Січ), Вірних козаків (1783-1788), Чорноморське козацьке (1788-1807), Усть-Дунайське козацьке (1807), Усть-Дунайське Буджацьке козацьке (1807-1827), Дунайське козацьке (1828-1856), Новоросійське козацьке (1856-1869). Столицею козацьких військ був Акерман (сучасний Білгород-Дністровський). Із 1856 року столиця – Миколаївка-Новоросійська, але більшість адміністративних установ війська залишалися в Акермані до 1863 року. В 1869 році, у зв'язку із загальною реформою козацьких військ, останнє козацьке військо на теренах України було ліквідоване і козаків переведено до розряду державних селян. Але вже в кінці XIX століття, при проведенні перепису населення Російської імперії, близько 70% мешканців станиць та станів Акерманського повіту вважали себе козаками, або вихідцями з козаків.

У 1917 році на Буджаку знову, в новій якості, відродилося козацтво. Воно відіграло важливу роль в політичному і культурному житті краю, намагалось будувати Буджацьку козацьку республіку, маючи зв'язки із кубанцями та донцями, отаманська верхівка яких мріяла про створення Кубанської та Донської республік. Головною військовою силою Буджацької республіки повинні були стати некрасівці, селянське ополчення "вільних козаків", січових стрільців, підрозділів українських козацьких дивізій сірожупанників, синьожупанників. До літа 1918 року на Буджаку діяли козацькі загони селянської армії батьки Махна, Чорноморське повстанське козацьке військо (загони отаманів С.Заболотного, Дерев'яги, Я.Кошового, Солтиса, Боровського, Кіршула, Карого, Коваленки, Стратіївського, Солоненка, І.Деркача, Бондаренка, Шевченка), Одеського українського військового Коша (отаман - І.Луценко), Гайдамацькі курені (отаман – О.Сахно-Устимович), Союзу української молоді (Одеська Січ), Татарбунарська козацька сотня. Є свідчення, що за часів румунсько-боярської та німецько-фашистської окупації (1918-1944) на Задністров'ї діяли підпільні козацькі організації. У післявоєнний період до початку 70-х років на Задністров'ї існували мистецько-культурні нелегальні, напівлегальні та легальні козацькі гурти, які дали початок Задністровому осередку Українського Вільного козацтва, що діяло на теренах Буджаку в 1973-1987 роках...

Сучасне козацтво Буджаку пройшло в своєму розвитку ряд етапів: **Етап «Вільнокозацький», 1973-1987.** В 1970-ті роки цього періоду мистецько-культурні нелегальні, напівлегальні та легальні козацькі гурти («Вусачі» та ін.), трансформуються в аморфну мережу неструктурованих та слабоструктурованих осередків (нащадки мазепинців та запорожців - Білгород-Дністровський район – **Білгород-Дністровський** (М.Русін, М.Бевз), **Старокозаче** (О.Кочубинський), **Петрівка** (В.Негода), **Переможне-Папушойя** (В.Сергєєв), **Турлаки** (С.Федоров), **Стара Царичанка** (Г.Городецький), **Нова Царичанка** (С.Стеценко); нащадки запорожців та некрасівців - Кілійський район – **Кілія** (Л.Суворов, І.Малий), **Вилкове** (Л.Соколов, М.Маковецький), **Мирне** (В.Казаков),

Трудове (Ф.Задорожний), **Шевченкове** (Х.Юрченко), **Приморське** (В.Мішков); нащадки некрасівців та запорожців - Ізмаїльський район – **Ізмаїл** (В.Корнев, І.Лісовий), **Стара Некрасівка** (В.Селезньов), **Муравльовка** (Д.Макаров, Я.Тимофєєв), **Першотравневе** (П.Волошук), програми діяльності яких практично не мають чіткого ідеологічного спрямування, зосереджуючись на мистецькому та військово-спортивному напрямку й лише некрасівці ще й на духовному (старовірство). Після 1983 року виникає більш-менш організована мережа козацьких осередків, що вочевидь пов'язано із «перебудовою» та налагодженням контактів із зарубіжними козацькими організаціями Європи та Америки, зокрема із Українським Вільним козацтвом, козацьким земляцтвом Болгарії та нащадками козаків Румунії (некрасівці-липовани-старовіри та запорожці). Мережа ця не мала єдиного центру управління. Ініціаторами створення осередків, як правило, виступали родові старійшини та козацька молодь.

Етап «Розбудовний». 1988-1991. Створюються неформальні легальні козацькі гурти в Адамівці – **осередок Задністрового козацтва** (отаман В.Тимофєєв, козацька старшина В.Гуцан, В.Гончаров, Д.Завацький, А.Редько та ін.), в місті Білгороді-Дністровському – **Буджацький осередок** (отаман І.Деордиця, козацька старшина – Б.Устименко, В.Мисюк, О.Зуєв та ін.) та **Задністровий осередок** (отаман А.Токарев, козацька старшина М.Слепухн, Ю.Корнев, В.Кучер та ін.), в Білгород-Дністровському районі – **Задністрова паланка** (отаман Л.Городецький, козацька старшина Є.Костецький, П.Білоусенко, А.Берлізов, Г.Марин, Д.Серцевич, Ф.Панайт, Ю.Денисов та ін.); козаки-задністровці беруть участь у святкуваннях 300-річчя Запорозького козацтва, Дня козаків Півдня Бессарабії; видається регіональна газета **«Козацький вісник»** (редактор В.Тимофєєв).

Етап «Перехідний». 1992-1995. Створюються неформальні та формальні козацькі громадські організації, активізується їх діяльність – **Буджацьке січове козацьке військо** (отамани І.Деордиця, кн. В.Долгорукий-Аргутинський, козацька старшина М.Скляренко, Б.Устименко, О.Ступак, М.Вітряк, В.Бойчев, О.Зуєв, В.Мисюк, О.Черв'як, В.Воробйов, Г.Мельниченко та ін.), **Білгород-Дністровська паланка** (отаман Л.Городецький, козацька старшина Є.Костецький, П.Білоусенко, А.Берлізов, Г.Марин, Д.Серцевич, Ф.Панайт, Ю.Денисов, П.Смаглій, В.Тимофєєв, Є.Хоменко, І.Хоменко, А.Майстро, В.Якименко, Г.Римський та ін.), **Задністрове земляцтво** Всесвітньої спілки козаків (отаман М.Слепухін, козацька старшина Ю.Корнев, А.Токарев, Ю.Ломовцев, В.Кучер, Г.Антонов, О.Некрасов, С.Пронін, Г.Глушенко, Є.Дмитренко, Ю.Харчук та ін.), **Адамівський осередок козацтва** – Адамівський курінь Задністрового козацтва (отаман В.Тимофєєв, козацька старшина А.Редько, В.Гончаров, В.Гуцан, Д.Завацький, М.Маринеску, А.Кульчицький, Ю.Ніколайчук, В.Рибальченко, О.Чеботюк, В.Тимофєєв-молодший, Р.Куліков, О.Козаченко, І.Одорожа, В.Білоус, Ф.Козубенко, В.Козубенко, Ю.Лавриненко, С.Подолько, В.Деревенча, Д.Лазуренко, Ф.Макаренко, С.Макаренко, С.Редько, О.Харченко, І.Гамар, А.Антонюк, І.Даниленко та ін.), починається робота із вивчення козацької виховної спадщини в **Білгород-Дністровському училищі** Південноукраїнського державного педагогічного університету (викладачі В.Юрченко, В.Лобанова, О.Виштак, І.Головань), видаються три частини збірки **«Козацтво»** (В.Тимофєєв).

Етап «Рєєстровий». 1996-1999. Проходить державна реєстрація козацьких громад, створюються нові козацькі організації – **Білгород-Дністровське міжрайонне козацьке товариство пасічників** (отаман Л.Городецький, козацька старшина А.Берлізов, П.Білоусенко, І.Денисів, І.Тищенко, Ф.Панайт, А.Миряков, М.Савчин, Я.Арезда, Г.Марин, Д.Серцевич, Ю.Денисів, М.Скляренко, М.Дейна, І.Лісицин, В.Тимофєєв, В.Тимофєєв-молодший, В.Гуцан, Л.Гречко, Д.Завацький, І.Гамар, А.Майстро, В.Якименко та ін.), **Білгород-Дністровський міський Кіш** (отамани М.Скляренко, О.Царенков, козацька старшина В.Бойчев, Б.Устименко, М.Дейна, В.Воробйов, О.Черв'як, В.Павлюк, М.Скиба та ін.), **Саратське районне козацьке товариство** (отаман С.Іванов), **Ізмаїльський міський курінь «Наливайко»** (отаман А.Гриченко), **Татарбунарське районне козацьке товариство** (отаманша О.Гусаренко), залучаються козаки до співпраці із владою, створюються козацькі художні колективи - **духовий оркестр** (керівник С.Радченко); створюються школи козацько-лицарського виховання та джурові осередки в школах – **Долинівській** (директор Т.Тома, завуч М.Долгошеєнко, педагог-організатор Т.Молчанова), **Старокозацькій** та **Молозькій** (педагог І.Лісицин), **Миколаївсько-Новоросійській** (завуч В.Фоменчук, педагог-організатор Г.Настаченко), **Адамівській** (директор В.Тимофєєв, завуч П.Лавриненко, педагог-організатор В.Гриценко, педагоги С.Тимофєєва-молодша, В.Вронська, Н.Галицька, К.Граждан, Р.Буравицька, І.Корженко та ін.), **Випаснянській №1** (педагог В.Гавриленко), видається регіональна газета **«Джура»**, **«Козак»** із додатками (редактор В.Тимофєєв).

Етап «Установчий». 2000-2005 рр. Створюються районна та міська Координаційні ради з питань розвитку козацтва при голові райдержадміністрації (голова П.Ігумнов) та міському голові, затверджуються районні заходи із розвитку козацтва (2002-2005 рр.), створюються джурові осередки в школах: **Турлацькій** (директор Т.Тодорова, педагог В.Чумаченко, педагог-організатор

Л.Коваленко), **Вигінській** (директори В.Біленко, О.Вдовиченко, педагоги А.Берлізов, М.Полішук), створюються козацькі художні колективи: **хор української народної пісні «Мрія»** (керівник І.Зорило), **ансамбль української народної музики «Веселка»** (керівники М. та В. Нікіруй), **ансамбль української народної музики «Гроно»** та **гурт «Русичі»** (керівник Б.Нікіруй), **народна хорова капела – пошуково-дослідницький фольклористичний гурт «Алкалія»** Будинку культури с. Старокозаче (керівник В.Вареник), створюються нові козацькі організації: **Білгород-Дністровський міський Кіш** (отамани М.Скляренко, В.Гавриленко, О.Мица, козацька старшина В.Бойчев, Б.Устименко, М.Дейна, В.Воробйов, О.Черв'як, В.Павлюк, М.Скиба, С.Горлачов, В.Кулинський, І.Оленев, Б.Вітряк та ін.), **Окружний полк ім. П.Орлика** (отамани О.Царенков, М.Врублевський, козацька старшина В.Єремєєв, П.Лабунець, І.Мамонтов, С.Ковалів, М.Скиба та ін.), **Окремий курінь ім. С.Білого** (отаман П.Городниченко, козацька старшина Ю.Сокорев, О.Сокорев та ін.), **курінь Війська Запорозького** (отаман М.Возний, козацька старшина В.Жуковський, В.Лесін та ін.), **Монашівська сотня** (отаман В.Ткаченко, козацька старшина В.Парпалак та ін.), **Білгород-Дністровське районне товариство ЧКЗ** (отаман В.Білоус, козацька старшина О.Яровий та ін.), **Болградське районне козацьке товариство** (отаман В.Копитін), **Кілійське районне козацьке товариство** (отаман М.Сокольников), **Кілійський районний осередок Соборного козацтва України** (отаман А.Палій), **Ізмаїльський районний осередок Придунайсько-Ізмаїльського козацького товариства** (отаман Ю.Закіров), **Ізмаїльське районне козацьке товариство** (отаман С.Желязков), **Придунайська Січ** (отаман М.Деревенча), **Ізмаїльська паланка козацтва Запорозького** (отамани М.Підпригора, В.Ромашук), **Бессарабський полк** (отаман), **КЮМІР «Шквал»** (керівник В.Тимофєєв), **Задністрова Січ** (отаман В.Тимофєєв, козацька старшина В.Смаковський, В.Лукашевський, М.Дейна, О.Царенков, В.Єремєєв, Б.Устименко, В.Тимофєєв-молодший, І.Лелеченко, О.Черв'як, В.Павлюк, Ю.Щербина, А.Кривенко, М.Скибенко та ін.), **жіноча громада** (керівник Л.Горлачова), **військово-спортивний клуб «Патріот»** (керівник В.Гавриленко), **клуб «Козачка»** (керівник Л.Васелінга), видається газета **«Річ про Адамівську Січ»**, **«Річ про Буджацьку Січ»** (редактор В.Тимофєєв), друкується двадцятитомник **«Архіви козащини Задністров'я»** (С.Тимофєєва-молодша, В.Тимофєєв).

Етап «Програмний». 2006-2010 рр. Приймаються районні програми розвитку Українського козацтва на 2008-2010 роки та Патріотичного гарту молоді на 2010-2012 роки, створюються районна Рада керівників громадських організацій козацького спрямування (керівник В.Тимофєєв) та районна Координаційна рада з підтримки розвитку Українського козацтва (керівник П.Ігумнов), проводиться цикл семінарів-тренінгів **«Козак-лідер-2007»**, **«Козацька громадська Рада-2010»**, святкується 20-тиріччя Задністрової Січі, проводяться виїзди делегації козаків Задністров'я на Ради в **Київ, Конотоп, Тернопіль, Єнакієве, на Хортицю**, створюються **Шабівський** (отамани М.Скибенко, Г.Хохлачов), **Затоцький** (отаман Б.Шевчук) та **Адміністративний** (отаман В.Каланжов) **осередки козацтва, громадська організація «Козачка»** (керівники Л.Васелінга, О.Шепельська), створюються джурові та данові осередки в школах – **Випаснянській №2** (керівник А.Кривенко), **Салганській** (директор О.Тиханська, вчителі), **Великомар'янівській** (директор М.Чороба), відновлюється діяльність джурових та данових осередків в школах – **Вигінській** (директор), **Старокозацькій** (керівник Ю.), **Михайлівській** (директор), створюються козацькі художні колективи **«Отаман та Берегиня»** (керівник В.Тимофєєв), **«Кредо»** (керівник Л.Царевська), видаються газети **«Річ про Січ»**, **«Козацтво Задністров'я»**, **«Слава і Честь»**, **«Козак Задністров'я»** (редактор В.Тимофєєв), друкується семитомник **«Сучасне козацтво Південноукраїнського Задністров'я»** (В.Тимофєєв), створюються сайти Задністрової Січі – **«Козацтво Задністров'я»**, **«Козацтво Буджаку»**, **«Козацтво Придунав'я»**, **«Козацтво межиріччя Дунай-Дністро»**, **«Козацька педагогіка»**, **«Історія козацтва Задністров'я»**, **«Козацько-лицарське виховання»**, **«Історія Задністрового козацтва»** (модератор В.Тимофєєв).

Етап «Сучасний». 2011-т.ч. Приймаються районні програми розвитку Українського козацтва на 2011-2015 роки, патріотичного виховання дітей та молоді «Патріот» на 2013-2015 роки, оновлюється районна Рада керівників громадських організацій козацького спрямування (голова С.Петренко), друкується п'ятитомник **«Архіви козащини Буджаку»** (С.Ушанова, В.Тимофєєв), створюється Всеукраїнський сайт **«Козацька бібліотека»** (модератор В.Тимофєєв) та ін.

Як ми маємо відроджувати козацтво? Яким повинно бути сучасне козацтво? Історія невблаганна: ніщо не повертається в традиційних формах, час диктує свої. Не всі форми відповідають сучасності і в козацькій діяльності: нині інший тип виробничих відносин, побуту, потреб та свідомості. Але козацький дух не втрачає сили, енергії, цілеспрямованості. Тому не можуть не використовуватися такі принципи козацтва, як любов до сім'ї, роду і нації; до рідної природи, оселі, землі; дух лицарства і волелюбності, життєносний дух побратимства; дух особової, соціальної і національної самосвідомості, гідності та честі...

Що ми маємо в історичному підґрунті Буджацького козацтва? **Козацтво Буджаку XVIII століття**: це громади мазепинців, що живуть за традиціями Доби Козаччини; це громади некрасівців, що живуть за Заповітом Гната Некраси; це Вольниця, що живе за Звичаєвим кодексом Запорозького козацтва – Кіш Подністрянської Січі, який розташувався від Акерману до Бендер та Задунайська Січ (під тиском Росії турки переселили Подністрянську Січ за Дунай). **Козацькі війська на Буджаку останньої чверті XVIII-XIX століть** – це державна структура й були ці війська на службі Російської імперії - Вірних козаків, Чорноморське козацьке, Усть-Дунайське козацьке, Усть-Дунайське Буджацьке козацьке, Дунайське козацьке, Новоросійське козацьке. **Козацтво Буджаку першої чверті XX століття** – короткий час незалежності, але новоявлені отамани-гетьмани не змогли відродити минулу славу (чи за браком часу, чи завадили особисті амбіції, що стали на перепоні згуртуванню).

На порубіжні XX-XXI століть козацтво Буджаку опинилося на перепутті, в туману проблем, а козацькі осередки («реєстрові», «громадські», «вільні», «звичаєві») міркували - що відроджувати? Традиції мазепинців, некрасівців, Січі? Устрій Буджацьких козацьких військ XIX століття? Козацтво доби Скоропадського? Брати приклад з сучасного козацтва Росії? Там козацтво на протязі віків співпрацювало із владою (співпрацює й сьогодні), тому має закон про козацтво та спеціальне управління при президентові.

На Буджаку відбувалися Ради та наради, круглі столи та конференції, дискусії та консультації й, нарешті, в кінці 2010 року був розроблений проект програмного документу козацтва Буджаку – «**Місія Буджацького козацтва**», який дотепер слугує фундаментом для розробки всіх основних документів козацьких організацій Буджаку, а на початку 2011 року затверджений **перспективний план розвитку Буджацького козацтва**, за яким діяльність організацій зосереджується на вирішенні актуальних проблем козацького життя:

Розділи, напрямки	Школи козацького гарту	Молода Січ	Козацькі осередки
I. Культура тілового виховання: 1. Система здоров'я. 2. Козацька військова справа.	<i>Семінар «Актуальні проблеми козацького самоврядування».</i>		
	<i>Гра «Джура» («Січ»).</i> <i>Гра «Патріот».</i> <i>Кадетка.</i> <i>Сезонні таборування.</i>	<i>Військові збори-гра (таборування).</i>	<i>Військові збори-гра (таборування).</i>
II. Духовна культура: 3. Родовід. 4. Традиції. 5. Козацька культура.	<i>Збір матеріалів та друк збірок «Життєписи та спомини козаків-ветеранів».</i>		
	<i>Козацький родовід.</i>	<i>14-рік Традицій.</i> <i>Козацькі ритуали.</i>	<i>Регіональний козацький музей.</i>
III. Культура предметної діяльності: 6. Природа. 7. Праця-навчання. 8. Наука-техніка.	<i>Окремий загін Характерників (МНС, ГО-ТО, ДТСААФ).</i>		
	<i>Осередок МАН-Характерників при ЦПОВ.</i>	<i>Осередки Характерників «Молоді Хорти», «Сірі Хорти».</i>	<i>Альманах «Річ про Буджацьку Січ».</i>
IV. Соціальна культура: 9. Держава-нація. 10. Історія козацтва.	<i>Збір матеріалу для написання сучасної історії козацтва Задністровщини-Буджаку.</i> <i>Громадські козацькі ради при сільських радах.</i> <i>Школа козака-депутата місцевої ради.</i>		
	<i>Школа лідера козацького шкільного самоврядування.</i>	<i>Семінар для козацьких молодіжних лідерів.</i>	<i>Школа-семінар для керівного складу козацьких осередків.</i>
<i>Програма розвитку козацтва Буджаку: 2002-2005, 2007-2010, 2011-2015.</i>			

В.Тимофєєв, С.Ушанова

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru http://zurnal.lib.ru/t/twjaj/

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№22(480) ЖОВТЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

На базі Бритівського куреня відбулося Дванадцятье Коло Буджацького козацтва – День Українського козацтва.

Козаки Буджацького козацтва із класом джур та дан Бритівського куреня.

Святковий концерт на сцені Бритівського БК.

Відбувся посвячення в джури та дани учнів 5 класу Салганської школи козацько-лицарського виховання.

Відбувся Урочистий прийом козаків Буджацького козацтва керівництвом Білгород-Дністровського району.

В програмі прийому: підписання Меморандуму про співробітництво, нагородження козаків та берегинь козацькими нагородами та грамотами районної адміністрації і районної ради.

Делегація Буджацького козацтва у складі козаків Є.Пітюкова, В.Воробйова, О.Ступака прийняла участь у заходах, присвячених святкуванню 520-ї річниці Українського козацтва, що пройшли в Одесі.

Буджацькі козаки у пам'ятника А.Головату.

Слово отамана Чорноморського козацького війська А.Петька.

Відбулася Всеукраїнська науково-практична конференція в Миколаєві «Українське козацтво: минуле, сьогодення та майбутнє», присвячена 520-річчю українського козацтва. Конференція зібрала представників козацького руху із різних куточків нашої країни, професорів Національної академії наук України, представників провідних вітчизняних вузів. Працювали секції: 1.Козацтво в історії України та його сучасна роль в суспільстві. Перспективи розвитку. 2.Сьогодення Бузького козацтва, як складової козацького руху. 3.Історія звичаєвого права українського козацтва та сучасність. 4.Інформаційна та видавнича справа у сучасному козацтві. 5.Концепції та практика козацької педагогіки. 6.Козацькі звичаї та правила захисту землі, родини та громади. Сьогодення та перспективи. 7.Охорона навколишнього середовища та зміцнення генофонду - один з напрямків роботи громадських організацій козацького спрямування. Отаман Буджацького козацтва В.Тимофєєв мав доповідь «Час виховувати лицарів» та звернувся до учасників із відкритим листом.

До учасників конференції звертається міський голова В.Чайка.

Учасники конференції.

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№23(481) ЖОВТЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ЗВЕРНЕННЯ ДО КОЗАЦТВА УКРАЇНИ

Шановні брати-козаки! Сестри-козачки! Десять років тому загальнодержавний сплеск цікавості до історії козацтва й зокрема уваги до його проблем пояснювався просто: **формувався національна еліта, яка мала спиратися в своїй діяльності на національний – козацький! – досвід державотворення**, що, за логікою розвитку, повинно було привести до кількісного та якісного зростання впливу козацтва на розвиток української державності: Укази Президента України та Національна програма розвитку Українського козацтва на 2000-2005 роки надавали для цього всі можливості.

Але, процес цей в останні 10 років мав стійку тенденцію до згасання, а сучасне українське козацтво не спромоглося зайняти достойне місце в державі. На жаль, в цьому винне... козацтво: воно сьогодні на Україні, як і колись, – розпорошене на лівих і правих, на червоних і помаранчевих, на синіх і білих, на католиків, протестантів і православних, на характерників і язичників-поганців, на реєстровиків, вільних і запорожців. Розпорошене без надії, не маючи ідеології, стратегії і тактики...

Надію може дати Козацький Звичасвий Кодекс, а перспективу розвитку – розробка ідеології, стратегії і тактики діяльності українського козацтва на сучасному етапі державотворення. Дозволю собі декілька зауважень до цієї тези.

1. Ідеологія козацтва. Відсутність чіткої, хоча б коротко сформульованої козацької концепції-ідеології, свого добре налагодженого пропагандистського апарату, своєї преси дає можливість антикозацьким силам на всіх рівнях в різних виданнях, в правоохоронних органах та владних структурах вести скажену атаку на козацтво, використовуючи найменші негативні явища та факти, що проявляються в козацькому русі. Припинити це можливо, треба лише мати свою ідеологію, а провідниками й розповсюджувачами козацької ідеології мають бути козаки, добре освічені, із високим інтелектом, віддані справі відродження козацтва, а не випадкові люди із низьким освітнім рівнем.

2. Стратегія козацтва: вистояти, зберегтися, перемогти. Вистояти. Це уникнути спокуси можливості легких заробітків. Проявити стійкість під тиском й погрозами, зберегти дисципліну, не піддаватись загальному занепаду духу, зберегти єдність, безжалісно викривати зрадників, укорінену агентуру, яка працює на розкол під благовидними привидами заміни отаманів на більш достойних, ділення козаків за різними признаками: червоний-білий, реєстровий-нереєстровий,

вільний-характерник. **Зберегтися.** Важливо усвідомити: ми всі козаки і всі рівноправні. Кожен повинен робити свою справу: один служить, взявши зобов'язання державної служби для себе через військо, але він козак війська – великого організму, який, в свою чергу, частка цілого – Козацтва; другий працює на заводі, обробляє землю, сіє, дітей виховує, у Храмі служить, службу несе в правлінні війська, відділу, краю, станиці. Без другого не буде повноцінного першого. Так було в Козацтві завжди. Не можна сьогодні лукавим нашим супостатам дати виділити першого й забути другого. Це буде кінцем Козацтва й початком становленням під видом Козацтва найманства. **Перемогти** для нас – зайняти те саме місце в системі державних відношень, яке займали наші діди до розкозачування. Переможемо, якщо встоїмо перед спокусою отримати подачку, зрадити великій справі повного становлення козацтва. Нехай кожний пам'ятає й знає, що шлях, по якому ми з вами йдемо за волею Господа нашого, не гра в козачків-отаманчиків. Тут немає більше місця вибору між «хочу-не хочу». Є жорстке «треба». Треба сьогодні триматися всім разом, йти всім разом до кращої долі задля нас всіх.

3. Тактика козацтва. Тактика – це відповіді на питання: Що для нас є українське козацтво у минулому й сучасному часі? Що ми активно «відроджуємо» й намагаємось «використати»? Чи зможе козацтво зайняти свою нішу в ХХІ столітті? Як в сучасних умовах силами громадської організації відродити тип козака-лицаря? На якій основі відроджувати козацтво? Ми розуміємо – найголовніша проблема козацтва – визначити свою роль у соціально-політичному житті сучасного суспільства. Вважається, що тільки через відродження і поширення основ військово-лицарської спадщини ми можемо вести мову про реальне наслідування, а отже і відповідність сучасного козацтва історичним аналогам. Але до сьогодні розуміння пріоритетності дійсного відродження українських козацьких традицій у цьому контексті не досягнуто. Й тому треба звернути увагу козацтва й на пріоритети господарські та культурні, а не тільки військові. Козаки ще не усвідомили, що вони козаки!

Брати-козаки! Сестри-козачки! Спроба сучасних реформаторів збудувати нове суспільство з орієнтацією лише на економічні, ринкові розрахунки, неминуче провалиться. Суспільство засновується на ідеї моральності й цементується духовними прагненнями народу. Ідеологія козацтва фундується на таких засадах: Духовність, прагнення до Народовладдя та Самоврядування в організації свого життя й на усвідомленні святого свого обов'язку – захищати рідну українську землю й українську державність. Це стало в перебігу віків свого роду генетичною особливістю козацького характеру. Й в сучасному суспільстві, коли значний відсоток населення України розгубив, не мав або розміняв свої ідеали на «речовизм» та долари, козацтво за рядом обставин стає найбільш стійким носієм національно-історичних традицій українського народу, здатним зіграти роль свого роду каталізатора громадської самосвідомості, очолити всенародний рух за духовне відродження України-Батьківщини. **Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала свої вольності й права, зокрема право на Свободу! Слава Україні! Слава козакам! Отаман Буджацького козацтва В.Тимофеев.**

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№24(482) ЛИСТОПАД 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Делегація Буджацького козацтва взяла участь у Великій Раді Українського козацтва, що відбулася на базі Харківського Національного педагогічного університету імені Г.С.Сковороди (Інституту Українського козацтва).

Делегація козаків Одещини.

В програмі: рада отаманів, урочисте пленарне засідання Великої Ради Українського козацтва, обговорення проектів документів для прийняття керівних рішень, прийняття резолюції Великої Ради, парад під духовий оркестр, козацький куліш, концертна програма у фойє університету. Форма одягу – зимовий парадний.

Президія Великої Ради Українського козацтва.

Делегація Буджацького козацтва.

Розпорядженням голови районної державної адміністрації від 29.09.2012 року за №705/А-2012 створено Раду керівників громадських організацій козацького спрямування.

СКЛАД

Петренко Світлана Петрівна	Заступник голови районної державної адміністрації, голова Ради
Ігумнов Павло Михайлович	Поважний козак, генерал-отаман Українського козацтва, заступник голови Ради
Тимофєєв Валерій Якович	Отаман Буджацького козацтва, генерал-отаман Українського козацтва, секретар Ради
Члени Ради	
Лукашевський В'ячеслав Васильович	Заступник отамана Буджацького козацтва
Маринеску Микола Костянтинович	Голова Ради Старійшин Буджацького козацтва
Устименко Борис Іванович	Почесний Генеральний суддя Буджацького козацтва
Вронська Валентина Миколаївна	Директор Адамівської ЗОШ I-II ст., керівник Адамівського осередку «Молодої Січі» Українського козацтва
Тома Тетяна Іванівна	Директор Долинівської ЗОШ I-II ст., керівник Долинівського осередку «Молодої Січі» Українського козацтва
Тиханська Ольга Юріївна	Директор Салганської ЗОШ I-II ст., керівник Салганського осередку «Молодої Січі» Українського козацтва
Чороба Микола Іванович	Директор Великомар'янівської ЗОШ I-II ст., керівник Великомар'янівського осередку «Молодої Січі» Українського козацтва
Савчук Віктор Павлович	Директор Бритівської ЗОШ I-III ст., керівник Бритівського осередку «Молодої Січі» Українського козацтва

ПОЛОЖЕННЯ

1. Рада керівників громадських організацій козацького спрямування (далі – Рада) є консультативно-дорадчим органом при голові районної державної адміністрації.

2. У своїй діяльності Рада керується Конституцією та законами України, актами Президента України, Кабінету Міністрів, іншими нормативно-правовими актами, а також цим Положенням.

3. Основними завданнями Ради є:

- забезпечення реалізації потенціалу козацької ідеї для консолідації українського суспільства, залучення громадських організацій козацького спрямування до охорони культурної спадщини, фізкультурно-спортивної роботи, військово-патріотичного виховання молоді;

- аналіз стану розвитку козацького руху в Білгород-Дністровському районі, а також заходів із забезпечення взаємодії органів виконавчої влади і громадських організацій козацького спрямування у сфері відродження історико-культурних та господарських традицій Українського козацтва;

- участь у розробці та реалізації районних програм розвитку козацького руху;

- внесення в установленому порядку пропозицій щодо формування та реалізації державної політики у цій сфері.

4. Рада відповідно до покладених на неї завдань:

- вивчає та аналізує стан розвитку козацького руху в районі;

- здійснює підготовку у межах своїх повноважень рекомендації щодо відродження та розвитку традицій козацтва в районі;

- вносить в установленому порядку пропозиції щодо формування державної політики у сфері відродження та розвитку історичних, патріотичних, господарських та

культурних традицій Українського козацтва, сприяє роботі громадських, релігійних організацій, благодійних фондів, окремих громадян щодо відродження Українського козацтва;

- розробляє та бере участь у виконанні районних проектів та програм розвитку Українського козацтва;

- бере участь у розробленні проектів нормативно-правових актів з питань, що належить до її компетенції;

- сприяє укомплектуванню окремих підрозділів Збройних Сил України та інших військових формувань призовниками, які є членами громадських організацій козацького спрямування;

- сприяє охороні пам'яток історії та культури, природоохоронній та науково-пошуковій роботі, організації та проведенню фестивалів козацької творчості, спортивних змагань, вносить в установленому порядку пропозиції щодо відновлення історичних назв, пов'язаних з історією Українського козацтва;

- проводить через засоби масової інформації інформаційну та роз'яснювальну роботу з проблем козацького руху, відродження та розвитку історичних, патріотичних, господарських та культурних традицій Українського козацтва.

5. Рада під час виконання покладених на неї завдань взаємодіє з органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування у питаннях відродження та розвитку історичних, патріотичних, господарських та культурних традицій Українського козацтва, а також з навчальними закладами, науковими установами щодо патріотичного виховання, організації фізкультурно-спортивної та культурно-просвітницької роботи серед молоді.

6. Рада має право:

- одержувати в установленому порядку від місцевих органів виконавчої влади інформацію, документи і матеріали з питань, що належать до її компетенції;

- утворювати в разі потреби тимчасові робочі групи.

7. Рада здійснює свою діяльність на громадських засадах.

8. Рада утворюється у складі голови, заступника, секретаря та інших членів Ради. Раду очолює голова. У разі відсутності голови його функції виконує заступник.

Секретар Ради забезпечує діяльність Ради у період між її засіданнями, а також:

- організовує діяльність Ради;

- формує порядок денний засідань Ради та скликає її засідання;

- за дорученням голови Ради представляє Раду у відносинах з місцевими органами виконавчої влади, підприємствами, установами, організаціями.

Членами Ради є керівники громадських організацій козацького спрямування, що діють на території Білгород-Дністровського району чи сільських рад району.

До складу Ради можуть входити також інші особи, які зробили значний внесок у відродження та розвиток Українського козацтва.

9. Організаційною формою роботи Ради є засідання, які проводяться в міру потреби, але не рідше одного разу на три місяця:

- головуєчим на засіданнях є голова Ради. За відсутності голови Ради її засідання відкриває заступник (при відсутності його - секретар Ради і Рада зі свого складу обирає головуєчого);

- Рада правомочна вирішувати питання, якщо на засіданні присутні більше половини її членів;

- рішення Ради приймаються більшістю голосів членів Ради і оформляються протоколом;

- члени Ради мають рівні права, кожний член Ради має один голос;

- у разі якщо член Ради не згоден з її рішенням або не може бути присутнім на засіданні, він може висловити свою думку з питання, що розглядається, письмово.

10. Рада використовує в роботі бланки зі своїм найменуванням.

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку	№25(483) ЛИСТОПАД-ГРУДЕНЬ 2012 <small>Альманах заснований у жовтні 1991 року</small>	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net		http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

ПОДІЇ В КОЗАЦТВАХ БУДЖАКУ

Відбулося засідання Ради Старшини Буджацького козацтва, на якому було затверджено перспективний план роботи на період до 2017 року.

Розділи, напрямки	Школи козацького гарту	Молода Січ	Козацькі осередки
I. Культура тіловиховання: 1. Система здоров'я. 2. Козацька військова справа.	<i>Семінар «Актуальні проблеми козацького самоврядування».</i>		
	<i>Гра «Джура» («Січ»).</i> <i>Гра «Патріот».</i> <i>Кадетка.</i> <i>Сезонні таборування.</i>	<i>Військові збори-гра (таборування).</i>	<i>Військові збори-гра (таборування).</i>
II. Духовна культура: 3. Родовід. 4. Традиції. 5. Козацька культура.	<i>Збір матеріалів та друк збірок «Життєписи та спомини козаків-ветеранів».</i>		
	<i>Козацький родовід.</i>	<i>14-рік Традицій.</i> <i>Козацькі ритуали.</i>	<i>Регіональний козацький музей.</i>
III. Культура предметної діяльності: 6. Природа. 7. Праця-навчання. 8. Наука-техніка.	<i>Окремий загін Характерників (МНС, ГО-ТО, ДТСААФ).</i>		
	<i>Осередок МАН-Характерників при ЦПОВ.</i>	<i>Осередки Характерників «Молоді Хорти», «Сірі Хорти».</i>	<i>Альманах «Річ про Буджацьку Січ».</i>
IV. Соціальна культура: 9. Держава-нація. 10. Історія козацтва.	<i>Збір матеріалу для написання сучасної історії козацтва Задністровщини-Буджаку.</i> <i>Громадські козацькі ради при сільських радах.</i> <i>Школа козака-депутата місцевої ради.</i>		
	<i>Школа лідера козацького шкільного самоврядування.</i>	<i>Семінар для козацьких молодіжних лідерів.</i>	<i>Школа-семінар для керівного складу козацьких осередків.</i>
<i>Програма розвитку козацтва Буджаку: 2002-2005, 2007-2010, 2011-2015.</i>			

Отаман Буджацького козацтва В.Тимофєєв прийняв участь у черговому засіданні Науково-методичної ради Науково-дослідного інституту козацтва Інституту історії України Національної академії наук України із порядком денним: 1. Наука та практика козацької педагогіки у 2012 році. 2. Міфологізація української історії, суспільні та освітянські загрози. 3. Козацтво у військово-патріотичному вихованні молоді; співпраця з Міносвіти, Міноборони та іншими зацікавленими організаціями та відомствами. 4. Наукові дослідження українського звичаєвого права та сучасність. 5. Активізація роботи Науково-методичної ради за рахунок розширення сфери впливу у регіонах України та співпраця з різними галузями ноосферної науки.

Робочий момент засідання Науково-методичної ради (зал засідань Президії НАНУ, вул. Грушевського, 4). Зліва-направо: В.Вьун, Б.Скребцов, Є.Петренко, О.Трачук, Т.Чухліб, В.Брехуненко, Ю.Руденко, Ю.Мельничук, А.Грива, В.Воловодюк, І.Припута. Фотографував В.Тимофєєв.

Делегація Буджацького козацтва взяла участь у кущовому обласному семінарі ветеранських організацій півдня Одещини (Буджаку).

Президія семінару.

Учасники семінару: Білгород-Дністровський район.

Відбулося засідання Ради Старшини Буджацького козацтва із порядком денним: Про звіт щодо роботи Буджацького козацтва за 2013 рік. Про внесення змін до Перспективного плану роботи Буджацького козацтва. Про затвердження Календарного плану роботи Буджацького козацтва на 2013 рік. Про затвердження положення про газету «Річ про Буджацьку Січ». Про створення первинної ветеранської організації Буджацького козацтва (перенесено на січень 2013). Про затвердження тексту Звернення до Міністерства оборони України (перенесено на січень 2013). Про початок процедури створення кадетських класів. Про початок процедури створення районної організації «Січ» («Молода Січ»). Про трьохсторонні угоди між Буджацьким козацтвом, сільськими радами та школами козацько-лицарського виховання. Різне.

Відбулося засідання Ради Старійшин організацій Українського козацтва (музей І.Гончара, Київ) із порядком денним: Теорія та практика козацької педагогіки: конференції, семінари, гра «Джура», кадетські класи (В.Тимофєєв, Г.Князюк, І.Синепольський). Наслідки конференції у Миколаєві: резолюція, перспектива розширення Інституту козацтва при

Інституті історії НАНУ (В.В'юн, І.Козар). Співпраця з Науково-методичною радою Інституту козацтва (О.Трачук). Про заборону продажу землі (В.Воловодюк, К.Матвіюк). Інформаційне забезпечення козаків України: газети, книги, несподіваний успіх у 2012 році сайту «Козацька бібліотека», Збірка №1 – Козацький Звичай і Право (О.Трачук. В.Тимофєєв). Звіти та плани на 2013 рік. Різне: чисельний склад козацьких товариств. Шапка.

Робочий момент засідання Ради Старійшин.

Відійшов у Вічність Микола Кіндратович Вітряк – один з перших козаків Білгород-Дністровщини, голова Ради Старійшин Буджацького Січового козацького війська. Мир його праху.

Наклад 300 екз. Передруковувати й поширювати дозволяю. Редактор Тимофєєв В.Я.
м. Білгород-Дністровський Одеської області. Тел. моб. 8-097-466-7174,
E-mail: Generalotaman@rambler.ru <http://zurnal.lib.ru/t/twja/>

РІЧ ПРО БУДЖАЦЬКУ СІЧ

<i>Інформаційно-аналітичний альманах козаків Буджаку</i>	№26(484) ГРУДЕНЬ 2012	<i>Душу – Богові! Життя – Батьківщині! Серце – людям! Честь – нікому!</i>
E-mail: Budzakkozak@ukr.net	Альманах заснований у жовтні 1991 року	http://Budzakkozak.webstolica.ru/

Прочитай та передай товаришу!

МІРКУВАННЯ КОЗАКА ТИМОФЄЄВА ЩОДО ІНІЦІАТИВИ КОЗАКІВ У ВИХОВАННІ КОЗАЧАТ-ЛЕЛЬ-ДЖУР-ДАН-МОЛОДИКІВ-БЕРЕГИНЬ

В останній час я чую багато нарікань з боку козаків, що цікавляться вихованням школярів у наших навчальних закладах, на те, що керівники закладів, педагоги-вихователі (навіть національно-свідомі) не хочуть нічого робити в напрямку козацько-лицарського виховання, якщо на те не буде циркуляру з Міністерства освіти.

Для налагодження цієї роботи в навчально-виховних закладах завжди вистачало й циркулярів, й розпоряджень, й постанов, й указів. Їх писали й Міністерство, й Кабмін, й Президент.

Історія сучасної української козацької педагогіки почалася в 1987 році із друку у Всеукраїнському науково-педагогічному журналі «Рідна школа» та громадсько-політичному виданні «Освіта» статей професора Київського державного педагогічного інституту Юрія Руденка «Козацька педагогіка й сучасність».

У 1989 році при Міністерстві народної освіти УРСР була сформована робоча група (голова Ю.Руденко), яка у вересні 1991 року представила на розгляд громадськості концепцію української козацької педагогіки.

У червні 1991 року у Інформаційному збірнику Міністерства народної освіти УРСР №12 в ознаменування 500-річчя українського козацтва було надруковано «Положення про Республіканську туристсько-краєзнавчу експедицію «Козацькими шляхами». У цій експедиції брали участь школи нашого району.

У 1993 році Міністерство освіти України надрукувало концептуальні положення основ національного виховання на засадах козацького лицарства (за ред. В.Кузя, Ю.Руденка, З.Сергійчука).

У 1994 році у №5 журналу «Рідна школа» була надрукована стаття Ю.Руденка «Українська козацька педагогіка: відродження, пошуки, перспективи».

У січні 1995 року було видано Указ Президента України «Про відродження історико-культурних та господарських традицій українського козацтва» й т.д.

Показуєш керівникам-педагогам перелік цих циркулярів-розпоряджень-постанов-указів – вони бідкуються: немає курсів з цього типу виховання для педагогів, немає підручників, немає методичних посібників.

Для налагодження цієї роботи в навчально-виховних закладах завжди вистачало й курсів, й підручників, й методичок.

У 1995 році в №11 збірника наказів Міністерства освіти України були надруковані «Методичні рекомендації педагогічним колективам закладів освіти України по відродженню історико-культурних та господарських традицій українського козацтва».

У 1995 році у видавництві СП «Петрекс» була надрукована ч.1 збірки «Козацтво», де розповідалося про досвід роботи козацьких шкіл Одещини, зокрема Балтської (директор О.Ткач) та Адамівської (директор В.Тимофєєв) й т.д.

Школи нашого району, використовуючи вищезгадані документи, почали працювати над темою козацько-лицарського виховання із початку 1990-х років. Були ми перші? чи другі-треті у цій справі? Неможливо визначити, хто був першим (бо не завжди публікації відображають пріоритет практичних дій), та це й не так важливо – головне, що люди роблять для відродження козацтва, для становлення України не на

міжнародному рівні, не на рівні Президента, Уряду, Верховної Ради, а на нашому, найнижчому (а може найвищому?) – рівні простих людей – найширшого загалу українського людства.

А далі – у друкованих ЗМІ почали з'являтися повідомлення, аналітичні статті, статті із досвіду роботи з козацько-лицарського виховання багатьох шкіл, технікумів, вузів. Зараз є Інтернет-сайти, Інтернет-сторінки, що присвячені проблемам козацького гарту.

Показуєш перелік курсів-підручників-методичок – керівники-педагоги знаходять інші причини задля виправдання бездіяльності (одна з них – небажання батьків-дітей, негативне ставлення влади-громадськості, відсутність матеріальної бази та ін.).

Але, досвід практичної роботи свідчить, що й батьки-діти, й влада-громадськість **завжди** йшли назустріч інноваціям у вихованні-викладанні, якщо ці інновації не наносили шкоди й дозволяли покращати результати роботи. Тому **небажання робити – пошук тисячі причин, бажання роботи – пошук тисячі можливостей.**

Сьогодні завдання отаманів – **пошук** козаків, які б могли (мали бажання) працювати в системі освіти-виховання, **залучення** їх до справи козацького гарту дітей та молоді.

Ясна річ, не кожний може виховувати, не кожний може працювати у навчально-виховному закладі, треба бути фахівцем – мати відповідний диплом про відповідний рівень освіти. Держава, батьки, громадськість не допустять до викладання-виховання нефахівця. Є винятки, але вони – винятки. Й тому козакам слід залучати до справи козацько-лицарського гарту (виховання) **фахівців-педагогів**: співпрацювати з ними, залучати до діяльності в козацтві, активно допомагати налагоджувати виховну роботу в її різних формах – не керувати-командувати, а співпрацювати, беручи на свої плечі левову частку загальної роботи. Ну а далі – якщо у керівника козацького навчально-виховного закладу «під ружжом» 1,5 тисячі козачат-лель-джур-дан-молодиків-берегинь (ще й батьки цих дітей!), а у місцевого (хай навіть обласного рівня) отамана – 1,5 десятка (ті, що приходять на ради), то хто повинен бути отаманом?!

Можливо, тому й не знаходять спільної мови отамани та керівники навчальних закладів...

Вже пора змістити акценти із зовнішньої атрибутики козацьких організацій (однострій, вуса-оселедці, нагороди-звання) на внутрішню суть роботи (що зроблено для України практично, не національно-свідомі крики, а те, що вимірюється кількісними характеристиками – скільки працює навчально-виховних козацьких закладів, козацьких гуртків, секцій, центрів, яка допомога надана – не обов'язково матеріальна – є й волонтерська робота – постійно-безоплатно вести гуртки-секції й т.д.) і як живе-може козацька організація, окремих козак – красиво, чесно, по совісті?!...

Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала свої вольності й права, зокрема право на Свободу!

МІРКУВАННЯ КОЗАКА ТИМОФЄЄВА ЩОДО ВИХОВАННЯ КОЗАКІВ

"Ми звертаємося до Міністерства освіти з пропозицією сприяти формуванню козацьких «кадетських класів», шкіл джур та військово-патріотичних гуртків на базі закладів освіти із залученням козаків в якості керівників та педагогів".

Анатолій Грива.

В теорії та практиці виховної роботи розрізняють три її форми: шкільна - класна (урочна) і позакласна (позаурочна) та позашкільна. Є особливості кожної з форм цієї роботи, їх враховують фахівці, але виховання – це не тільки наука, це й мистецтво, тому ефективність кожної з форм виховної роботи у великій мірі залежить від вихователя, а не від назви цієї форми.

На розвиток форм виховної роботи вплив мають держава (у особі адміністрації навчального закладу, педагогів; навіть якщо це приватний навчальний заклад – держава контролює там виховний процес; але я ще не чув про приватний навчальний заклад, який би виховував козаків-лицарів!), батьки та діти (основні замовники), громадськість (ще з п'ятнадцять років тому – й трудові колективи). Класна-позакласна (шкільна) виховна робота в деякій мірі оплачується – шкільні гуртки, класне керівництво, педагог-організатор, заступник директора з виховної роботи; позашкільна – ні (за винятком гуртків-клубів-секцій Центру позашкільної освіти та виховання, спортивних та музичних шкіл, але це відомства не Міністерства освіти).

На даний час є громадська потреба у створенні навчальних закладів типа «кадетки» (суворовські училища, військові ліцеї – однострій, дисципліна) – телебачення розпропагувало цей тип навчального закладу (серіал «Кадети») й вони будуть створюватися незалежно від нашого відношення до них; на жаль, школи козацького гарту, козацько-лицарського виховання не спромоглися себе «пропіарити» (про це окрема розмова) - й пожинаємо плоди...

На сьогодні кадетські класи – це форма позашкільної виховної роботи (в деякій мірі, й навчальної). Цю форму роботи підтримує багато батьків – а вони основні замовники! Завтра це може бути форма шкільної навчально-виховної роботи, й тому, щоб не залишитися осторонь процесу впливу на виховання дітей та молоді, **треба** створювати козацькі кадетські класи й наповнювати там виховну роботу козацьким змістом.

У свій час (XV ст.), у національно налаштованої частини військової спільноти, що таборувалася на Хортиці, викликали спротив «іноземні» (тюркські) поняття «козак», «джура», «сагайдак» та ін., але вони прижилися й сьогодні ніхто їх не вважає «ворожими»...

ЗАМІСТЬ ЗАКІНЧЕННЯ.

Що є для нас українське козацтво у минулому й сучасному часі? Що ми активно відроджуємо й намагаємось використати? Чи зможе козацтво зайняти свою нішу в ХХІ столітті? Як в сучасних умовах силами громадської організації відродити тип козака-лицаря? Як згуртувати таких людей? На якій основі відроджувати козацтво? **Як козацтву визначити свою роль у соціально-політичному житті сучасного суспільства?**

Зміни геополітичної ситуації (тероризм, територіальні претензії до України) висунули на порядок денний питання про додаткові гарантії захищеності та безпеки, територіальної, державної цілісності, забезпечення мирного проживання населення, підтримки на достатньому рівні мобілізаційних ресурсів. Цими обставинами в теперішній час продиктована увага державних структур до українського козацтва. Бачимо, що до сьогодні козацтво відроджувалось головним чином як громадські організації з культурологічними, господарськими, виховними, охоронними та іншими функціями. Трансформація цих організацій у військові не передбачалася. Але практика вчить, що для історичних козацьких структур основним змістом і суттю їхнього існування була специфічна військова справа у відповідних суспільно-політичних та природно-географічних умовах. Завдяки цьому на засадах архаїчних військово-лицарських традицій сформувалась комплексна система козацького військового буття – козацько-лицарське мистецтво. Це мистецтво (специфічне бойове мистецтво зі зброєю та на його основі – рукопаш; козацьке звичаєве право; елементи архаїчної військової магії; пісенно-енергетична практика; особливе світосприйняття) і є сутністю української козацької спадщини. Через відродження і поширення основ військово-лицарської спадщини ми можемо вести мову про реальне наслідування, а отже і відповідність сучасного козацтва історичним аналогам (додам тезу про важливість збереження господарських й культурних пріоритетів). У цьому випадку необхідна допомога держави. І не стільки матеріальна, скільки юридична. Адже лише на державному рівні мають бути вирішені питання щодо юридичного статусу козацьких військ (можливо, військ територіальної оборони).

Законодавча база відродження та розвитку Українського козацтва нерозвинена, тому процес розбудови козацьких організацій іде мляво. Істотною перешкодою розвитку козацтва є концептуальна невизначеність цього процесу. Історія українського державотворення переконливо свідчить про те, що в цьому історичному процесі, порівняно з іншими суспільно-політичними силами, козацтво відіграло вирішальну, провідну роль. Тому національні інтереси України вимагають створення державних документів, зокрема законів, постанов, які б сприяли

дальшому розвитку українського козацтва як могутньої націотворчої і державотворчої потуги, залучення до його лав найширших верств співгромадян з метою пробудження і спрямування їхньої енергії на розв'язання історичних завдань, що стоять перед нашим суспільством і державою.

Факти неспростовно свідчать, що високі духовні набутки українського козацтва, його видатних представників – державних і політичних керманів, діячів науки і культури на сьогодні залишаються невідомими широким верствам нашого суспільства. Не пробуджена і незадіяна до конкретних державотворчих справ і не організована в козацькі форми інтелектуальна, духовна і практично-дійова енергія сотень тисяч наших співвітчизників; вона ще «дрімає», «спить» і не набуває продуктивних і ефективних, суспільно корисних форм, справ і чину державотворчого характеру; **козаки ще не усвідомили, що вони козаки!**

Справжнє відродження козацтва на Україні почнеться тоді, коли до його лав увіллється молодь, що вболіває за народні справи, прагне кращого сьогодення та працює на духовне і матеріально багате майбутнє; коли теперішні козаченьки чітко усвідомлять, що по них судять про все козацтво і народ у цілому, відмовляться від своїх користолюбних цілей і на перше місце поставлять служіння народу; коли між козаками і науковцями-просвітянами встановляться тісні зв'язки та налагодиться співпраця на ниві дослідження історико-культурної спадщини козащини. І тоді відроджене козацтво стане тією широкою суспільно-політичною і культурницькою течією, яка згуртує всі верстви українського народу і зможе цивілізованими методами вирішувати нагальні питання сьогодення в ім'я народу і для народу.

Спроба сучасних реформаторів збудувати нове суспільство з орієнтацією лише на економічні, ринкові розрахунки, неминуче провалиться. Суспільство засновується на ідеї моральності й цементується духовними прагненнями народу. Ідеологія козацтва фундується на таких засадах: Християнство (Православ'я), прагнення до Народовладдя та Самоврядування в організації свого життя й на усвідомленні святого свого обов'язку – захищати рідну українську землю й українську державність. Це стало в перебігу віків свого роду генетичною особливістю козацького характеру. Й в сучасному суспільстві, коли значний відсоток населення України розгубив, не мав або змінив свої ідеали на «речовизм» та долари, козацтво за рядом обставин стає найбільш стійким носієм національно-історичних традицій українського народу, здатним зіграти роль свого роду каталізатора громадської самосвідомості, очолити всенародний рух за духовне відродження України-Батьківщини, бо

Козацтво має Кодекс Честі!

ЗМІСТ:

Історія сучасного козацтва Буджаку.

- 01. №01. Січень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 02. №02. Лютий 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 03. №03. Лютий 2012. Буджацьке козацтво.**
- 04. №04. Березень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 05. №05. Квітень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 06. №06. Травень 2012. Буджацьке козацтво.**
- 07. №07. Травень 2012. Місія Буджацького козацтва.**
- 08. №08. Травень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 09. №09. Червень 2012. Місія Українського козацтва.**
- 10. №10. Червень 2012. Після нас не буде нас, а справи залишаться.**
- 11. №11. Червень 2012. Час виховувати лицарів.**
- 12. №12. Червень 2012. Козацтво Буджаку останньої чверті ХХ ст.**
- 13. №13. Червень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 14. №14. Червень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 15. №15. Липень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 16. №16. Серпень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 17. №17. Вересень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 18. №18. Вересень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 19. №19. Жовтень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 20. №20. Жовтень 2012. Час виховувати лицарів.**
- 21. №21. Жовтень 2012. Сучасне козацтво Буджаку.**
- 22. №22. Жовтень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 23. №23. Жовтень 2012. Звернення до козацтва України.**
- 24. №24. Листопад 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 25. №25. Листопад-грудень 2012. Події в козацтвах Буджаку.**
- 26. №26. Грудень 2012. Міркування козака Тимофєєва. Замість закінчення.**

**Річ про Буджацьку Січ. Часопис козаків Буджаку. Книга 3.
Видавництво «Гетьман». Білгород-Дністровський. 2012.**